

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အကြည့်မှာရင်ရန် အတွေ့မှာလိုက်မော နောက်ဆုံးတော့
သူမကိုကျွန်တော်ဒူးထောက်လိုက်ရတယ်

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အကြည်မှာရင်ခုန်၊ အတွေ့မှာလှိုက်မော နောက်ဆုံးတော့

သူ့မကို ကျွန်တော် ဒူးထောက်လိုက်ရတယ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၇၆၅၀၅၁၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၂၅၀၇၀၉

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀၀ ကျပ်

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်လှိုင် (ဝဋ်ကရ) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၅ ရမ်း၊ လသာဗြူ၊ နယ်။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

၀၉၅-၀၃

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အကြည်မှာရင်ခုန်၊ အတွေ့မှာလှိုက်မော နောက်ဆုံးတော့
သူ့မကို ကျွန်တော် ဒူးထောက်လိုက်ရတယ်/ဆုမြတ်မွန်မွန် - ရန်ကုန်။
စေတနာစာပေ၊ ၂၀၀၉။

၂၀၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီမီ။

(၁) အကြည်မှာရင်ခုန်၊ အတွေ့မှာလှိုက်မော နောက်ဆုံးတော့
သူ့မကို ကျွန်တော် ဒူးထောက်လိုက်ရတယ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အကျ
ဒို့အကျ
ဒို့အကျ

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောက်လက်ရွေးစင် ဖွဲ့စည်းဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိုးရိုးစဉ်
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဝေတင်မီ ဖွဲ့စည်းတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဖိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးမိုင့်မှု ရွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိုက္ခဖြင့်မားရေး
- အပျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့အစည်းများ၊ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ဖောင့်ရောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

J

၃

BURMESE CLASSIC

သုမြတ်ဗွန်ဗွန်

အကြည်မာရင်ခိုန့် . . . အတွေ့မာလှိုက်မော

နှောက်ဆုံးတော့

သူမကို

ကျွန်တော် ဒူးထောက်လိုက်ရတယ်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

၄

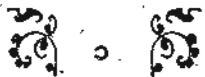

ဖြေကဿ်ပါ(၁)

ကော်ဖီကောင်းကောင်းတစ်ခွက်ရဖို့
 အချိန်ခုနစ်နှစ်စောင့်ရတယ်။
 ဝီစီကောင်းကောင်းတစ်ခွက်ရဖို့ -
 အနှစ်နှစ်ဆယ် စောင့်ရတယ်။
 ကန်စွန်းပလံန်းတစ်ပွဲရဖို့ -
 ဆယ့်ငါးမိနစ် စောင့်ရတယ်။
 နှလုံးသားအတုကိုတွေ့ဖို့ -
 မျက်တောင်တစ်ခတ်စာ စောင့်ရတယ်။
 အချစ်စစ်ကိုတွေ့ဖို့ -
 ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရမလဲ။

မှတ်ချက်။ မေးခွန်း၏ အဖြေများကို စာအုပ်၏ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာများတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

“ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲကွာ၊ အားလုံးပဲ နားလို့ ရပြီ၊ ဆီးယူ တူမော်လ်ရီး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

တာဝန်ကျဆရာက အတန်းချိန် ကုန်သွား၍ နှုတ်ဆက်လျှင် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကလည်း မတ်တတ်စရာပဲ ကာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဆရာတစ်ယောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သွားလျှင် သူတို့အုပ်စုမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကြသည်။ အထူးသဖြင့် ကောင်မလေးချောချောတွေရှိရာ အတန်းဘက်သို့ ဝါသနာအပါဆုံး မိုးကိုက ဂနာမငြိမ်ဆုံး။

“ဟေ့ကောင် လစ်မယ်လေး တော်ကြာ တီချယ်ကြီး ဝင်လာလို့ ထွက်မရဖြစ်နေမယ်”

အကြည့်မှာရင်ခွန်... အတွေ့မှာလိုက်မော

“ဘာလဲ မင်းက မြန်မာစာအချိန် မတက်တော့ဘူးလား”

“တက်တော့ဘူး”

“ဟင်း ... စာမေးပွဲကတော့ အောင်ဦးမှာပဲ”

“ဟေ့ကောင် မြန်မာစာက မိုင်နာပါကွ”

“အေး ... အဲဒီမိုင်နာတွေပဲ ပြဿနာတက်နေတာ၊ မေဂျာတွေကို အုံးမစားဘူး၊ မိုင်နာတွေကလည်း သူတို့အချိန်တွေကို လစ်လွန်းလို့ မင်းတို့ကို ကျွေးချင်နေတာ”

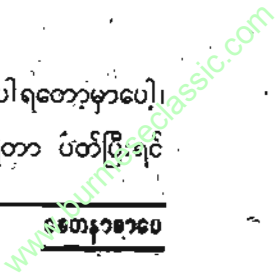
“ကျွေးချင်လည်း နောက်မှကျွေးတော့ကွာ၊ ကဲ ... ရွေ့ကြမယ်ကွာ၊ ဘာလဲ မင်းတို့က မလိုက်ဘူးလား၊ လိမ္မာတယ်ဆိုတဲ့ အထာကြီးတွေလား”

“အန် ဒို နိုး မဟုတ်ရကြောင်းပါ၊ သားတို့ကတော့ ရည်းစားတစ်ယောက် ရဖို့အရေး လိုက်မှာပါ”

မိုးဂျီက စာအုပ်တွေကို ကော်ကဲသိမ်းကာ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်ရင်းမှ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပြောသည်။ မိုးကိုကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ သူနဲ့ ညိုမင်းကျော်တို့ပဲ ကျန်တော့သည်။ ညိုမင်းက သူ့ကို မျက်စပစ်ပြလျက် ...

“မင်းက မရွေ့ဘူးဆိုတဲ့ အထာလား”

“ဪ ... မင်းတို့သွားမှာတော့ ငါက ပါရတော့မှာပေါ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ ပတ်စရာရှိတာ ပတ်ပြီရင်

စုပြုထိမှန်မှုန်

ကန်တင်း သွားမယ်ကွာ၊ ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင် တယ်”

“အိုကေ ... သောက်ရမယ်၊ ကံ ... လစ်မယ်ကွာ”

သူ့ကိုတစ်အုပ်စုလုံးမှာ သံစဉ်ညှိပြီးကျလျှင် အသီးသီး အတန်းအနောက်ပေါက်မှ အသာလစ်ထွက်လာကြသည်။ အတန်း ချိန် အကူးအပြောင်းမို့ အပြင်ထွက်သူကထွက်၊ ကန်တင်းသွားသူက သွားနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝင်းထဲ၌ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အပြည့်ပုံဖြစ်သည်။ ကျောင်းဖွင့်ထား တာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးသည်မို့ ဘယ်ကျောင်းသူက ဘယ် မေဂျာဆိုတာ မြင်တာနဲ့ ချက်ချင်း မခွဲခြားတတ်သေးပါ။ ဒါမျိုး က ဝါသနာရှင်အစ်ကိုကြီးတွေထံမှာ လက်တိုပြီး စနည်းနာရဦး မှာဖြစ်သည်။ အခုလောလောဆယ်မှာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကလည်း သတင်းအတိအကျ မထုတ်ပြန်ကြသေး။ သူတို့လည်း ဒေလ်တာတွေ ကောက်ယူတုန်းဖြစ်သည်ဟု နိုင်လဲ့သော သတင်းရပ်ကွက်က ကြားထားရသည်။

သူတို့အုပ်စုသည် အသက်ရှည်ဆေးလေးတွေဟု နာ မည်ပေးထားသော ကောင်မလေးတွေကို ဟိုဟိုဒီဒီ ငမ်းရင်းမှ မိုးကို သွားဝိုက်နေသည့် အတန်းရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ မိုးကို ဝိုက်နေသည့် ကောင်မလေးမှာ သူတို့သင်္ချာမေဂျာကဖြစ်

အကြည့်မှာရင်ခုန်... အတွေ့မှာလိုက်မော

သော်လည်း အခန်းချင်းမတူပါ။ ကောင်မလေးရှိရာ အတန်းရှေ့ သို့ရောက်သွားသောအခါ ကောင်မလေးတို့အုပ်စုကို မတွေ့ရ။ မိုးကိုက ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေဝဲရှာဖွေရင်းမှ ...

“မတွေ့ဘူးကွ၊ ကျောင်းများမလာတာလား မသိဘူး”

ဖိုးဂျိက မိုးကိုရဲ့ခေါင်းကို နောက်မှ ဆောင်တွန်း ထုတ်ရင်း ...

“ငတုံး ... ဆော်လိုချင်လိုက်တာ ကျတော့လည်း ဖျာ အခြေအနေကျတော့လည်း ဘာမှမသိနားမလည်”

“အောင်မာ ... မင်းကရာ ဘယ်လောက်နားလည်နေလဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းထက်စာရင်တော့ နားလည်တယ်ကွ၊ ဇင်းကောင်မလေး ကန်တင်းမှာ။ လောင်းမလား”

“အောင်မာ ... သူက ဘယ်ကသိရတာပါလိမ့်၊ ဟိုက ပြောထားတာကျနေတာပဲ”

“ပြောပြော မပြောပြောကွာ လောင်းမလား”

“မလောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကန်တင်းတော့သွားမယ်”

“တွေ့လား သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်”

“ကံ ... တော်ပြီကွာ၊ မာန်ဖီမနေကြနဲ့၊ ကန်တင်းဆိုလည်း ကန်တင်းသွားမယ်၊ ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်နေပြီ၊

www.burmeseclassic.com

ဆုမြတ်ပွန်ပွန်

မနက်အစော ပါမောက္ခအချိန်မို့သာ အပြေးအလွှားလာ တက်ရတာ၊ အိပ်ရာထနောက်ကျတာနဲ့ ဘာမှ စားမလာ ခဲ့ရဘူး ...

ဗိုက်ဆာတယ်၊ အိပ်ရေးလည်းမဝဘူး၊ အိပ်ချင်နေ တယ်၊ သွားမယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စကားကို နားထောင်ဟန်

ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ တစ်အုပ်စုလုံး ကန်တင်းသို့ ချီ ဘ်လာခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန် မဟုတ်သေး ှိုင် တန်တင်းမှာ လူသိပ်မကျသေး။ ထိုင်လို့အဆင်ပြေရုံ အနေအထားမှာပဲရှိသည်။ သူတို့အုပ်စုသည် ထိုင်နေကျ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်သည့် ကိုကျော်ကြီး၏ ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သူကတော့ ဗိုက်ဆာနေသူပီပီ လက်ဖက်ရည်နှင့် မန္တလေးမြီးရှည် မှာလိုက်သည်။ ကျွန်တို့ကောင်တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ကျ တစ်ခွက်စီသာ။

မိုးကိုက ရောဂါပြန်ထလာလျက် ကောင်မလေးဇာတ် လမ်းက ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုနျို၊ မင်းပြောတော့ ငါ့ကောင်မလေးက ကန်တင်းမှာဆို၊ အခု ဘယ်မလဲ မတွေ့ပါလား”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ မင်း မြင်မှာစိုးလို့ ပုန်းနေတာကိုး”

အကြည့်မှာရင်ခန့်... အတွေ့မှာလို့ဂ...

“အောင်မာ ... သူလား ပုန်းမှာ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... ကြည့်လို့ တို့က မျက်လုံးချင်းဂဏန်းငြိမ်ပြီးသားနော်၊ မပြော

နောက်တစ်လလောက်နေရင် ဖွင့်ပြောတော့မှ ပြီးရင် ရည်းစားတစ်ယောက်ရ ဒါပဲ၊ အငြိမ် ... အငြိမ်” “အဟွတ် ... အဟွတ် ... ကြားရတာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင် မင်း ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေကိုသာ သွား လှိုမ့်ချည်ကွ နော် ...

အခုမှ အတန်းရှေ့က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ပတ်၊ လျှောက်သံပြန်ပေး ခြေအေးဝမ်းရောင်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်က များ၊ ဒါတောင် ငါတို့မပါလို့ ပတ်ရတာ၊ ငါတို့မပါရင် တစ်ယောက်တည်းတောင် သွားကြည့်ရတဲ့ကောင်မဟုတ် ဘူး ...

အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

ဖိုးဂျီက မိမိရပြန်တွယ်ရလျှင် မိုးကိုရဲ့ မျက်နှာမှာ ရဲ့မဲ့လိုသွားလေ့မခံည်။ သူက အသာရယ်ကာ မြီးရှည်ကို အရသာခံ စားနေရင်းမှ ဒီကောင်တွေပွဲထဲသို့ ဝင်မပါဖြစ်သေးပါ။ သူတို့လေး ယောက်အုပ်စုသည် လေးယောက်မှာလေးပုံစံ။ ပုံစံတစ်မျိုးစီဖြစ် သည်။ သူက တစ်ခုခုဆို အေးအေးဆေးဆေး သမာသမတ်ကျ တဲ့ အမှန်တရားဘက်တော်သားဖြစ်ကာ အပိုစကားသိပ်မပြော

မနက်အစော ပါမောက္ခအချိန်မှီသာ အပြေးအလွှားလာ တက်ရတာ၊ အိပ်ရာထနောက်ကျတာနဲ့ ဘာမှ စားမလာ ခဲ့ရဘူး ...

ဗိုက်ဆာတယ်၊ အိပ်ရေးလည်းမဝဘူး၊ အိပ်ချင်နေ တယ်၊ သွားမယ်”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စကားကို နားထောင်ဟန်

ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ တစ်အုပ်စုလုံး ကန်တင်းသို့ ချီ က်လာခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန် မဟုတ်သေး ှိုင် ကန်တင်းမှာ လူသိပ်မကျသေး။ ထိုင်လိုအဆင်ပြေရုံ အနေအထားမှာပဲရှိသည်။ သူတို့အုပ်စုသည် ထိုင်နေကျ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ဖြစ်သည့် ကိုကျော်ကြီး၏ ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သူကတော့ ဗိုက်ဆာနေသူပီပီ လက်ဖက်ရည်နှင့် မန္တလေးခြီးရည် မှာလိုက်သည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့ကျ တစ်ခွက်စီသာ။

မိုးကိုက ရောဂါပြန်ထလာလျက် ကောင်မလေးဇာတ် လမ်းက ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဖိုးဂျီ၊ မင်းပြောတော့ ငါ့ကောင်မလေးက ကန်တင်းမှာဆို၊ အခု ဘယ်မလဲ မတွေ့ပါလား။”

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ မင်း မြင်မှာမိုးလို့ ပုန်းနေတာကိုး”

“အောင်မာ ... သူလား ပုန်းမှာ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် ... တို့က မျက်လုံးချင်းဂဏန်းငြိမ်ပြီးသားနော်၊ မပြော

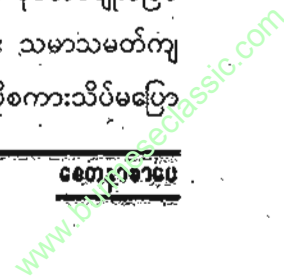
နောက်တစ်လလောက်နေရင် ဖွင့်ပြောတော့မှ ပြီးရင် ရည်းစားတစ်ယောက်ရ ဒါပဲ၊ အငြိမ် ... အငြိမ်”

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... ကြားရတာ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင် မင်း ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်တွေကိုသာ သွား လိုမ့်ချည်ကွ နော် ...

အခုမှ အတန်းရှေ့က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ပတ်၊ လျှောက်သံပြန်ပေး ခြေအေးဝမ်းရောင်ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်က များ၊ ဒါတောင် ငါတို့ပါလို့ ပတ်ရဲတာ၊ ငါတို့မပါရင် တစ်ယောဝက်တည်းတောင် သွားကြည့်ရဲတဲ့ကောင်မဟုတ် ဘူး ...

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

ဖိုးဂျီက မိမိရပြန်တွယ်ရလျှင် မိုးကိုရဲ့ မျက်နှာမှာ ရဲ့မဲ့လို့သွားလေ့မရှိပါ။ သူက အသာရယ်ကာ မြီးရည်ကို အရသာစံ စားနေရင်းမှ ဒီကောင်တွေပွဲထဲသို့ ဝင်မပါဖြစ်သေးပါ။ သူတို့လေး သောက်အုပ်စုသည် လေးယောက်မှာလေးပုံစံ။ ပုံစံတစ်မျိုးစီဖြစ် သည်။ သူက တစ်ခုခုဆို အေးအေးဆေးဆေး သမာသမတ်ကျ သူ့ အမှန်တရားဘက်တော်သားဖြစ်ကာ အပိုစကားသိပ်မပြော

မန့် သူက အဲဒီယေားအမှည့်ကို အရင်မကြည့်ဖြစ်သေး။ တစ်ရက်ဆယ်မှာ ယေားအမှည့်ထက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာ ဟု ထစ်ခဲ... မှည့်ကို ရှမ်းနသော ညိုမင်းရဲ့မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ မြတ်မင်းသိဟရ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးတွေသည် ခြင်ဆေးရွေ သာအသိများကြ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် လည်တက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်း အောင် ဂျီကော့... ပေါ်တက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တွေလိုပင် တစ္ဆေ ဝိကောင် တစ်ခါမှ အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူးချေ။ ကောင် ရလျက် ဒီကော့ဒ်ဒ် ဘယ်လောက်ချောချော တော်တန်ရဲ့သာ ရှိုး အောင်ပင်ခဲရလေ့... ဒီလောက်ထိ ဣန္ဒြေအပျက်ခဲပြီး မငမ်းတတ် ကာ စကား... ယေားမှည့်လိုပြတာကောင် ဒီကောင်က သိပ်ကြည့် သည်။ နှိတ်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း အခင်အမင် မပျက်ချင်လို့ မိကြည့်ပေးတာနော်ဟူသော အထာကြီးဖြင့် နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူသည် အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ယေားအမှည့် ထက် ယေားအမှည့်လွန်နေသော ညိုမင်းရဲ့မျက်နှာကိုသာ အထူး အဆန်း ငေးကြည့်နေမိတာဖြစ်သည်။

သူကသာ ယေားအမှည့်ကို မကြည့်ဖြစ်သေးသော် လည်း ဟိုတက်ဘဝက အမဲလိုက်ရွေးတွေ့သေလို့ ဝင်စားသည့် ဖိုးဂျီနှင့် မိုးကိုတို့ကတော့ မိန်းမလှလှတစ်ယောက် ရှစ်မိုင်လောက် က လှမ်းလာလည်း ကြိုမြင်သူတွေဖြစ်ကြလေရာ ညိုမင်းမြသောတစ်

ယောက်ကို သူ့ထက်အရင် ချက်ချင်းပဲ ရုစားပြီးသွားကြသလို အသံတွေပါ ထွက်လာသည်။

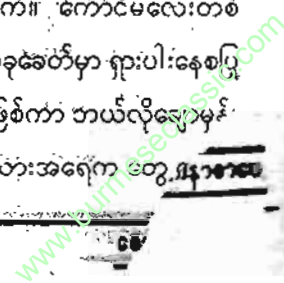
“ဟင် ... ဘူလေးလဲ၊ ဒါလေးက ဘူလေးလဲ”

ကောင်မလေးချောချော ယေားအမှည့်စားလေးများ မမြင်လိုက်နှင့် တွေ့တာနဲ့ ဘူလေးလဲဟု အော်တတ်သူ ဖိုးဂျီက တော့ ဝတ္တရားမပျက် အဲဒီအတိုင်း ထရွတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ညိုမင်းပြောတဲ့ ဘုံကြီးမြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ် မျိုးနွယ်အစစ်ပဲ။ အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန် ပြီ”

သူသည် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် စကားသံတွေကို ကြားသောအခါ မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး ပြုံးမိလျက် အဲဒီ ကောင်တွေ ကြည့်နေရာကို ကြည့်မိသည်။ အဲဒီမှာပဲ သူ့မျက် တောင်ခတ်ဖို့ နည်းနည်းမေ့လျော့သွားပါသည်။ ဟင်အင်း ... မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့လျော့တာမဟုတ်။ မျက်လုံးတွေကို ဒီနေရာ မှာဆိုက်လျက် Stay ဖြစ်လို့နေတာဖြစ်သည်။

ကောင်မလေး တစ်ယောက်။ ကောင်မလေးတစ် ယောက်ဆိုတာထက် မိန်းကလေးသည် အခုခေတ်မှာ ရှားပါးနေစပြု သည့် ခါးကျော်လှလှဆံနွယ်ရှည်များနှင့်ဖြစ်ကာ ဘယ်လိုချောမွှေ မသိအောင်ကို ချောမောလှပါသည်။ အသားအရေက တွေ့... မှားမ...

ကောင်မလေးများလို ဖြူတာလည်းမဟုတ်။ ညိုတာလည်းမဟုတ်ဘဲ အသားတော်ရွှေဝါဝင်းလေးဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆက်ကျတော့ရော ... သူမက မြန်မာဝတ်စုံလေးကိုပဲ စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက မှန်းဆလိုရအောင်ကို ပေါ်လွင်နေသည်။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ မိန်းကလေးတွေဟာ ပိန်တဲ့သူက ပိန်၊ ဝတ်သူကဝ၊ အချိုးမကျလှတော့ဘဲ တစ်ပုံစံတွေ ထွက်နေကြသည်အထဲမှာ သူမရဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လေးက မိန်းကလေးများအတွက် နမူနာပြုအဖြစ် ထားပြုချင်စရာကောင်းနေသည်။ ငမာဒယ်လ်တွေလောက်လည်း ပိန်သွယ်တာမဟုတ်။ မယ်မြန်မာတွေလောက်လည်း ရှိုက်ကြီးဖိုငယ်မဟုတ်။ သို့သော် အဆီအပိုမရှိဘဲ သူ့နေရာနဲ့သူ ပြည့်စုံရာသော ပစ္စည်းပစ္စယများသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ မက်စရာကောင်းနေသည်။ ခြုံပြောရလျှင်တော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ တကယ့်ကိုလှပပါသည်။ မျက်နှာ၊ ဆံပင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှု ဘယ်နေရာမှ ပြောစရာမရှိ။ ဖိုးဂျီပြောသလို သူ့လေးလံ (ဘယ်သူလေးလံ)ဟု မေးဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကိုသာ ပြောနေတယ်၊ မင်းကျတော့က ပါးစပ်ထဲ ယင်ကောင်ဥချေပြီ”

ညိုမင်းက ပေါင်ကို လက်တို့ပြီး ပြောတော့မှပင် သူက မျက်လုံးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြန်ဖြစ်လာသည်။ ချထားသောလက်ဖက်ရည်ကို ကောက်မော့မိလျက် ...

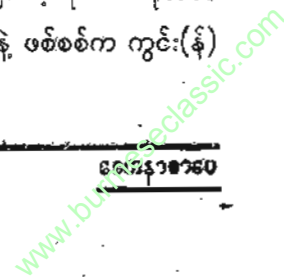
“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်ချောတော့ သေချာကြည့်ဖြစ်သွားတာပါ”

သူက အဲဒီမိန်းကလေးကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်ရင်း ဆိုမိသည်။ သူမက သူတို့အုပ်စုကို မြင်ဟန်မတူပါ။ အဖော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ စကားစမြည်ပြောရင်း စားဖွဲ့ထိုးလေးကို စားစရာတွေ မှာကြားနေသည်။ သူ့နေရာကကြည့်လျှင် သူမက တစ်ဝိုင်းကျော်မှာဖြစ်ကာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မြင်ရသော အခြေအနေဖြစ်ပါသည်။ သမင်လည်ပြန်တွေ ဘာတွေ ရှိုးစရာမလိုပါ။

“ဘယ်သူ့ဆီ မသိဘူးကွာ၊ ဒီလောက်မှည့်နေတာ။ တို့သင်္ချာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“သေချာတာကတော့ သူဟာ Queen တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ ... ငါ သတိရပြီ၊ ငါ့ကို EC ကိုသီဟကပြောဖူးတာ မှတ်မိပြီ၊ မြန်မာစာနဲ့ ဖစ်စစ်က ကွင်း(နံ)တွေက မိုက်တယ်တဲ့ ...

ကွင်း(န်)တွေထဲမှာ အဲဒီနှစ်ယောက်က အုမိုက်ဆုံး

ပဲတဲ့ ...

သူဟာ မြန်မာစာနဲ့ ဖစ်ဆစ် တစ်ခုခုဖြစ်ဖို့ များတယ်၊ မပူပါနဲ့ မြန်မာစာမှာရော ဖစ်ဆစ်မှာရော တို့ဘော်ဒါတွေ ရှိတာပဲ၊ သူ့အကြောင်းသိချင်ရင် တစ်နာရီလောက် စောင့် ရရုံပါပဲ၊ ကမ္ဘာရွာကြီးထဲမှာ တို့တက္ကသိုလ် ကျဉ်းကျဉ်း လေးပါကွာ”

“ဖွဲ့နန်း ... ဒီအသံတွေကို ရိုကောဒင်နဲ့ ဖမ်းထားပြီး မင်း ကောင်မလေးရှေ့မှာ သွားဖွင့်ပြချင်တယ်”

“အောင်မာ ... ဖွင့်ပေါ့၊ မင်းတို့ရော မငမ်းလိုလား”

“ဟ ... ငါတို့က ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေး မရှိဘူးလေ၊ မင်းက ဒါကိုပဲ မရတော့ရင် သေတော့မယ့် ဒီဇိုင်းဖြစ်နေ တာ ...

အခုလည်း ဟိုယောအမှည့်ကို မစားရဝခမန်းရိုးနေ တာ၊ ခြေဘို ... ယောက်ျားတွေ ... ယောက်ျားတွေ တကယ် တမ်းကျတော့ ကောင်မလေးတွေခမျာလည်း သနားတော့ သနားစရာပါပဲလား”

ဒီစကားကို ညိုမင်းက လက်မခံ။ လက်ဖက်ရည် ခွက်ထဲသို့ ရေခွေးကြမ်း ကျင်းသောက်ရင်းငြင်းသည်။

“ဘာမှ သနားစရာမလိုဘူး ဟေ့ကောင်၊ ဒါ ယောက်ျား တို့ရဲ့နေ့ချားပဲ၊ ဒါဝင်ရဲ့သီအိုရီအရဆိုရင် ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ် တွေအတိုင်း ဖြစ်လာတာ ...

လူဆိုတာ သဘာဝအံ့တိုင်းသွားတာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးတယ်လို့ပြောပြော အခြေခံကတော့ သဘာဝအတိုင်းပဲ၊ သဘာဝတရားကြီးပေါ်မှာ အခြေခံထားတာ ...

အရမ်းထူးဆန်း အံ့သြစရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ တွေဟာလည်း သဘာဝတရားတွေကပဲ ဖြစ်လာတာ”

တစ်ခုခုဆိုလျှင် ဒိုင်တွေ အရမ်းထုတ်တတ်သော ညိုမင်းကို မိုးကိုက အမြန်လက်ကာပြရင်းမှ ...

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ နော် သူငယ်ချင်း၊ ရှင်းမြဲချင်တဲ့ စေတနာကို လေးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားကို ဒီနားမှာ တင်ပဲ ရပ်ထားလိုက်တော့ ...

ဘယ်လောက်ပဲလှလှ ရင်ထဲမှာကတော့ ဖူးသစ်ညိုမှ ဖူးသစ်ညိုပဲ”

မိုးကို လိုက်မည့် ကောင်မလေးက ဖူးသစ်ညိုဟု ညိုတွင်လေသည်။ သူမလေးသည် မဆိုးပါ။ နာမည်နဲ့လိုက် စင် ဖူးဖူးသစ်သစ်လေးဖြစ်လျက် လန်းတော့လန်းပါသည်။

သော် အဲဒီအလန်းများသည် သူ့မျက်စိရှေ့ ဆယ်ပေလောက်

www.burmeseclassic.com

သာက္ခာသည့် စားပွဲပိုင်းမှ အလန်စားလေးနှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ ဆယ်နှစ်စာလောက် ပြတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ ပိုပြောတာမဟုတ်ပါ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ မြို့နယ်ထဲမှာ၊ ကျောင်းမှာ၊ သင်တန်းမှာ၊ နောက်ဆုံး ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ မိန်းမချောချော အများကြီးတွေ ခဲ့ဖူးသည်။ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲကို ဝင်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂနိုင်း၊ မင်း ငြိသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကြိုက်သွားတယ် မဟုတ်လား။”

ဖိုးဂျီက သေချာနေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို မေးဆော်ပြရင်း မေးသည်။ သူက ပြုံးကာ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ မိုးကိုက ဖိုးဂျီကို မကြည်သူပီပီ။

“မင်းရော မကြိုက်ဘူးလား။”

“ကြိုက်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီပိုင်းမှာထိုင်နေတဲ့ လေးကောင်လုံး ကြိုက်နေတာမဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဂနိုင်းက လွဲပြီး ကျန်တဲ့သုံးယောက်က သူ့ကို လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။”

သူက အဲဒီလိုပြောလာသော ဖိုးဂျီကို ဘာလဲဟူသော အထာဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်မိသည်။ ဖိုးဂျီက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်နေကျအတိုင်း ဟန်ပါပါတွန့်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ညိုမင်းဆိုလည်း ကြိုက်သာကြိုက်တာ၊ လိုက်မလားမေးရင် မလိုက်ဘူးပြောမှာပဲ၊ ငါလည်း ငါ့ဇယားနဲ့ ငါ့ရိုးပြီးသား၊ ဇယားတွေက များနေလို့တောင် မနည်းရှင်းနေရတာ မိုကိုလည်း သူ့ဇယားနဲ့သူ ...

မင်းကတော့ ဇယားရှင်းနေတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ အာရုံအရ မင်းလိုက်ရင် ရမယ်ဆိုတဲ့ Senseတွေ ငါ့ဆီမှာရှိနေတယ်၊ မင်း စတိုင်လ်၊ မင်း တော်လ်ကီနဲ့ဆို လန်းလောက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘိုးတော်ဂျီ မြင်တာလေးကို ဆက်ပြောပါဦး။”
“မနောက်နဲ့ သားကြီး၊ အကောင်းပြောနေတာ၊ မင်းသာ သူ့ကို လိုက်မယ်ဆိုရင် ငါတို့ အားပေးတယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကြိုက်တယ်ဆိုရင် လိုက်ပါလား၊ မင်းရုပ်မင်းရည်နဲ့ဆိုရင် ရနိုင်လောက်ပါတယ်”

“အေးကွာ၊ ဘာပဲပြောပြော သူနဲ့ချစ်ရတာတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာပဲ၊ မင်း စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား၊ လှုပ်ရှားလိုက်စမ်းပါ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မြောက်နေလျှင် သူက တဟားဟား အော်ရယ်မိလေသည်။ သူ့ရယ်

သံက နည်းနည်းများတောင် ကျယ်သွားသလားတော့မသိ။ တစ်ဖက်
ဝိုင်းမှ သူမက ဘာရယ်မဟုတ် ဒီဘက်သို့ လှမ်းကြည့်တာနှင့်
ကြုံသည်။ သူကလည်း အဲဒီဘက်ကို တစ်ချက်အကြည့်။ ခဏလေး
တကယ့်ကိုမှ ခဏလေးပါပဲ။ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားခြင်း မရှိသော
အကြည့်နှစ်ခုတို့သည် ဘာကြောင့်များ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွား
ဆုံဖြစ်ကြတာပါလိမ့်။ သူတို့ အကြည့်ချင်းဆုံချိန်မှာ နှစ်စက္ကန့်
သုံးစက္ကန့်လောက်သာ ရှိနိုင်သော်လည်း သူ့အတွက် တစ်နာရီ
လောက်ဟု ထင်ရသည်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်ပါပဲ။ ဒီအဖြေကို ဘယ်သူဖြေ
နိုင်မှာတဲ့လဲ။ သူမကတော့ သူ့ကို ဆက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ မသိ
မသာဟန်နှင့် အကြည့်လွဲသွားသည်။ သူကတော့ သူမကို တစ်
စိမ့် စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ သူမ ...။ သူမရဲ့နှုန်းညှလွန်းသော
အသွင်သဏ္ဍာန်သည် သူ့စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆွဲဆောင်
သလိုပဲ ခံစားရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း တကယ်ကြောသွားပြီနဲ့ တူတယ်
မေးတာတောင် မဖြေနိုင်ဘဲ ချောနေလိုက်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့နဲ့ကိုယ် နှစ်စက္ကန့်လောက် အကြည့်
ချင်း ဆုံသွားလို့ပါ”

“အောင်မယ် ... သာသာတိုးတိုး”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနှစ်စက္ကန့်လေးဟာ နှစ်နာရီလောက်လို
ထင်ရတယ်။ အဲဒီ မန်မိုရီဟာ ရင်ထဲကို ရောက်သွားရင်
တော့ နှစ်လလောက် မေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်။
ဘာသဘောလဲတော့ မသိဘူး”

“ဘာသဘောလဲမှ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း သူ့ကို ချစ်ဖို့သဘော
အစပဲ”

“ချစ်ဖို့ !”

သူက ဖိုးဂျီရဲ့စကားကို သံယောင်လိုက်ကြည့်မိသည်။
အချစ်ဆိုသော စကားလုံးလေးနှင့် မျက်စိရှေ့မှာ ထိုင်နေသော
သူမကို တွဲစပ်စဉ်းစားကြည့်လျှင် နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်ဖို့
ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အစဉ်သဖြင့် လွတ်လပ်သန့်စင်
နေသော သူတို့ရဲ့နှလုံးသားများသည် အချစ်တစ်ခုကို ခံစားရင်ခုန်
ဖို့ရာ အမြဲတမ်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်။

သူ တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးသေးပါ။ သီချင်းတွေထဲမှာ
ခံစားကြသလို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရူးရူးမူးမူး အသည်းအသန်
ချစ်ကြည့်ချင်ပါသည်။ ဖိုးဂျီကတော့ သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အချစ်ကို
အစောဆုံးတွေ့ရှိသူမို့ သူတို့ရဲ့ စိန်ယာဟု ပြော၍ရသည်။ ရင်ထဲ
မှာ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
အိမ်ကလေးတွေကလည်း အရံထားရှိသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအရာမျိုးလဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မှ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အချစ်ဆိုတာ အစတည်းက ကိုယ်ရင်ထဲမှာ ရှိပြီးသားလား။”

သူ့မေးခွန်းကို သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ သူကတော့ သူမကို တစ်ခါထပ်ကြည့်ပြီး ငေးမိပြန်သည်။ သူမက ဆီချက်လား၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲလား၊ မကွဲပြားသော အရာတစ်ခုကို တူနှင့်သေသပ်စွာညှပ်လျက် ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရှိရှိ ဝါးနေသည်။ ခဏနေတော့ ဟင်းချိုတစ်စွန်းကို ခပ်သောက်သည်။ အားလုံးမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“အိုကေ ... မင်းတို့ မဖြေနိုင်ဘူးနော်၊ ငါလည်း ငါ့ဘာသာ မဖြေနိုင်ဘူး၊ အချစ်ကိုတွေ့ထားတဲ့ ဖိုးဂျီရော မင်းလည်း မဖြေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။”

ဖိုးဂျီကလည်း မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ...

“စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ မေးခွန်းက စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းသား။”

“အင်း ... လောလောဆယ် စိတ်အဝင်စားဆုံးကတော့ သူပဲ”

သူက မိန်းကလေးကို အသာအယာမေးဆော်ပြုလျှင် ဆော်ဒါတွေက လက်မထောင်ပြင်က ဆက်လုပ်ဖို့ အားပေးကြသည်။ သူသည် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံငုံလိုက်ပြီးနောက် အကြည့်တို့ကို သူမထံသို့ တစ်ချက်လွှတ်လိုက်မိပြန်သည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သူမက ရင်ခုန်စရာ ကောင်းနေဆဲ။ လေတစ်ချက်အော့မှာ ဆံနွယ်တွေ ဝှေ့ဝဲသွားပုံကလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုပဲဖြစ်သည်။

အိုကေ ... ကိုယ်တိုင်ရေးကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူ ရင်ခုန်ကြည့်ချင်ပါသေးသည်။ နှလုံးသားသည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ချစ်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့၏။

ပြောကြားပါ(၂)

အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အတော့ငြိမ်းက
 ရှိနေတဲ့အရာလား။
 ဒါမှမဟုတ်
 လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တော့မှ ပေါက်ဖွား
 ရှင်သန်လာတဲ့ အရာလား။
 သူ့ကြောင့် အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာလား။

ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူမလို အင်မတန်ချောမော
 လှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို စုံစမ်းရတာဟာ
 နည်းနည်းတော့ ပျင်းဖို့ကောင်းပါသည်။ တစ်ချက်လောက်တောက်
 လိုက်တာနှင့် သူမရဲ့ biography ကို အပြည့်အစုံ သိခွင့်ရသည်။
 သူမကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ သူ့အတွက်တော့ သိပ်အရေးမကြီးလှ
 ပါ။ သူမရဲ့ မိဘတွေက ဘယ်သူဘယ်ဝါ၊ ဘာလုပ်ကြသည်၊
 ဘယ်မှာနေသည် စသဖြင့် အဲဒါတွေကို သူ စိတ်လည်းမဝင်စား။
 သိလည်း မသိချင်ပေ။ သူမရဲ့ နာမည်ကတော့ လူနှင့်တော်တော်
 လိုက်ဖက်ညီသည်။

မေကျက်သရေ ဟု အမည်တွင်ပါသည်။ သူမသည်
 မိုးကို ပြောပြထားလို့ မြန်မာစာမေဂျာနယ် ကွင်း(နံ)ဖြစ်သည်။
 ကွင်း(နံ)တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သူမကို ချစ်ခင်ပိုးပန်းသူတွေလည်း

သူ့အတန်းရှေ့တွင် လာကြည့်သော ယောက်ျားလေး
သူ့အတန်းမှာ ခြေချင်းတောင် လိမ်နေသည်ဟု ကြားသိရသည်။
သူ့မ ဘယ်အတန်းမှာ တက်နေသည်ဆိုတာ သိသွားသော သူငယ်
ချင်းတွေကတော့ သူ့ကို တန်းစီစာရင်းထဲဝင်ဖို့ မြှောက်ပေးကြ
သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ကျွန်သရေလေး အတန်းရှေ့ကို မသွားဘူး
လားကွ”

“အေးလေ ... သွားမယ်လေ၊ ငါတို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“အသာနေကြပါဦးကွာ၊ အေးဆေးပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့ အရေး
တွေကြီးနေရတာလဲ”

“အဲမှာ ... ဒီက စေတနာနဲ့လည်း ပြောရသေးတယ်၊
အရေးမကြီးရအောင် မင်းက ဂဏန်းငြိမ်ပြီးသားမို့လို့လား၊
မျက်လုံးလေးချင်း နှစ်စက္ကန့်လောက် ဆုံဖူးတာနဲ့ အသာ
လွတ် ဘဝင်မြင့်ပြီး သွေးနာထင် ရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် ဟေ့ကောင်၊ မေကျွန်သရေကို လိုက်တဲ့
လူတွေက ဒီကျောင်းကတင်ကို မကဘူး၊ ဆေးတွေရော၊
UFL တွေရော အပြင်က လူတွေရော အပုံလိုက်”

“လိုက်စမ်းပါစေကွာ၊ လူချစ်လူခင်ပေါတာ ကောင်းပါ
တယ်”

“အဲမယ် ... အဲမယ် အထာဇော့ ကျနေပြီ၊ ဘာအထာကြီး
လဲ”

“ဘာအထာကြီးမှ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီမှာ ယောက်ဖတို့။
မင်းတို့ကို ငါ တစ်ခုပြောပြမယ်၊ အဲဒီလောက် လိုက်တဲ့သူ
တွေဝိုင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လွယ်လွယ်
လေးနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်ကောက်မထားဘူးကွ၊ သိလား၊
မှတ်ထား ...

မင်းတို့ စာမတတ်သေးလို့ သည်းနေကြတာ”

သူ့ရဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အပြောကို သူငယ်ချင်းတွေက
မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာရယ် ... ဘာ ... ဟေ့ကောင် ... မင်းက ရည်းစား
ဘယ်နှယောက်ထားဖူးလို့ မိန်းမတွေအကြောင်းကို လက်
ချာပေးနေရတာလဲ”

“အေးလေ ... တခြားလူကို သွားဖိန်”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အပြောကို အထင်မကြီးစွာ
ဖြင့် ဘယ်သူကမှ လက်မခံပါ။ သူက အသာရယ်မောရင်းမှ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ လက်တွေ့ မရှိပေမယ့် ဓာတွေ့ရှိတယ်ကွ၊
နားလည်လား၊ ညိုမင်း ... မင်း ငါ့စကားကို လက်ခံတယ်
မဟုတ်လား၊ မင်းမျက်လုံးတွေက စကားတွေပြောနေတာ
ငါ မြင်နေရတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒီကော ... ငတုံးတွေက နားမလည်တာ”

ပလိန်းကြီး ဖွဲ့လိုက်သော ညိုမင်းရဲ့စကားကြောင့် ဇိုးကျိနှင့် မိုးကိုမှာ ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူက အလျင်အမြန်ပဲ ပွဲထိန်းလိုက်ပါသည်။

“ဒီလိုကွ။ လူကြိုက်အရမ်းများတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟာ သူ့ကို လူတွေက ဝိုင်းကြိုက်တာကို သိစိတ်ကဖြစ်စေ မသိစိတ်ကဖြစ်စေ ဂုဏ်ယူတတ်ကြတယ်။ အဲဒါကို သူတို့ရဲ့ တန်ဖိုးတစ်ခုအနေနဲ့ ထားတယ်။ ကျေနပ်တယ် ...

ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေဆိုတာကလည်း ဒီမိန်းကလေးကို Without မို့သာ ဝိုင်းအုံ ကြိုက်နေကြတာလေ။ လိုင်စင်ရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက တိုးတော့မလဲ ...

ဒါကို သူတို့ကလည်း သိတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီဂုဏ်ကို ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ အဲဒီလိုသီပြုလာဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဟာ ရည်းစားမထားတာ များတယ် ...

နောက်တစ်ခုက ငါးများတော့ ဟင်းဟုန်တဲ့သဘောပေါ့ကွာ။ ရွေးစရာများတော့ ဘယ်ဟာကိုရွေးရမှန်း မသိတော့တာလည်း ပါတယ်။ လူ့သဘာဝက တစ်ခုကနေ နှစ်ခုရွေးရတာ များလာရင် ရွေးရခက်တယ်လေ။ အဲဒီသဘောပဲ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူငယ်ချင်းတွေက တအံ့တဩဖြင့် ခေါင်းကွေ့ညိတ်ကာ လက်ခံကြလေသည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ၊ မင်း ပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပဲ”

“ဟုတ်သလိုလို လုပ်မနေနဲ့ ယောက်မ၊ အဲဒီအတိုင်းကို ဟုတ်နေတာ၊ တွေးကြည့်ရင် အဖြေဆိုတာ နီးစပ်တာလောက်တော့ ထွက်လာတာပဲကွ”

“အေးပါ၊ အဲဒီတော့ မင်းက ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ၊ သူ့အနားကို ဝိုင်းနေတဲ့ လူအုပ်ထဲကို မတိုးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“နီးစပ်လာပြီ”

“ဟေ ... မတိုးတော့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူနဲ့”

သူမ မျက်စိတစ်ဖက်ကို အသာမှိတ်ပြလိုက်ကာ ...

“လူတွေမှာ သဘာဝလေးတွေ ရှိတတ်တယ်ကွ၊ အဲဒီသဘာဝလေးအတိုင်းပဲ ငါက ရိုးရိုးလေးနေသွားမှာပါ။ အကြောင်းအရာတစ်ခုဟာ အချိန်မကျရင် ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး၊ အဲဒါ သိအိုရိပ်”

“ကဲ ... စောင့်ကြည့်ကြမယ်ကွာ၊ တစ်ခုတော့ မေးမယ်၊ မင်း မေဇျက်သရေကို ချစ်သွားပြီလား”

www.burmeseclassic.com

သူက မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တွန့်ချိုးမိကာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ...

“အချစ်ဆိုတာ ငါ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသေးတော့ မသိသေးဘူး၊ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို စိတ်တော့ဝင်စားတယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားတာ၊ အရမ်းကြိုက်သွားတာ၊ အရမ်းစွဲလမ်းသွားတာ၊ အရမ်းငြိသွားတာ အမျိုးမျိုးပြောကွား၊ ငါ လက်ခံနိုင်တယ် ...

မြင်မြင်ချင်းချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သိပ်လက်မခံချင်ဘူး၊ မြင်မြင်ချင်းကြိုက်တယ်ဆိုတာကို လက်ခံတယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဆက်ပတ်သက်မယ်၊ ပြီးတော့မှ အချစ်တစ်ခုဖြစ်လာမယ်၊ အဲလိုပဲထင်တယ်၊ စိတ်ထဲမှာတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒီတစ်ယောက်ကို ငါ ချစ်မိတော့မလား ဆိုတာမျိုးက ...”

ဒီနေရာမှာတော့ ဖိုးဂျီက သူ့စကားကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါတုန်းကလည်း ငါ့ကောင်မလေးကို တွေ့တွေ့ချင်း သဘောကျသွားတာ၊ ကြိုက်သွားတယ်ပေါ့ကွာ၊ ကြိုက်တော့ သူ့နဲ့ ခင်မင်အောင်လုပ်၊ နီးစပ်အောင်

လုပ်၊ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်ကြာတော့မှ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ဖိလင် ဝင်လာတာ ...

စတုန်းဆုံးမှာတော့ ချစ်တယ်ဆိုတာ မပီပြင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူက ရှိတော့ရှိနေပြီ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတာ သေချာလာတာ၊ ခိုင်မာလာတာ၊ ဒီတော့မှ သူ့အချစ်ကို လိုချင်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာ”

“အားပါး ... ဆရာကြီးတွေပါလား၊ အချစ်ဗေဒဆရာတွေ၊ ကံပါကွာ မင်းရဲ့ဖလေ့စိတွေနဲ့ မေကျက်သရေရဲ့အလှအပတွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ် ...

ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို ကြည့်ရတော့မှာလို့ ရင်တောင် ကြားထဲက ခုန်လာတယ် ...

မျှော်လင့်နေပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ အချိန်မြန်မြန်ကျပါစေ”

သူက ဘာမှမပြောဘဲ အသာအယာ ပြီးနေခဲ့သည်။ မျက်လုံးထဲမှာလည်း သူမရဲ့ပုံစံကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာမိသည်။ သူမကို တစ်နေ့က ကန်တင်းမှာတစ်ခါ၊ ကျောင်းရှေ့မှာတစ်ခါ၊ မြန်မာစာဘက်သို့ ဘာကိစ္စလဲနဲ့မသိ (သူမဆီ သွားကြည့်တာတော့ မဟုတ်) ရောက်တုန်းကတစ်ခါ သုံးခါတည်း တွေ့ဖူးသေးတာဖြစ်

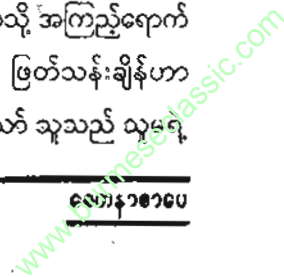
သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် အဲဒီသုံးခါစလုံးမှာ သူသည် သူမနှင့် မျက်ဝန်းချင်းဆုံခွင့်ကို လက်ဆောင်ရခဲ့သည်။

ကိုယ်စီမျက်ဝန်းတွေထဲက ထွက်လာသော အလင်း ရောင်တွေချင်း လမ်းမှာ ပွတ်တိုက်ထိခတ်သံတွေမှာ နှလုံးသားထဲ၌ မိုးခြိမ်းသံတွေလို ညံသွားသော်လည်း အဲဒီအသံတွေမှာ နားကြပ် နှင့် MP3 နားထောင်နေသူလို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းသာကြားနိုင် သည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ သေချာတာကတော့ စက္ကန့်လောက်သာ ကြာသည့်အချိန်ပိုင်းမှာ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ သူ ရောက်သွား ခဲ့သည်ဆိုတာကို တွေးကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်ခဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က သူနဲ့ သူမတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုမှာ နည်းနည်း တော့ ရုပ်ရှင်ဆန်နေခဲ့သည်ဟု ပြော၍ရသည်။ သူက အတန်းတစ်ခု တက်ပြီးနောက် သွားစရာကိစ္စရှိသဖြင့် အိမ်ပြန်ဖို့ ကစ်ယောက် တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်က နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန် အပြီး အားလုံးအတန်းပြန်တက်ချိန်မို့ ကျောင်းဝင်းထဲ၌ လူနည်း နည်း ရှင်းနေသည်။ သူက ကော်ရစ်တာတစ်ခုကို ချိုးကွေးလိုက် စဉ်မှာပဲ သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အခြေအနေမဟန်သော အတွဲတစ် တွဲကို သွားတွေ့ရသည်။ ပထမတော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကွေ့ရှောင် သွားမလို မြင်သော်လည်း ဘယ်လိုအာရုံက စေ့ဆော်သလဲတော့ မပြောတတ်။

သူ့မျက်လုံးတွေသည် အတွဲထဲက မိန်းကလေးထံသို့ ရောက်သွားသည်။ မိန်းကလေးကလည်း သူ့ထံသို့ အကြည့်ရောက် လာသည်။ အဲဒီအကြည့်နှစ်ခု ပေါင်းဆုံပြီး ဖြတ်သန်းချိန်ဟာ ဘယ်လောက်မှကြာသည်ဟုမထင်ရပါ။ သို့သော် သူသည် သူမရဲ့

မုက်ဝန်းထဲသို့ ကြည့်မိသည့်အခိုက်မှာပဲ သူမ ဘာအခက်အခဲဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားသည်။ သူမ ဒုက္ခရောက်နေပါသည်။ အလိုမတူဘဲ ရည်းစားစကား အပြောခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုဆိုတော့ အလိုတူအလိုပါ ရည်းစားစကား အပြောခံရတယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလဲဟု မေးစရာအကြောင်းရှိသည်။ ဒါကတော့ နောက်မှပဲ ရှင်းပြပါတော့မည်။

သူမတို့အတွဲနားသို့ ရောက်သွားသော သူ့ ခြေလှမ်းတွေမှာ နည်းနည်းတော့ တုံ့သွားသည်။ ဒီလိုပဲ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သော သူမရဲ့အကြည့်တွေမှာလည်း တစ်ခုခုကူညီပါဦး ဟူသော အရိပ်သဏ္ဍာန်တွေ ပြေးနေပါသည်။ သူမဘေးက သကောင်သားကလည်း သူ့ကို ဘာလဲဟူသော အထာဖြင့်ကြည့်သည်။ အဲဒီအကြည့်ကြောင့် သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းမာသွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပါးစပ်မှ မရည်ရွယ်သော စကားတစ်ခွန်းက လွှတ်ခနဲထွက်သွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မေလေး”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူမရဲ့မျက်လုံးမှ ရောင်စဉ်တချို့ ဖျတ်ခနဲလင်းသွားသည်။ ဟိုဝနဲသားကလည်း သူ့ကို နည်းနည်းရှိန်သွားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ အဲဒီအကြည့်ကိုရတော့မှပဲ သူသည် အသက်ပြန်ဝင်လာသူလို နည်းနည်းတုန်လှုပ်သွားသည်။

ဘာတဲ့ ... သူ့ပါးစပ်က ထွက်သွားတာ မေလေးတဲ့။ အများသူငှာ ခေါ်သံလို ကျက်သရေဟုတောင် မဟုတ်။ သူမသာ မလည်လျင် သူ ကောင်းကောင်းကြီး သေဖွယ်ရာရှိတော့သည်။ အို ... မိန်းကလေး။ ဒီကလည်း မင်းရဲ့အကြည့်ကြောင့် ဒီလိုခေါ်ဖြစ်သွားတာပါ။

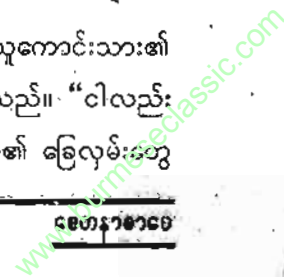
သူမရဲ့မျက်နှာက သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်သွားလျက် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေဟု ပြောပြနေသလိုပဲဖြစ်သည်။ သူမ မျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်နေသော ဘေးကကောင်သည် အဲဒီမျက်နှာကြောင့် သူ့ကို နည်းနည်းရှိန်သွားဟန်တူသည်။ ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိသလိုလဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူလည်းပဲ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိပါ။ မသိဆို သူမက ဘာမှ မပြောသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်ခုံးက နည်းနည်းရှုံ့သွားလျှင် သူမက သတိဝင်လာသလိုဖြင့် ...

“နင် ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်”

“ငါလည်း ပြန်မလို့”

အဲဒီစကားသည် ဘေးနားက သူ့ကောင်းသား၏ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ကျန်ရစ် ဖြစ်သွားစေသည်။ “ငါလည်း ပြန်မလို့” ဟူသော စကားက သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းတွေ

ကို ဘယ်ညာညှိပေးလိုက်သလို ညီညာသွားစေသည်။ တိုင်ပင်ထားခြင်းမရှိသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကော်ရစ်တာအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဟို အူကြောင်ကြောင်နေကတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသူလို နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးသို့ရောက်လျှင် သူက တာဝန်ကျေသည့် သဘောဖြင့် ခြေလှမ်းတွေကို နည်းနည်းတုံ့ကာ သူမကို ငဲ့ကြည့် ဖြစ်သည်။ သူမကလည်း ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်များဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်လာပါသည်။ သူမရဲ့အရပ်သည် ခြောက်ပေရှိသော သူ့အရပ်ရဲ့ပခုံးသာသာ အနေအထားကို မီသည်။ သူမစီးထားသော ဖိနပ်မှာ အနည်းဆုံးတော့ နှစ်လက်မခွဲ မြင့်လောက်ပါသည်။

သူက သူမရဲ့မျက်ဝန်းများထဲသို့ တည့်တည့်ငုံ့မိုး

ကြည့်ကာ ...

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူး”

“ရပါတယ် ... ဆောရီးနော်”

သူမက နားမလည်သလို မျက်လုံးဝိုင်းများဖြင့် မော့ကြည့်ကာ ...

“ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“ဪ ... ခပ်တည်တည်နဲ့ မေလေးတွေ ဘာတွေ လျှောက်ခေါ်ပစ်လိုက်တာကိုပါ ... ဟက် ... မင်းကတော့ ထင်မှာပဲနော်၊ ကြောင်လိုက်တာလို့”

သူမက သူ့အပြောကို အသာအယာ ပြုံးသည်။ အဲဒီအပြုံးတွင် သူ တကယ်ပဲ ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ တခြားသူ တစ်ယောက်ကို ပြုံးပြရင်တောင် ကြားထဲက ကိုယ်စားဝင်၍ ရင်ခုန်ရသော အပြုံးမျိုးကို သူမက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မူပိုင်နှင်းအပ်လာသောကြောင့် သူ တကယ်ပဲ မျောသွားရသည်။ ဒီအပြုံးကို အသေအလဲ ရူးသွပ်နေကြသော သူ့ကောင်းသားများကို သူက ကုပ်ကနဲဆွဲခေါ်၍ ပြလိုက်ချင်ပါသည်။

“မထင်မိဘူး၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း အဲဒီတစ်ယောက်က လွယ်လွယ်နဲ့ကျန်ခဲ့မယ့်သဘော မရှိဘူးလေ ...

ဒါနဲ့ သူက တို့နာမည်ကို သိနေတယ်”

“ဪ ... မြန်မာစာကွင်း(နီ)ပဲဗျာ၊ သိတာပေါ့”

သူ့အပြောကြောင့် သူမက နှစ်လိုစွာပြုံးပြသည်။ ဒီအပြုံးသည် သူ့ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုချင်စိတ်ရှိသော အပြုံးဆိုတာ သိသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်နိုင်လောက်သည် အထိလည်း သူက မာနမကြီးခဲ့ပါ။

“ကိုယ်က မင်းဂနိုင်ပါ၊ Maths ကပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ် ... မှတ်ထားပါမယ်”
 “မှတ်ထားပြီး မတွေ့ချင်ယောင် ဆောင်တော့မယ်ပေါ့”
 “ဟယ် ... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တွေ့ရင် နှုတ်
 ဆက်ပါ”
 “ဪ ... တော်သေးတာပေါ့၊ အခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဟို
 တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်၊ အကူအညီလိုရင် ထပ်ကူညီမလိုပါ၊
 သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ မပါဘူးလားလို့ပါ”
 “ဟင့်အင်း ... သူငယ်ချင်းတွေက အတန်းတက်နေတယ်၊
 ကျွန်မက ခေါင်းကိုက်နေလို့ အိမ်ပြန်နားတော့မလို့ပါ”
 “ဪ ... ခေါင်းကိုက်ပါတယ်ဆို၊ ခေါင်းကိုက်တိုးအောင်
 ထပ်လုပ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့နေတာပေါ့၊ အင်း ... အန္တရာယ်တွေ
 ကလည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်နော် ...
 အိုကေ ... ကားပါကင်ကို သွားမှာမဟုတ်လား။
 ကိုယ်လည်း ပြန်မှာပဲလေ”

သူမက ဟုတ်လားဆိုသော သဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်
 ချက်ငဲ့ကာ ပြီးပြသည်။ အဲဒီအပြုံးသည် ရင်ဘတ်ချင်းညှိလိုက်
 သောအပြုံးမျိုးမို့ သူ့ရင်ထဲသို့ တည့်တည့်ရောက်သွားသည်။ သူ
 နှင့်သူမသည် ကားပါကင်ရှိရာဘက်သို့ အတူတူလျှောက်လာရာ
 လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပန်းတွေ လိုက်ပွင့်ပေးနေသလိုခံစားရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတချို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်နေတာကို
 မြင်ရသောအခါ သူက နည်းနည်းကျေနပ်သည့်စိတ်မျိုး ဖြစ်သော်
 လည်း သူမ ဘယ်လိုများနေမှာပါလိမ့်ဟူသော အသိဖြင့် ငဲ့ကြည့်
 သည်။ သူမကလည်း သိပ်ထူးခြားခြားမရှိပါ။ နာမည်ကြီးတို့၏
 ထူးစံအတိုင်း နေတတ်သည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

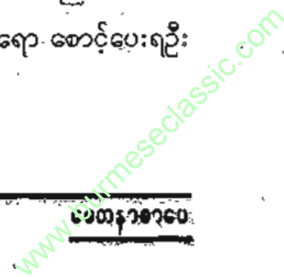
“အိမ်က လာကြိုမှာလား”

သူ့ရဲ့အမေးစကားကို သူမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 လှမ်းမြင်နေရသော ကားပါကင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ
 သူမကိုယ်တိုင်သူမ ပြောသလိုလိုဖြင့် မရောက်သေးဘူးထင်တယ်
 ဟု တိုးတိုးရေရွတ်သည်။ သူက ဘာဆက်ရမယ်မှန်း မသိဘဲ ဖြစ်
 လို့သွားသည်။ သူမကိုပဲ ဆက်စောင့်နေရမှာလား၊ သူ့ဟာသူပဲ
 ထွက်ကားရမလားဆိုတာ ရုတ်တရက် ဝေခွဲလိုမရ။ သူကတော့
 ကားမပါပါ။ ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်၍ ကားငှားစီးသွား
 ရမည်ဖြစ်သည်။

သူမက သစ်ပင်ရိပ်လေးတစ်ခု၌ ခြေစုံရပ်လိုက်လျှင်
 သူပါ ရောယောင်ပြီး ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟို ... အယ်လိုလုပ်မလဲဟင်၊ ကိုယ်ရော စောင့်ပေးရဦး
 မလား”

“အချိန်ရရဲ့လား”

“အင်း ... ရပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က မင်းကို အား နာနေလို့လား”

“အင်း ... တို့လည်း သူ့ကို အားနာနေလို့”

အဲဒီစကားကြောင့် သူက သူမကို ရွန်းလဲစွာ ပြုံး ကြည့်မိသွားသည်။ သူမကလည်း သူ့ကို ပြုံးပြုံးလေးကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ အဲဒီတစ်ခဏတွင်းမှာပဲ သူတို့နှစ် ဦးကြားထဲ၌ နားလည်မှုဆိုသော အရာလေးက ဖြတ်စီးဆင်းသွား သည်ဟုထင်ရသည်။ သူက သစ်ပင်ရိပ်အောက်က ခုံတန်းပြာလေး ကို မေးဆတ်ပြရင်းမှ ...

“ထိုင်လေ၊ ကိုယ် စောင့်ပေးပါမယ်”

သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပြီးနောက် ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ကာ တစ်နေရာသို့ ဆက်သည်။ ပြောပုံဆိုပုံတွေကို နားထောင်ရုံပုံထောက်တော့ သူမအိမ်ကို ဆက်စာယ်ဆိုတာ သိသာပါသည်။

“ကားသွားပြီလား မေမေ၊ အင်း ... မရောက်သေးလို့၊ အင်း ... အင်း ... ဒါပဲနော် ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ဖုန်းကိုပိတ်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူက အဆင်ပြေပါတယ်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် သူမကို ပြုံးပြ မိသည်။ သူမက အာနာပြုံးလေး စွက်စွက်ဖြင့် ...

“ကားကတော့ အိမ်ကထွက်သွားပါပြီ၊ ရောက်တော့မယ်နဲ့ တူတယ်၊ သူ ကိစ္စရှိရင်လည်း သွားလေ၊ ရပါတယ်”

“ကိုယ်က ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရတယ်၊ မင်းအမေ ဆုမှာကြောက်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“အို ... မဆူပါဘူး၊ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်”

သူမက မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့လေးနှင့်ပြောလျှင် သူက အဲဒီ ပုံစံလေးကိုကြည့်ကာ သဘောကျသွားသည်။ အင်း ... သဘောက တော့ အစောကြီးတည်းက ကျပြီးသားပါ။ လူချင်းနီးကပ်သွားသော အခါပိုပြီး သဘောကျသွားတာဖြစ်သည်။ အနီးကပ်ကြည့်လေလေ ငေးမဝချင်စရာ ကောင်းလေလေဖြစ်သော မျက်နှာတစ်ခုကို ဘယ် ယောက်ျားလေးကများ သဘောမကျဘဲ နေမှာတဲ့လဲ။ သူမကို ယော ဝားလေးတွေ ဘာကြောင့် သဘောကျရလဲဆိုသည့်အဖြေ ကို သူ ဒီနေ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

သူမက ချောတာလှတာအပြင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်သောကြောင့်ဖြစ် သည်။ သွားလာလှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတို့ ဖြင့် အတိပြီးနေသည်။ ဒေါသထွက်ရင်တောင် နူးနူးညံ့ညံ့လေးနှင့် ဆါသထွက်နေမည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ အဲဒီပုံစံလေးကိုလည်း သူ ခြင်ဖူးချင်ပါသေးသည်။

“အိုကေ ... ဒါဆိုလည်း မင်းအိမ်က ကားရောက်တဲ့အထိ ကိုယ် စောင့်ပေးပါ့မယ်၊ ကိုယ်က မင်းအတွက် အားလုံး စဉ်းစားပေးပြီး ပြောတာပါ ...

ဒီနေရာမှာ မင်းနဲ့အတူ ကိုယ့်ကို တွဲတွေ့တော့ မင်းအတွက် ရှော့တွေ ဘာတွေ ရှိနေမှာစိုးလို့”

သူ့အပြောကို သူမက တစ်ချက် မော့ကြည့်ကာ ဘာမှ ပြန်မပြော။ ရှော့မရှိပါဘူးတွေ ဘာတွေ မဖြေရှင်းပုံထောက် သူမလည်း စာနည်းနည်းတတ်သည်ဟု ယူဆ၍ရသည်။ အဲဒီအချိန် မှာပဲ သူမရဲ့အိတ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လို့လာသည်။ သူမက ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်ပြီးတော့ မကိုင်ပါ။

“ပြောပါ ကိုယ် ရှိနေလို့လား၊ ဟိုဘက်ခဏသွားပေးရ မလား”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း မကိုင်ချင်လို့ မကိုင်တာပါ”
ဖုန်းမြည်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒီတစ်ခါတော့

သူမက Silence လုပ်ထားလိုက်သဖြင့် အသံထွက်မလာတော့။ သူမက သူမကို ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ပြီးကြည့်မိကာ ...

“မင်းလည်း မင်းသမီးတွေလောက်နီးနီး စိတ်ညစ်ရမှာပဲနော်၊ အင်း ... အဲဒါပေါ့၊ အရာတစ်ခုမှာ Side effect တွေကတော့ ရှိတတ်စမြဲပဲဆိုတာ။ သိပ်လှတော့လည်း ဒီလို စိတ်ညစ်စရာ တွေ တွေ့ရတာပေါ့!”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်”

သူမက အဲဒီစကားကိုတော့ တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သူမက သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ငုံ့မိုးကြည့် ကာ ...

“ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါရင်တော့ ကြောက်စရာမရှိပါ ဘူး၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

“အဟင်း ... ဟုတ်တာပေါ့”

သူမက သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးလေးဆို သည်။ အဲဒီလိုမော့ကြည့်ပုံလေးဟာ သူ့ရင်ထဲကို ဘယ်လိုဖြစ်မိ သွားစေသလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူမလို မိန်းကလေးတစ် ယောက်က သူ့ကို မော့ကြည့်တယ် ဟူသော ကိစ္စသည် ဘာမှ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာကောင်းသော ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ကို သူ့ အတွက် ဂုဏ်ယူချင်စရာကောင်းနေသည်။ သူမ ပြုံးပြီး ငေးကြည့် နေတုန်းမှာပဲ သူမရဲ့အကြည့်က တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားကာ ...

“ဟော ... ကားတောင် ရောက်လာပြီ”

သူမက ကားသမားကို စိတ်ထဲမှ တစ်ချက်ကျိန်ဆဲမိ သည်။ ကားသမားဟာ ဘာကြောင့် မြန်မြန်မောင်းလာတာပါလိမ့်။

သူမက အိတ်ကိုလွယ်လျက် ထိုင်ရာမှထကာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နူးညံ့ ချိုသာသည့်စကားကို ဆိုပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကဲ ... သွားဦးမယ်နော် မင်း ဂ နိုင်။ ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျောင်းသူကျောင်းသား အချင်းချင်းဆိုတော့ ကို တပ်မခေါ် တော့ဘူး ...

ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

ဘာကြောင့်မဖြစ်ရမှာလဲ။ သူကလည်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအချင်းချင်း သူမကို ခပ်စိမ်းစိမ်း မဆက်ဆံချင်ပါ။

“ရပါတယ်၊ မင်းဂနိုင်ထက် တိုတိုတုတ်တုတ် ခေါ်ချင်ရင် ဂနိုင်ပေါ့၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို မေလေးလို့ ခေါ်လို့ဖြစ် မလား”

သူမ မျက်ခုံးတစ်ချက်တော့ ပင့်သွားသည်။ ပြီးတော့ မှ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်သော အပြုံးမျိုး ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြပါသည်။

“အိုကေ ... ဖြစ်ပါတယ်၊ ကဲ ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုဦးနော်။ စောင့်ပေးတဲ့အတွက် သင့်ခံယူ”

သူက နှုတ်ဆက်သည့်သဘောဖြင့် လက်ချောင်းလေး များကို လှုပ်ခတ်ပြကာ နဲဗားမိုင်းဟု ပြန်ပြောမိသည်။ သူမက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီးနောက် သူ့ရှေ့က အသာအယာထွက်ခွာ ကာ မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်ထားသော အစိမ်းပုပ်ရောင် MARK II ကားကြီးထံသို့ လျှောက်သွားလျက် ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။

သူမ ထိုင်ပြီးသည့်အချိန်မှာပဲ ကားကြီးက ငြိမ်ခနဲ ပင် မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ကားမှန်တွေက မည်းနေတာမို့ နောက်ခန်းထဲမှ သူမသည် သူ့ကို ငေးနေခဲ့သလား၊ မငေးနေခဲ့ဘူး လား ဆိုတာတော့ သူမကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိမည်မထင်ပါ။ သူမရဲ့ကားက သူ့မြင်ကွင်းရှေ့တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် သူသည် လေတစ်ချက်ချွန်ကာ ဘောင်းဘီထဲ လက်နှိုက်လျက် အေးအေးဆေးဆေးပဲ လျှောက်လာခဲ့သည်။

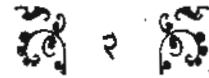
သူမဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းရဲ့ ငွေလမင်းလေးထစ် စင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အဲဒီ လမင်းလေးရဲ့အနားကို တမင်တ ကာ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ရောက်အောင်သွားခဲ့တာတော့ မဟုတ်။ လောကကြီးမှာ သူ မနစ်သက်ဆုံးကိစ္စက ပြုပြင်ဖန်တီးထားသော ကိစ္စများဖြစ်သည်။ သူမနှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ရခြင်း၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်မင်ခွင့်ရသွားခြင်းများသည် ပြုပြင်ဖန်တီးယူထားသော ကိစ္စရပ် များ မဟုတ်သည့်အတွက် သူ တကယ်ပဲ ကျေနပ်လို့နေတာကို တော့ ဝန်ခံရပါမည်။

www.burmeseclassic.com

ဇေယျာဓိ(၃)

လူတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ပြီးမှ ချစ်တာလား၊
ဒါမှမဟုတ် ...
ချစ်ပြီးမှ သူ့ကို ကြိုက်သွားတာလား ...။
အကြိုက်နဲ့ အချစ်က ဘယ်ဟာက အရင်ဖြစ်သလဲ။
ဘယ်လိုရော ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ ...??။

“ဟား ... ဒါဆို မင်းက ရေလည်လန်းနေတာပေါ့၊ မိုက်
တယ်ကွာ၊ တခြားလူတွေထက်ကို မင်းက သာသွားတာပေါ့၊
ဟုတ်လား။”

သူက မိုးဂျီရဲ့ အားတက်သရောအပြောကို လက်
ဖက်ရည်တစ်ကျိုက် ငုံ့ရင်းမှ အသာပြုံးကာ ဘာမှ ပြန်မပြောမိချေ။
တစ်နေ့တုန်းက မေကျက်သရေနှင့် ဆုံခဲ့သည့်အကြောင်းကို သူငယ်
ချင်းတွေအား ပြန်ပြောပြနေသောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက
သူ့ကို Bravo ပေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သာတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပါပဲ”

သူ့ရဲ့ ဘာမှ မဖြစ်သလို အပြောလေးကို မိုးကိုက
မို့ပြကား ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာမှမဖြစ်သလို အထာလေးနဲ့တော့ လာခြေပြမနေနဲ့၊ ရင်ထဲက ကုလားဘုရားဖွဲ့ လှည့်သလို တဒိန်းဒိန်းနဲ့ ကျေနပ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျေနပ်နေ တယ်ပြော၊ စိတ်ထဲမှာတော့ ပီတိတွေဖြာပြီး အီးအီးတွေ ပါနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းတို့ကောင်တွေကွာ၊ ဒီလောက် လေးနဲ့ ငါက ဒီလိုဖြစ်စရာလား၊ မင်းတို့ပြောနေတာ ယောက်ျားသိက္ခာ ကျလိုက်တာ”

“ဟေ့ကောင် သူက ကြိုက်တဲ့သူ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့မိန်းက လေးလေးကွာ၊ သူနဲ့ခင်ဖို့ဆိုတာ ယောက်ျားလေးတော်တော် များများ ကြီးစားနေကြတာ ...

ခင်အောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ အများ နဲ့ကွဲပြီး မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်သွားအောင် ဘယ်လိုနည်း လမ်းတွေ သုံးရမလဲဆိုတာ လူတိုင်းစဉ်းစားနေကြတာ ...

အဲဒါကိုမှ မင်းက ဘယ်သူကမှ မိတ်ဆက်ပေးတာ မျိုးလည်း မဟုတ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် ခင်မင်ခွင့်ရဖို့ တကူး တက သွားကြီးစားတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတာ၊ ဒီကိစ္စက မခိုက်ဘူးလားကွ ... ပြော”

“ခိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက သည်းသည်းလှုပ်နေရ မယ့် serious ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟား ... ထားပါတော့ကွာ။ မင်းက တွေ့တွေ့ချင်းမှာကို မေလေးတွေ ဘာတွေ ထည့်လာတဲ့ကောင် ဆိုတော့ ပြော အားရှိတာပေါ့ ...

မင်းတို့က မိန်းကလေးကြိုက်တွေပါ၊ ပီကြ ပိုင်ကြပါ တယ်”

ဖိုးဂျီရဲ့ ငေါတော့တော့အပြောကို သူက ခေါင်းတစ် ချက်ယမ်းပြရင်းမှ ...

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ပီတယ် ပိုင်တယ်လို့တော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါက တကူးတကလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးကြီး တွေ စိတ်မှမဝင်စားတာ ...

ဒါက သူ့ဟာသူ အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ ပါ၊ ပြီးတော့ လူ့သဘာဝဆိုတာ လိုက်ရင် ပြေးတတ်တယ် ကွာ၊ သူ့ကို သည်းသည်းလှုပ်နေကြတဲ့သူတွေကို သူလည်း စိတ်ပျက်မှာပဲ၊ ငါက အဲဒီလူတွေထဲမှာ မပါလို့ သူက ဆက်ဆံရဲသွားတာပါ၊ ရိုးရိုးအကန့်လေးပဲ”

ဒီနေရာမှာ စာသမား ပေသမား၊ ဒိုင်သမား ညိုမင်း သည်း ဒသနတွေကို ဝင်ထည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်းတို့ကောင်တွေ မှတ်ထားကြကွ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘာတစ်ကားနဲ့တူတယ်။ သူတို့ကို စောင့်ပြီးဆိုရင် မလာတော့ဘူး။”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ရည်းစားဘယ်နှယောက်ထားဖူးလို့ မိန်းကလေးတွေ အကြောင်းကို ဒဿနထုတ်နေရတာလဲ၊ လက်တွေ့မပါဘဲ မဖောနဲ့ကွာ”

ဒီစကားကိုတော့ ကိုးတန်းနှစ်တည်းက ရည်းစားထားခဲ့သူ ဖိုးဂျိက အထက်စီးကနေ အသားလွတ်ဆော်သည်။ သို့သော် ညိုမင်းကတော့ ဖြူဟန်မတူပါ။ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကိုတောင် ရှိုက်ဖွာလျက် ...

“ဖောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လက်တွေ့ဆိုတာလည်း ကိုယ်တိုင်သာမကြုံတာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်တွေ့နေရတဲ့ မင်းတို့လို အချစ်ရူးတွေနဲ့တင် လုံလောက်နေပြီ ...”

မင်းတို့ကမှ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံလေးတင် ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်းလေးရှိတာ၊ ငါတို့က လူတိုင်းရဲ့အတွေ့အကြုံကို မှတ်ထားပြီး လေ့လာပြီး သီးဆစ်လုပ်နေတာ ...

မင်းတို့က မင်းတို့ဆော်တွေအကြောင်းလောက်ပဲ ကွက်ကွက်လေးသိတာ၊ ငါက မိန်းကလေးတွေအကြောင်းကို ပိုသိတာကွ မှတ်ထား။”

ညိုမင်းက ချက်ကျလက်ကျ ပြောလျှင် ဖိုးဂျိမှာ ရုတ်တရက် ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ တကယ် တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် စာဖတ်သောသူကို စာမဖတ်သောသူက စကားယှဉ်ပြော၍မရပါ။

“မင်းတို့ကောင်တွေက တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ တကယ်ခက်တယ်၊ အရာရာမှာ လက်တွေ့ ကိုယ်တွေ့ဆိုတာတွေနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ လက်တွေ့လက်တွေ့ဆိုပြီး အားလုံးကို ကိုယ်တိုင်ရှာနေမှာလဲ၊ တချို့က လက်တွေ့မလုပ်ဘဲ သိနိုင်တာတွေအများကြီး၊ သူများ ရှာထားပြီးတာတွေဆီက အတွေ့အကြုံရော အတွေးအခေါ်ရော ရသလောက်ယူပစ် ...

ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ဆီလျော်တာကိုပဲ သုံးပေါ့။ နေရာတကာ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှဆိုပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့်တွေးပြီးလုပ်နေရင် ကမ္ဘာတစ်သိန်းသာ ကုန်သွားမယ်၊ ဘုရားတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝတွေသာ အချည်းနှီး ကုန်သွားမှာ”

အဲဒီအချိန်မှာ လက်ခုပ်သံတစ်ချက်က ထွက်လာသည်။ အဲဒီလက်ခုပ်ကိုတီးသူမှာ သူဖြစ်ပါသည်။ သူက ညိုမင်းရဲ့ စကားကို အပြည့်အဝထောက်ခံဟန်ဖြင့် လက်မတစ်ချက်ထောင် ပြလိုက်တာ ...

www.burmeseclassic.com

“ရိုက်ထံ ... မင်းရဲ့ဒိုင်တွေကို လေးစားတယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းကောားက အမှန်ဆုံးပဲ၊ တခြားလူတွေ လက်ခံချင်ခံ မခံချင်နေ၊ ငါကတော့ အပြည့်အဝ ထောက်ခံတယ်”

သူ့အပြောကြောင့် ဖိုးဂျီနှင့် မိုးကိုက အိလည်လည် ရှုံ့မဲ့မဲ့ လုပ်ပြု၍နေသည်။ ဖိုးဂျီက အရေးနိမ့်သွားမှန်းသိသဖြင့် ညိုမင်းကို မျက်စောင်းကဲကာ ...

“ဒီတော့ ဘာလဲ၊ တို့တွေက ရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ မထားဖူးသေးတဲ့ မင်းကို ဆရာတင်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘော လား။”

“နိုး ... အဲဒီလို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ပြောတဲ့စကား တွေ၊ ငါပေးတဲ့အကြံဉာဏ်တွေက မင်းတို့ကို ဖောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြနေတာ”

“ကဲ ... ထားပါတော့၊ အခုနကပြောနေတဲ့ ဘတ်စ်ကား မစောင့်တဲ့ မိန်းမတွေအကြောင်းပြောပါဦး။”

“ဟာ ... ဘာဘတ်စ်ကားမစောင့်တဲ့ မိန်းမတွေလဲ၊ မိန်းမ ဆိုတာ ဘတ်စ်ကားလိုပဲလို့ပြောတာ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့တူတယ် သူတို့ကို စောင့်နေရင် မလာတော့ဘူး ...

ပြီးတော့ လူ့သဘာဝဆိုတာ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရင်ပြေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် မေကျက်သရေကလည်း လိုက်ရင်ပြေးမယ့်အမျိုး လား။”

“အမှန်ပဲ၊ ဒီကောင်ကို Favour ပေးဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကလည်း သူ့အနားမှာ ဝိုင်းအုံပြီး တိုးနေတဲ့လူတွေထဲမှာ ဒီကောင်မပါလို့။ စိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တဲ့သဘောရှိတယ် ကွ။ ကိုယ့်ကို သည်းသည်းလှုပ်နေတဲ့ လူမျိုးကျပြန်တော့ လည်း လူတွေက ကြိုက်ချင်ကြိုက်တာ ...

ဟိုလူကလည်း ဒီလူကလည်း ဆိုတော့ သူ့အတွက် ထူးခြားမှု မရှိတော့ဘူးလို့ ဖြစ်ရင် ဖြစ်ရော”

“ဒါဆို ငါက မေကျက်သရေကို မလိုက်ရဘူး ဆိုတဲ့ အထာလား။”

“မလိုက်ရဘူးလို့တော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘာလဲ ... မင်းက လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီလား။”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ချေ။ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးကလည်း သူ့အဖြေကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် စောင့်နေကြသည်။ သူမကို သူ ချစ်သလား။ ဒီမေးခွန်းကို သူ့ ကိုယ်သူ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ သူမအနားသို့ ရောက်သွားလျှင်တော့ ရင်ခုန်ကျေနပ်မှု စိတ်ခံစားမှုတို့ ဖြစ်တတ်ကြောင်း သူ သတိထား မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလိုတော့ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူး။”
 “မင်း သူ့ကို ချစ်လား။”
 “အဲဒါလည်း မသိသေးဘူး။”
 “ဒါဖြင့်ရင် ကြိုက်ရော ကြိုက်လား။”
 “ဟား ... ကြိုက်တာတော့ ရေရေလည်လည်ကြိုက်တယ်”
 “ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်းတော်တယ်။ အခုခေတ် ယောက်ျား
 လေးတွေ တော်တော်များများက ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာကို
 မခွဲခြားတတ်တော့ဘူးကွ ...

အတူတူပါပဲ မိန်းကလေးတွေရောပဲ၊ အဲဒီတော့
 နောက်ကျရင် တိုင်တွေပတ်ကုန်ကြရော၊ တကယ်တမ်းကျ
 တော့ ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာဟာ လုံးဝမတူဘူး ...

ဘာမှကို မဆိုတော့။ အဲဒါကို သွားဆွဲစိလိုက်ရင်
 နောင်အခါ တိုင်ပတ်ပြီသာ မှတ်ပေတော့”

ညိုမင်းရဲ့စကားကြောင့် ရည်းစားငါးယောက်လောက်
 ထားခဲ့ဖူးသူ ဖိုးဂျီက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ညိုမင်းရဲ့ စကားက
 ဖိုးဂျီရဲ့အမှန်တရားကို တည့်တည့်သွားထိ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“မှန်လိုက်တာကွာ၊ မင်းကိုတော့ ဒီတစ်ချက်နဲ့တင်လေးစား
 သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါ
 ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်တယ်၊ လိုက်တယ်ကွာ။

ရင်တွေ ဘာတွေလည်းခုန်တယ်။ အဲ ... သူနဲ့ ရည်းစားတွေ
 ဘာတွေဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ကို တွေ့တော့လည်း
 ကြိုက်မိသွားပြန်ရော ...

ကြိုက်တော့ လိုက်မိသွားပြန်ရော၊ အဲဒါ အရင်
 တစ်ယောက်က သိတော့ တိုင်တွေပတ်ရော၊ အဲဒီလိုတွေ
 ခဏ ခဏ ဖြစ်တယ်၊ ဖြစ်လည်း အမှတ်မရှိဘူး ... ဟီး
 ဟီး။”

“ဘယ်ရှိမလဲ၊ မင်းနှလုံးသားက တကယ်မှ အထိမနာသေး
 တာ၊ အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အသည်းကွဲတဲ့
 လူတွေ ပိုများလာတယ် ...

ဘာလိုလဲဆိုတော့ လူတွေက အကြိုက်နဲ့ အချစ်ကို
 တကယ်မခွဲခြားနိုင်လို့ ခုခေတ်ထဲမှာ မိန်းကလေးတော်တော်
 များများက ပြင်တတ်ဆင်တတ်လာကြတော့ လှတဲ့လူက
 ပိုလှတယ်၊ မလှတဲ့လူက ကြည့်ကောင်းတယ်၊ ယောက်ျား
 လေးတွေအတွက်လည်း ကြိုက်ချင်စရာတွေ တစ်ယောက်
 ပြီးတစ်ယောက်ပဲ ...

မိန်းကလေးတွေကလည်း အရင်ခေတ်ကထက်စာ
 ရင် ပိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိလာတယ်။ သိပ်စဉ်းစားနေ
 တာမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီခေတ်မှာ ရည်းစား

www.burmeseclassic.com

ထူးဖြစ်ဖို့ဆိုတာက သိပ်မြန်တယ်။ အဲဒီသမီးရည်းစားနှစ်ယောက်စလုံးဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြိုက်ရုံပဲဆိုရင် ပြဿနာမရှိဘူး။ တစ်ယောက်ကချစ်ပြီး တစ်ယောက်က ကြိုက်တာဆိုရင်တော့ ချစ်တဲ့လူက အရှုံးပေါ့ကွာ၊ အထိနာပြီပေါ့။”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်မိသွားတဲ့ကောင်မလေးတွေကျတော့ သနားစရာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မတော်နိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် စကားတစ်ခု တွင်နေတာပေါ့၊ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိဘူးတဲ့ ...

တကယ်သေချာတာကတော့ ချစ်တဲ့လူက အရှုံးဆိုတာပဲ၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ တကယ်နှလုံးသားနဲ့ ရင်းချစ်ရတာလေ၊ နှလုံးသားမပါဘဲနဲ့ ချစ်လို့မှမရတာ”

“ငါကတော့ ဖူးသစ်ကို တကယ်ချစ်တာပါကွာ၊ အကြွင်းမရှိကိုချစ်တာ သေချာတယ်၊ သူ့ကို ကြိုက်လည်းကြိုက်တယ်၊ ချစ်လည်းချစ်တယ် ...

သစ္စာလည်းရှိမယ်၊ အဲဒါ ငါ့အချစ်ပဲ”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီတော့လည်း မင်းရဲ့ဖူးသစ်က ကံကောင်းတာပေါ့”

“နေပါဦး၊ မေကျက်သရေအကြောင်း ပြောနေရင်းတန်းလန်းကနေ ဘယ်တွေ့ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဟေ့ကောင် ... ဒါဆိုမင်းက မေကျက်သရေကို ကြိုက်ရုံပဲကြိုက်တာ၊ မချစ်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“မချစ်ဘူး ချစ်တယ်ဆိုတာကို ငါ သိပ်မဖြေပြတတ်ဘူးကွာ၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုက ဘယ်လိုလဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လို တိတိကျကျ သရုပ်ခွဲနိုင်လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ညိုမင်းက ရူးချင်ယောင်ဆောင်ကာ မဖြေတော့ချေ။ တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ကာ အဝင်ဝဘက်ကို မေးဆော်ပြရင်း ...

“အဲဒီလောက်တော့ မဖြေတော့ဘူးကွာ၊ နတ်ပြီ အများကြီး ပြောရင် ပေါ့ရာကျတယ်၊ ဟိုမှာ ဟိုတစ်ယောက်ကိုသာ သွားမေးတော့ ...

ထူးအိမ်သင်က ဆိုထားတာတော့ ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပဲကွယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ သူနဲ့ စကားများများပြောကြည့်၊ ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပဲ ... ဟား ဟား”

ညိုမင်းရဲ့ စကားအဆုံးတွင် သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ အဝင်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ လက်

ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ရံရွှေတော်တွေကို ခြံရံပြီး ဝင်လာသူလို (သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကြားရင်တော့ သတ်လိမ့်မည်) ဝင်လာသူက အသက်ရှည်ဦးမည်ဖြစ်သော မေကျက်သရေပဲဖြစ်သည်။ သူမဝင်လာလျှင် ကန်တင်းတစ်ခုလုံး နည်းနည်းတော့ လှုပ်ခတ်သွားသည်ပစ္စည်းထင်သည်။ ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံတောင် တိုးသွားသည် ဟုထင်ရပါသည်။

သူက လည်ပြန်ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကို ပြန်မလှည့် ဖြစ်သေး။

ထူးခြားသော အာရုံအရ သူမ သူ့ကို မြင်သွားလိမ့် မည်ဟု သိနေသောကြောင့် သူ့ပခုံးပေါ် မေးစေတင်ကာ သူမကို ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူ ထင်တာမမှားပါ။ သူမက သူ့ကို လှမ်းမြင်သွားပါသည်။ ယောင်ယောင်မျှ ပြုံးသွားသော နှုတ်ခမ်းများနှင့် နွေးထွေးစွာ လှမ်းကြည့်သော အကြည့်များသည် သူ့ကို အသံတိတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သလိုပဲဖြစ်သည်။ အိုကေ ... ဒီလောက်ဆို သူ ကျေနပ်ပါပြီ။ သူက သူမကို ထပ်ပြုံးပြလိုက် ကာ မူလအနေအထားသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... သွားမနှုတ်ဆက်ဘူးလား”
“နေပါကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ဆက်နေမှာလဲ”
“မင်း ဒါ တက်ကနီကွေး သုံးနေတာ မဟုတ်လား”

“ဒီမှာ ယောက်ဖရ၊ အရာတစ်ခုဟာ ရင်ထဲကို တစ်ဆင့် ချင်းသွားတာပဲ ကောင်းတယ်၊ သင်္ချာတွက်သလိုပဲ တစ်ဆင့် ချင်း ရှင်းသွားတာ အဖြေမှန်ဖို့ အနီးစပ်ဆုံးပဲ ...

ဒါကို တက်ကနီကွေးလို့ ပြောချင်လည်းပြောလို့ရ တယ်၊ မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ငြင်းလို့ရတယ်”

“မှန်တယ် အခုနေ မင်း သွားလိုက်လို့ရှိရင် စားပွဲဝိုင်းတွေ အားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက မင်းအပေါ်ကို စုပြုံပြီး ကျလာ မှာ ...

သူ့အတွက်လည်း မကောင်းဘူး၊ မင်းအတွက်လည်း မကောင်းဘူး”

သူနဲ့ ညိုမင်းရဲ့ လေပေးဖြောင့်နေသော စကားတို့ ကို ဖိုးဂျီနှင့် မိုးကိုတို့က ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါနှင့်ရှိကာ ...

“တော်ပြီဟေ့ ... မင်းတို့ဒိုင်ဇွေ နားထောင်ရင် ကြာရင် မသောက်ဘဲနဲ့ မူးလာလိမ့်မယ်၊ ဘာတွေမှန်း မသိဘူး၊ ရှုပ်နေတာပဲ ...

ငါတို့ကတော့ မင်းတို့လို တက်ကနီကွေးလည်း မရှိဘူး၊ အိုက်ဒီယာလည်း မရှိဘူး၊ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပဲ”

www.burmeseclassic.com

“အေးပါ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကယ်လဲ ဆမ်ကွေကာသောက်တာပဲ။ သောက်ကြပေါ့။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ လိမ့်ကြမလား၊ အတန်းချိန်နီးနေပြီ၊ ယောက်ဖမင်း နေခဲ့မလား၊ ရှိုးချင်သေးလား။”

“မရှိုးချင်ပါဘူးကွာ လိုက်မှာပေါ့”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်နောက်မှ ဝေါလက်ကို ထုတ်ကာ ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ဖိုးဂျီက စားပွဲထိုးကို လှမ်းခေါ်ပေးသည်။ စားပွဲထိုးလေးက ကျသင့်ငွေကို တွက်ချက်နေတုန်းမှာပဲ သူက သူမထံသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသာလေး လှမ်းငေးနေရတာလောက် ကျေနပ်စရာကောင်းသည့် ကိစ္စမျိုးမရှိဟု ထင်ပါသည်။

သူမက သူ့ကို ကြည့်မနေပါ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ဖုန်းထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ဝင်စား ကြည့်ရှုနေသည်။

မင်း ဘာကို စိတ်ဝင်စားတတ်သလဲ မေလေး။ သူမကို အဲဒီလိုခေါ်လိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲ၌ နည်းနည်းတော့ လှုပ်ခတ်သွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မေကျက်သရေသည် လိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့ အင်္ကျီပါးပါးလေးကို အထပ်ထပ်ပုံစံတွေဖြင့်

ချုပ်ဝတ်ထားသောကြောင့် လေပြည်လေးတစ်စလှိုပင် နူးညံ့ပြီး သိမ်မွေ့နေသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆည်းဆာညနေချမ်းလေးနှင့် ဆင်တူရာသည်။ ဆံပင်တွေကို ငါးရိုးကျစ်ဆံပြီးဒီဇိုင်းကျစ်ထားသောကြောင့် တရုတ်သိုင်းကားထဲက မင်းသမီးလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် ခမ်းနားတင့်တယ်နေသည်။

သူက ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဝိုင်းမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လျှင် သူမကလည်း ဖုန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ဝင်စားမှု ကုန်သွားဟန်ဖြင့် ဘေးဘီကို သတိထားရကောင်းမှန်းသိလာသည်။ မော့ကြည့်တဲ့အခိုက်မှာပဲ သူတို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံဖြစ်သွားကြပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူက သူမကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီး ပြုံးပြဖြစ်သွားသည်။

သူမကလည်း အကြည့်လင်ဆုံးပဲ ပြန်လည်ပြုံးပြလာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပြုံးတာကို သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မြင်သွားသည်။ သူက ဆက်ကြည့်မနေဖြစ်တော့ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်ရောက်တော့လည်း ဆိုင်ထဲကို ထပ်၍ မကြည့်ဖြစ်တော့။

သူ့ရဲ့ စပိုင်ချစ်သူ ညိုမင်းကတော့ ကန်တင်းအလွန်အိုင် သူ့နားသို့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။

“သူ မင်းကို လိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်ကွ သိလား”

အဲဒီအပြောသည် သူ့ရင်ခွင်ကို ငြိမ်ခနဲဖြစ်သွားစေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်အထွက်တွင် သူမကို နည်းနည်းမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့ခြင်းအပေါ်လည်း နောင်တရချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဖြေစရာကောင်းတာတစ်ခုက သူ့သာကြည့်ခဲ့လျှင် သူမ သူ့ကို လိုက်ငေးနေခဲ့မည်မဟုတ်ပါ။

လောကကြီး၏ နိယာမသည် တစ်ခုခုအတွက် တစ်ခုခုကို ပေးရပါသည်။

မမျှော်လင့်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို သဘောကျတတ်သူ သူ့အတွက်တော့ နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း သူမကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဆိုစည်းကာ ကူညီခွင့်ရခဲ့သည်။ အဲဒါကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာပဲဖြစ်ပါသည်။ သူက FMIက ဝယ်နေကျဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဂျင်း(န်)ဘောင်းဘီဝယ်ပြီးနောက် သူ့အမေကြိုက်တတ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ကျောက်ကျောက်ကိုဝယ်ဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဘေးနားက လျှော့ခနဲဖြစ်သွားသော ကားတစ်စီးပေါ်မှာ သူမကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလျက်သား အနေအထားဖြင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

သူမကလည်း သူ့ကို မြင်သွားပါသည်။ ရုတ်တရက်ပင့်သွားသော မျက်ခုံးများသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံရတယ်နော်ဟူသော စကားတို့ကို လှမ်းပြောနေသလိုပဲဖြစ်သည်။ သူ့ရော သူမရောဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မြင်သွားသော်လည်း လှမ်းရယ်ပြချိန်တောင် မရလိုက်ပါ။ ကားက ကျော်သွား၍ဖြစ်

သည်။ သို့သော် သူသည် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူမကို နှုတ်ဆက် ဖြစ်စေလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကားက တော်တော်နှင့် ပါကင်ထိုး၍မရပါ။ စနေနေ့မို့ ကားတွေ သိပ်ကျပ်နေသောကြောင့် ပါကင်ထိုးရမည့်နေရာက အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့။

သူက သူမရဲ့ကားအနားသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက် သွားလိုက်ကာ သူမကို နှိုင်းနှိုင်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မေလေး ... ပါကင်ထိုးရတာ အခက်အခဲ ဖြစ်နေရင် ကိုယ် ကူညီပါရစေ”

သူမက သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ လှစ်ခနဲပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းပေးပါသည်။

“အရိပ်ထဲက စောင့်လိုက်လေ၊ ဟိုဘက်မှာတော့ လွတ်မယ် နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

သူမက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဆိုင်ခန်းများရှိရာ အရိပ်ထဲမှာ သွားစောင့်သည်။ သူလည်းပဲ ကားပါကင်ထိုးဖို့ရာ ရွေးနည်းနည်းစို့အောင် ကြိုးစားလိုက်ရပါသည်။ နေရာလွတ်သေး သေးသာရှိသော လင်ခရုဆာကားကြီးရဲ့ဘေးမှာ သူမရဲ့ကားလေး ကို မရမက ကပ်သပ်ထိုးထည့်ပေးလိုက်ရသည်။ သူမ၏သို့ ပြန် ရောက်သောအခါမှာတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို အထာလေးနဲ့သာ ဖြစ်ပါသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

မေးပုံလေးက နူးနူးညှဲညှဲမို့ သူကလည်း သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို နူးနူးညှဲညှဲ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဖြေပါတယ်၊ နည်းနည်းတော့ ကျပ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဘေးကကားတွေ ထွက်သွားရင်တော့ ချောင်သွားမှာပါ”

သူက ပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့မှ ကားသော့ကို သူမ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူမက လက်ဝါးဖြန့်ကာ သူက အဲဒီလက်ဝါးလေးထဲသို့ အသာချပေးလိုက်သောကြောင့် သူတို့ လက်ချင်း ထိမသွားကြပါ။

“တစ်ယောက်တည်းလားဟင်”

“အင်း ... တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့”

အဲဒီစကားကို မေးသူက သူမဖြစ်ပြီး ပြန်ဖြေသူက သူ ဖြစ်သည်။ သူမ ဆက်မပြောခင်မှာ သူက လက်ထဲကအိတ် ထဲမှ မြှောက်ပြလျက် ...

“FMI က ဝယ်နေကျဆိုင်မှာ ဘောင်းဘီလာဝယ်တာ၊ မေမေအတွက် ကျောက်ကျောဝယ်ဖို့ ရှိတာနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဘက်ကို ကူးလာတာ ...

မေလေးရော ရှေ့ပင်းလား”

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း ... မေမေက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ရွှေဆိုင်ဖွင့် ထားတာလေ၊ အဲဒါ မေမေကို လာကြိုတာ”

“ဪ ...”

သူမက သူ့ကို တစ်ခုခုပြောမလိုဖြစ် ချီတံ့ချတံ့ဖြစ် နေပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ရဲရဲပြုံးကာ ...

“စားသောက်တန်းမှာ မုန့်အရင်သွားစားမလို့၊ ဂနိုင် အချိန် ရတယ်ဆိုရင် မုန့်လိုက်စားဖို့ ဖိတ်ပါတယ်”

“အချိန်ကတော့ ရပါတယ်၊ ကိုယ်က မေလေးကို အားနာ လို့ပါ”

သူမက မျက်လုံးဖွင့်သွားရင်းမှ ...

“ဟယ် ... ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ”

“သိဘူး၊ အဲဒီလိုမျိုးဆို ကိုယ် အားနာတယ်၊ အခု မေလေးက အရင်ဖိတ်ခေါ်တာကိုလည်း ကိုယ် အားနာတယ်၊ တကယ်ဆို ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ကိုယ်က ဖိတ်သင့်တာ ပေါ့နော်၊ ဒါပေမဲ့ မေလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကူညီပေးပြီး ခွင့် ဖန်တယ်လို့ အထင်ခံရမှာ ကြောက်လို့ပါ”

သူ့ရဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး အပြောကို သူမက အသာ အယာရယ်မောကာ မကြောက်ပါနဲ့ဟု ပြောပေးရှာသည်။ အဲဒီလို နှင့် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၏ စားသောက်တန်းထဲသို့

ရောက်သွားကြသည်။ စားသောက်တန်းမှာ လူသံ သူသံတွေနှင့် ကဗျာမဆန်လှပါ။ သို့သော် သူ့ဘေးနားမှာက ကဗျာအရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်လုံးပါသဖြင့် သူ့အတွက် ပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်သည်။

သူမက ဦးကြွဆီချက်ဆိုင်မှ ဘဲပေါင်းဆီချက်တစ် ပွဲမှာကစ စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်တစ်ခွက်သောက်သည်။ သူက တော့ စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်တစ်ခွက်သာ သောက်ပါသည်။ သူမက ဖျော်ရည်တစ်ခွက်သာမှာသော သူ့ကို ...

“Solid တစ်ခုခုစားဦးလေ၊ အားနာလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... အားမနာပါဘူး၊ ကိုယ် သိပ်မဆာလို့ပါ”

“ဪ ... ဒါဖြင့်ရင် ဒီက အစားပုပ် ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ အဟင်း ... မေလေးကတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ဒီလို သုံးနာရီ လောက်အချိန်ဆို အမြဲဗိုက်ဆာတတ်တယ် ...

တစ်ခုခုစားနေကျ”

အဲဒီလိုကျတော့လည်း သူမက ကျောင်းမှာ တွေ့ နေကျပုံစံနှင့် ကွဲပြားခြားနားစွာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လိုပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့လည်း သူမက သိပ်လှနေပြန်ပါသည်။ အင်း ... သူမ မလှတဲ့အချိန်ဆိုတာ ရှိရောရှိမှာမို့လို့လား။ နံနက်ခင်း အိပ် နာထတောင် သူက တော်တော်လှနေဦးမည့်ပုံဖြစ်သည်။ သူမသည် ချည်သားလို အသားမျိုးဖြစ်သော ရုပ်အင်္ကျီအနီကွက်လေးကို

ဒီနှစ်ရောင် စကတ်ရှည်တစ်ထည်ဖြင့် ခေတ်မီပန်ရှော ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဆံနွယ်တွေကတော့ ခေါင်းလျှော်ဇာသည်ဟု ထင်ရအောင် ပျော့ပျောင်း နူးညံ့ကာ ဝဲဖြာစင်းကျနေသည်။ သူက ဘဲပေါင်းဆီချက်ကို တူနှစ်ချောင်းနှင့် ဣန္ဒြေရုံစွာ စားနေသော သူမကို တစ်ချက်ငေးကြည့်ကာ ...

“မေလေးက စနေနေ့တိုင်း မားသားကြီးကို လာကြိုပေးနေကြလား။”

“အင်း ... ပုံမှန်ဝတ္တရားကြီးတော့မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုတော့ကြိုဖြစ်ပါတယ်၊ မုန့်ဖိုးတောင်းကောင်းအောင်ပေါ့ ... ဟင်းဟင်း။”

သူမက ချိုလွင်စွာ ရယ်မောပြီးပြောလျှင် သူက အဲဒီအပြောကို ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကြာလေလေ ဒီကလေးမကို သူ ကြိုက်လေလေဆိုတာကို သေချာသထက် သေချာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူက ငေးနေတုန်းမှာပဲ သူမက စကားထပ်ဆက်လာသည်။

“ဒါနဲ့ ဂနိုင်းက တစ်ယောက်စာည်း ရှော့ပင်းထွက်တာပေါ့ဟုတ်လား။”

“အင်း ... ရှော့ပင်းရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဆိုင်က ကိုယ်ဝယ်နေကျဆိုင်လေ၊ ဒီဆိုင်သစ်ရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့

ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ လာယူတာပါ။ ဘယ်မှ မဝင်ဘူးလေ၊ ဒီဆိုင်ကို တန်းတန်းမထပ်မတ်ပဲ၊ ရှော့ပင်းတော့ ရှော့ပင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တန်းတန်းမတ်မတ်ရှော့ပင်းပေါ့ ...

မြန်မာစာကျောင်းသူကြီးကို မေးရဦးမယ်၊ တန်းတမတ်မတ်ရှော့ပင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကျတော့ ဘာအလှ မြောက်လဲ၊ ရူမကအလင်္ကာလား။”

သူ့အပြောကို သူမက စတော်ဘယ်ရှိတစ်ငုံ ငုံရင် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် ရယ်မောပါသည်။ သူက အဲဒီအရယ်မျက်နှာလေ့ငွေငေးမောတာ ...

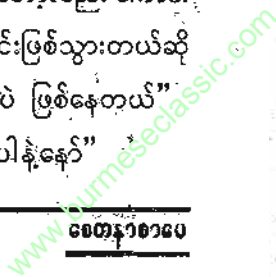
“မေလေး။”

သူမက သူ့အခေါ်ကို နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ထူးသည်။ “ကိုယ်နဲ့ မေလေးက သူငယ်ချင်းတွေလား မိတ်ဆွေတွေလား။”

“အင်း ... တက္ကသိုလ်မှာတော့ မိတ်ဆွေရယ်လို့ မရှိပါဘူး၊ သူ့မယ်ချင်းပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ဘာမှတော့မဖြစ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မေလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အိပ်မက်လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။”

“အဲမယ် ... အဲဒီလောက်လည်း မပိုပါနဲ့နော်။”

“စိုတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ ကိုယ်နဲ့ မေလေးက ကြားထဲက တစ်ယောက်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးလို့ ခင်ခင်ကြဲ သိခဲ့ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ ...

ကိုယ့်အနေနဲ့ မေလေးကို သိပေမယ့် အဲဒီလိုခင်မင်ပတ်သက်ခွင့် ရဖို့ဆိုတာကလည်း အလှမ်းပေးနေတယ် ...

ပြီးတော့ ကိုယ်က အမင်လုပ်တဲ့ကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒီလိုမျိုးလေးကျတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ အမှတ်တရလည်းဖြစ်တယ်”

“ခုလည်း စတော်ဘယ်ရီသောက်တာ အမှတ်တရပေါ့လေ”

အဲဒီအပြောကိုတော့ သူမက မျက်ခုံးလေးမင့်ချိုကာ ပြုံးမော့မော့လေးကြည့်ရင်း မေးတာဖြစ်သည်။ သူက အဲဒီပုံစံလေးကို သဘောတကျ ပြုံးငေးကြည့်ရင်းမှ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့ မေလေးတို့ ဆုံတဲ့အချိန်တွေတိုင်းမှာ တမင်တကာတွေအောင် လုပ်ကြံဖန်တီးမှု တစ်ခုမှ မပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလို ဆုံတွေ့မှုတွေကို တန်ဖိုးထားတယ်”

သူ့အပြောကို သူမက စတော်ဘယ်ရီတွေကို အသာအယာသောက်ရင်း ပြုံးနေသည်။ သူမရော့ စတော်ဘယ်ရီ ဖျော်တတ်သလား မသိပါ။ စတော်ဘယ်ရီချစ်သည်းရှင်သီချင်းထဲကလို

သူမ ဖျော်တိုက်သော စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်တစ်ခွက်လောက် တော့ သောက်ချင်ပါသေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကတော့ ကိုယ်တိုင်မှ မကြိုးစားရင် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်နော်”

သူမက တစ်သူ့ူးတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ရင်းမှ ဘာပါလိမ့်ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူကလည်း စိတ်ဝင်စားမှုကို ပိုမိုမြှင့်တင်ပေးသောအားဖြင့် စကားကို ချက်ချင်း မဆက်သေးပါ။ သူ့စကားက ဘာလိုလို ညာလိုလိုဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ရသော စကားမျိုးဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်းလေးတွေ ပိုတောက်လာသောအခါမှ သူက စကားကို ထပ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“မေလေးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေ၊ အဲဒါကတော့ မေလေးဆီက ကိုယ်တိုင်တောင်းမှပဲ ရမယ်နဲ့တူတယ်နော်”

ဒီအပြောကိုတော့ သူမက မျက်စောင်းလွန့်လွန့်လေး ထိုးပါသည်။

“သိခွင့်မရဘူးလားဟင်”

“အင်း ... ရပါတယ်၊ (xxx) တဲ့”

“အိုကေ ... ကိုယ့်နံပါတ်တော့ ပေးမနေတော့ပါဘူး၊ မေလေးဆီကိုဆက်ရင် သိမှာပဲလေ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင် ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မေလေးက မသိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေဆို မကိုင်ဘူး”

“ဪ ... အဲဒီလိုလား၊ မေလေးလည်း မင်းသားမင်းသမီး တွေလိုပဲပေါ့”

“ဟင် ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ပြောမလဲ တချို့ကျတော့လည်း စကားပြောရတာ မကောင်း ဘူးပေါ့နော်”

“အင်း ... နာမည်ကြီးရတဲ့ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလား၊ ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်က (xxx)ပါ၊ မေလေးဆီကို ဘယ်အချိန် တွေဆတ်ရင် အဆင်ပြေမလဲ”

“ရပါတယ်၊ ညဘက်တွေဆိုရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတာပေါ့”

“အိုကေ ... ဖုန်းနံပါတ်ကို အသာတကြည်ပေးတဲ့အတွက် သင့်ခံယူနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စားလို့ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မေလေး ရှင်းလိုက် တော့မယ်နော်”

“ကိုယ် မရှင်းရဘူးလား”

“မရှင်းနဲ့တော့”

“အိုကေ ... နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကိုယ် ရှင်းမှာနော်”

သူမက ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ဆိုင်ထဲက အတူပြန်ထွက်လာကြသောအခါ သူမက သူမကို နှုတ်ဆက်သည့် အကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဆိုင်အထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးရဦးမလားဟင်”

“ရပါတယ်၊ သူ့အမေအတွက် ကျောက်ကျောက်ဝယ်ဦးမယ် ဆို၊ မေ့နေဦးမယ်”

“သင့်ခံယူ ... မေလေးသာ သတိမပေးရင် မေ့တော့မှာ၊ အိုကေ ... အိုကေ ဆီးယူ”

သူမက လက်ချောင်းလေးများကို လှုပ်ခတ်ပြရင်း ခြေလှမ်းတွေကို သုံးလေးလှမ်းဆုတ်ပြီးမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ သူ့နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ပြီးတော့များ ကျန်ခဲ့လေ မလား။ အဲဒီလိုတော့ သိပ်ဖြစ်နိုင်မည် မထင်တော့ပါ။

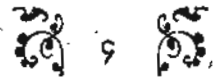
သို့သော် သူ့ရှင်ထဲတွင် ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခုက လှည့်ပတ်ပြီး ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေသည်။

လေလှိုင်းထဲက စီးဆင်းလာသည့် အသံချိုချိုလေး တစ်ခုအတွက် အခုတည်းက မျှော်လင့် ကျေနပ်နေခဲ့မိပါသည်။

ခြေကန့်ပါ (၄)

ချစ်သူတွေကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
နားလည်မှုတွေ အပြည့်အဝရှိနေခဲ့ရင် ...
ဘယ်တော့မှ မဝေးဘူးလို့ ထင်မိသလား ...
အရာရာ အဆင်ပြေပြီလို့ ထင်ထားသလား ...။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို
တောင်းပြီး ဖုန်းမဆက်ခြင်းဟာ အဲဒီမိန်းကလေးကို ဖော်ကားရာ
ကျသည့်ဟု ယူဆစားသော သူသည် သူမထံကို နောက်တစ်ရက်
မှာပဲ ဖုန်းခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ဖုန်းခေါ်ခဲ့သည့်အချိန်ကလည်း သူမ
အားလောက်မည့် ကိုးနာရီအချိန်လောက်ဖြစ်သည်။ သူမထံသို့
ဖုန်းဝင်သွားပြီးတဲ့အချိန်တွင် ဖုန်းဖွင့်သံကို သူ တော်တော်စောင့်
လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှ သူမက ဖုန်းကို ဖွင့်ထူးပါသည်။

“ဟယ်လို”

“အင်း ... မေလေးလား၊ ကိုယ် မင်းဂနိုင့်ပါ”

“ဪ ... ဂနိုင့်၊ ပြောလေ”

“မေလေး ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ကို မမှတ်မိဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ် ရုတ်တရက် မမှတ်မိလို့ စဉ်းစားနေတာ”
 “ဪ ... Name List ထဲမှာ သိမ်းမထားဘူးလား
 မေလေးရဲ့၊ အဲဒါဆို ဖုန်းလာတာနဲ့ ချက်ချင်းသိနိုင်တာပေါ့”
 “အဲဒါက အမြဲသုံးနေတဲ့ နံပါတ်တွေမှ သိမ်းထားတာလေ”
 “ဪ ... ကိုယ့်နံပါတ်ကလည်း နောက်ဆို မေလေး
 ဖုန်းထဲကို အမြဲဝင်တော့မှာလေ”
 “အင်းပါ ... အင်းပါ။ ဟုတ်ပါပြီ”

အဲဒီစကားကို ဘာမှလဲ ရယ်စရာမပါဘဲနဲ့ သူ့မှာ
 ရယ်ပေးလိုက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း မိန်းကလေး
 တွေနဲ့ ဖုန်းပြောရတာ နည်းနည်းတော့ ကြောင်သည်။ တစ်ဖက်
 မိန်းကလေးက သွက်နေရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။ တစ်ဖက်က
 ခပ်အေးအေး ဒီဘက်က အတွေ့အကြုံမရှိသည့်ကောင် ဆိုလို့က
 တော့ သွားပေတော့။

“မေလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ စားပြီးပြီလား”
 “အင်း ... ဒီအချိန်ကြီးရောက်မှတော့ စားပြီးပြီပေါ့၊ ဘာ
 လုပ်နေတာလဲဆိုတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေတာ”
 “ဪ ... အာရုံပျက်သွားပြီပေါ့၊ ဆောရီ၊ ... ဆောရီ၊
 ဘာကားကြည့်နေတာလဲ၊ ကိုယ်လည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်တာ
 တော့ ဝါသနာပါတယ် ...”

မေလေး ဘာကားတွေ ကြိုက်တတ်လဲ၊ ကိုယ့်ဆီမှာ
 ရုပ်ရှင်ကား တော်တော်များများ ရှိတယ်၊ ငှားမယ်လေး၊
 နောက်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အခွေငှားဆိုင်ဖွင့်
 ထားတာ သူ့ဆိုင်က တော်တော်စုံတယ်၊ ငှားရတာလည်း
 ကောင်းတယ်၊ ဗိုလ်တထောင်မှာ”

“ဟုတ်လား၊ မေလေးက နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေ သိပ်မကြည့်
 ဖြစ်ပါဘူး၊ ကြည့်တော့ကြည့်တယ်၊ နာမည်ကြီးတယ်ဆိုတဲ့
 ကားမျိုးမှ ကြည့်တာ၊ များသောအားဖြင့်တော့ မြန်မာကား
 တွေကြည့်တာများတယ်၊ ဟာသကားဆို ပိုကြိုက်တယ်”

“ဪ ... အဲဒီလိုလား၊ ရယ်ချင်နေတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့၊
 ဒါဆို ဟာသစာအုပ်တွေ ဖတ်လား”

“ဖတ်တော့ဖတ်တယ်၊ ကာတွန်းကို ပိုကြိုက်တယ်”
 “ဟား ဟား ... မေလေးကကွာ၊ အချစ်ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ
 မဖတ်ဘူးလား”

“ဖတ်တော့ ဖတ်ပါတယ် အဲဒါကျတော့ ကိုယ်ကြိုက်တာ
 လောက်ပဲ ရွေးဖတ်တာပေါ့”

“ရသစာပေတွေ မကြိုက်ဘူးလား၊ ရှေးရှေးတုန်းက စာအုပ်
 တွေလေ”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ ဇွဲဇွဲလမ်းလမ်းသိပ်မရှိဘူး၊
 မေလေးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေပဲ ကြိုက်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... မထင်ရဘူးနော်”

“ဘာမထင်ရတာလဲ”

“မေလေး ပုံစံက မြန်စာစာကျောင်းသူကြီးဆိုတော့ တကယ် Classics တွေ ကြိုက်မလားလို့လေ”

“ဪ... အဲဒီလိုထင်ထားတာလား၊ မဟုတ်ဘူး မေလေး က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ”

“မေလေးက မြန်မာစာကို ဝါသနာပါလို့ ယူတာလား”

“အင်း... အဲပါကြီးရယ်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး”

သူက ဒီဘက်မှနေ၍ သူမ မမြင်နိုင်မှန်းသိသဖြင့် မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့မိသည်။ ဆယ်လိုကောင် မလေးမှန်းလဲ မသိ။ သူကတော့ သင်္ချာကျောင်းသားဆိုတော့ နည်းနည်းလှုပ်ခတ်ခတ်မှ ကြိုက်သည်။ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ တခြားဟာ၌ ညံ့ချင်ညံ့ကြသည်။ သင်္ချာကျတော့ မတော်တော် မညံ့ကျ သင်္ချာတွက်ရမည်ဆိုလျှင် ပျော်နေကြသူတွေဖြစ်သည်။ ယောက်ျားလေးတွေဆိုတော့ ဖတ်ရတာတွေ၊ ကျက်ရတာတွေ သိပ်ဝါသနာမပါဘဲ အတွက်သာ အားသန်သူများဖြစ်သည်။

သူ့အထင်တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကျောင်းသူတစ်ယောက်မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတက္ကသိုလ်တစ်စုစုနင့်နင့် ရွေးချယ်သင့်တာ မဟုတ်ပါ။ ဘာသာရပ်တိုင်း

သူ့သမိုင်းနဲ့သူ၊ သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူ ရှိတတ်သည်မို့ ကိုယ် တကယ် စိတ်ဝင်စားသော ဘာသာရပ်ကို ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုသည်ဟု ဆင်သည်။

ဒါမှလည်း ကျောင်းနေပျော်၍ ပညာသင်ကြားရာမှာ စိတ်ဝင်စား မှုရှိနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဖြင့်ရင် မေလေး စိတ်ဝင်စားပြီး ဝါသနာပါတာ ဘာ ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“အဟင်း... အမှန်အတိုင်းပြောရင် ရယ်မှာလား”

“ဪ... မရယ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဝါသနာဆိုတာ လှောင်ရယ်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလဲ Body Beauty ကစားတာလား”

အင်း... ကစားတော့ ကစား သယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် ကြီး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာလဲ၊ ထမင်းပာင်းချက်၊ မုန့်မျိုးစုံလုပ်တာ လား”

“အာ... ထင်ရက်လိုက်တာ၊ ချက်တော့ချက်တယ်၊ မဟုတ် သေးဘူး”

“ဟင်... အဲဒါဆို ဘာလဲ၊ သားလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... အလှပြင်ရတာလေ၊ မိန်းကလေး ဆိုတော့ အလှပြင်ရတာကို ဝါသနာပါတာပေါ့၊ လှလှပပဝတ်စား ပြင်ဆင်ရတာကို ဝါသနာပါတာရှင့်၊ သိပြီလား။”

“ဪ ... အဲဒီလိုလား၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည့်စမ်းကွာ၊ ဒါကို ကိုယ် ဘာကြောင့် မတွေးရတာပါလိမ့်၊ အင်း ... အင်း ... may be”

“သူများကိုသာ မေးနေတယ်၊ ဂနိုင့်ကရော ဘာဝါသနာ ပါတာလဲ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းပြောတာကိုလား။”

“ဟင်း ... ထင်ရက်လိုက်တာကွာ၊ ကိုယ့်ပုံစံက အဲဒီလို ပုံစံမျိုး ပေါက်နေလို့လား။”

“အဲဒီလိုပုံစံမျိုး ပေါက်တဲ့လူဆိုတာ ရှိလို့လား။”

“ဪ ... သူ့ကို မေးကာမှ သူက ပြန်မေးနေပြန်ပါပြီ၊ အင်း ... ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါမျိုးက အပေါ်ယံကြည့် ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ ...

တချို့ကျပြန်တော့လည်း တမင်ဟန်ဆောင်မေး တတ်တာမျိုးလည်း ရှိကြတယ်၊ မက်တော့ခက်တယ်နော်”

“အင်း ... ပြောရင်းနဲ့ အတွေးခိုင်တွေ ပါလာပြီ၊ ရိုးတန် ပြော ရိုးတန်းပြော”

“ကဲပါ ... ရိုးတန်းပြောပါတယ်၊ ကိုယ်က ကောင်မလေးတွေ နဲ့ ဖုန်းပြောရတာ ဝါသနာမပါပါဘူး။”

“ကောင်လေးတွေနဲ့ပဲ ဖုန်းပြောရတာ ဝါသနာပါတာပေါ့”

“ဟား ... နိပ်ကွပ်ပြီကွာ၊ ယောက်ျားချင်းများ ခပ်ပါးပါးပါ၊ ငါးမိနစ်ပြည့်အောင်တောင် ဖုန်းမပြောဖူးဘူး၊ အပြင်မှာသာ လေရိုက်ကြတာ ...

ပြောသာ ပြောရတာ မေလေးရေ၊ ယောက်ျားလေး တွေက မိန်းကလေးတွေလောက် ဖုန်းကို Crazyမဖြစ်ကြ ဘူး၊ မိန်းကလေးတွေကမှ ဖုန်းဆိုရင် အရူးအမူး၊ တချို့က ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဘာအကြောင်းမှ ပြောစရာမရှိ ဘဲနဲ့လည်း ပြောနေကြတာ၊ ပြောကိုပြောရမှ ဆိုတဲ့ဟာတွေ၊ မေလေးရော အဲသလိုပဲလား။”

“အင်း ... အဲလိုမဟုတ်ဘူးလို့တော့ ငြင်းတော့ငြင်းချင်သား၊ ဒါပေမဲ့ အဲလို ဖြစ်နေတယ်”

သူမရဲ့ အဲဒီအပြောလေးကိုတော့ သူက တကယ် ဘာကျသွားရကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပဲ ရယ်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်မှလား၊ မေလေး ဖုန်းပြောတာ ဝါသနာပါတယ် မဟုတ်လား။”

“အင်း ... အဲဒါ ဝါသနာပါတယ်လို့ ပြောလို့ရလား၊ သိဘူး၊ မေလေးကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖုန်းအမြဲပြော ဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲလိုပဲ အကြာကြီး ပြောပြောနေတတ်တယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ တစ်နာရီပေါ့။”

“ဟိုက်ရုံးဘား၊ ဒါဆို လေဒီဖုန်းပေါ့၊ မေလေးကို တစ်ခု
မေးရဦးမယ်၊ တယ်လီဖုန်းကို ဘာကြောင့်တီထွင်ခဲ့ကြတာ
လဲသိလား”

“ဟင့်အင်း ... သိပါဘူး၊ ဂနိုင်းရော သိလို့လား”

“သိတာပေါ့”

“အဲဒါဆို ပြောပြလေ၊ ဘာလို့ တီထွင်ခဲ့ကြတာလဲ”

“စကားပြောလို့ ရအောင်လို့ပေါ့”

သူ့အပြောကို သူမက ရုတ်တရက်ကြောင်သွားပြီး
တော့မှ ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ဟု ပြောကာ ရယ်မောလေသည်။
သူကလည်း အသာအယာ လိုက်ရယ်မိသည်။ အင်း ... ဒါကြောင့်
လည်း နောင်တော် နောင်တော် ဘောဒါများကပြောတာ။ ကောင်
မလေးနဲ့ ဘာမှ အရည်မရအဖတ်မရ ဖုန်းပြောနေရတာလည်း
တကယ့်ကို Relaxတစ်ခုတဲ့။ ကောင်မလေးက စိတ်မကောက်ဘဲ
စကားပြောရတာ အဆင်တပြေပြေဆိုလျှင်တော့ ပို၍ ကြည့်နူးဖို့
ကောင်းပါသည်။

မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းကိုများ လက်ကိုင်ဖုန်း
သုံးစွဲသူများရဲ့ အသက်အရွယ် အနေအထားကိုများ ဆန်းစစ်ကြည့်
မိလျှင် သမီးရည်းစား (သို့မဟုတ်) အိမ်ကလီများရဲ့ အားပေးမှုနွဲ့နွဲ့
ထားက အမြင့်ဆုံးဖြစ်မည်ဟု ထင်ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ် ရှိုးနေတာမှမဟုတ်တာ၊ ဖုန်းဆိုတာ
ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ စကားပြောဖို့ပဲမဟုတ်လား၊ တစ်ပေဘက်နဲ့
တစ်ယောက် မမြင်ရမတွေ့ရဘဲ လူကိုယ်တိုင်တွေ့ဖို့ မလိုတဲ့
ဆက်သွယ်မှု နည်းစနစ်ပေါ့ ...

စကားပြောဖို့အတွက် ဖုန်းကို တီထွင်တာပေါ့၊
တစ်ခါတလေကျရင် လူတွေက ရယ်ရတယ်ကွ၊ သိပြီးသား
လေးတွေကိုပဲ ရိုးရိုးလေး မေးလိုက်တာကို ဟိုးအဝေးကြီး
တွေ လျှောက်စဉ်းစားနေကြတာ ...

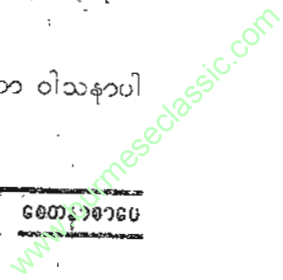
အဖြေက နီးနီးလေးမှာပဲ ရှိတယ်”

“အင်းပါ ... အင်းပါ၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းပြောတာ
ဝါသနာပါလားလို့မေးရာကနေ စကားတွေ လွဲသွားလိုက်
တာ ...

မသိတဲ့လူ ဆိုရင်တော့ ရိပ်မိမှာတောင် မဟုတ်ပါ
ဘူး”

“ရော် ... မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ စကားလွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး
မေလေးရဲ့၊ စကားဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပြောရင်းနဲ့ ဟိုဟိုဒီဒီ
ရောက်သွားတာပဲလေ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကောင်မလေးတွေ ဖုန်းပြောတာ ဝါသနာပါ
တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိနေလဲ ပြောပြ”

ဒီတစ်ခါလည်း သူက သူမ မမြင်နိုင်မှန်းသိသဖြင့် လျှာထုတ်ပြောင်ပြမိသည်။ အင်း ... သူမလည်း ခေတော့မခေပေ ဘူးပဲ။ အခုတည်းက ဇာတိပြနေပြီဟု ပြောရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဪ ... ဒါကတော့ ကိုယ့်မှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတာပဲကွာ၊ သိတာပေါ့ မိန်းကလေးတွေ ဖုန်းပြောတာ ဝါသနာပါတာများ၊ တကူးတက စုံစမ်းနေစရာတောင် မလိုပါဘူး မေလေးရယ်၊ ဘယ်သွားလွှား မိန်းကလေးတွေ ဖုန်းပြောနေတာချည်းပဲ ...

နောက်ဆိုရင် ကိုယ့်ပါးစပ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ဒိုင်လေးတွေထွက်လာရင် မေလေး အထင်မလွဲနဲ့၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ...

မိန်းကလေးတွေကြောင်း အရမ်းဒဿနထုတ်တတ်တာ၊ သူထုတ်တဲ့ ဒဿနတွေကလည်း တော်တော်မိုက်တယ်”

“ဟင်း ... မိန်းမကျမ်းကျောတဲ့ သူကြီးပေါ့!”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ရယ်ရတယ်၊ သူ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးဘူး”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားဖူးလို့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း သိရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“နိုး ... မဟုတ်ဘူး၊ သူက ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ဆရာကြီးပဲ၊ ကိုယ်တို့အုပ်စုထဲမှာ ပွေ့တဲကောင်တစ်ကောင်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက မိန်းကလေးတွေအကြောင်း သိပ်မသိဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက်က ပိုသိတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်ကျမှ မေလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“အဲမယ် ... စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ပြောတာက ခင်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ၊ ပြီးတော့ သူတို့ ကာရိုက်တာတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်လို့ပြောတာ၊ ရုပ်တွေကတော့ ချမ်းစားမရပါဘူး၊ ကိုယ့်အရှိန်ကြောင့်သာ နည်းနည်းလူရာဝင်နေတာ”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်တော့ သူမနဲ့ ဖုန်းပြောတာ နားဖို့ အချိန်ရန်ပြီဟု ထင်ပါသည်။

“မေလေး နားချင်ရင်နားတော့လေ၊ တော်ကြာ နောက်ကျ မပြောချင်ဘဲ နေလိမ့်မယ်”

www.burmeseclassic.com

“အင်း... အဲဒါဆို ဖုန်းချလို့က်တော့မယ် ဂွတ်ဒီနိုက်နော်”
 “ဂွတ်ဒီနိုက် မေလေး၊ အိပ်မက်လှလှမက်ပါစေ”
 “သင့်ခံယူ”

သူမက ခပ်တိုးတိုးနှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းအရင်ချသွားသည်။ သူသည် ဖုန်းလေးကို မျက်စိရှေ့မှာ ထောင်ကြည့်ရင်းမှ အသာအယာပြုံးကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကဲ... အများက ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညတစ်ညမှာ စကားပြောခွင့်တော့ ရခဲ့ပြီးပြီ။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရတယ်တဲ့လဲ။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးသောစမ်းခွန်းကို ခဏလောက်တော့ စဉ်းစားလိုက်ရသည်ဟု ထင်သည်။

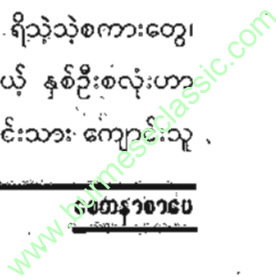
သူမနဲ့ စကားပြောနေတဲ့အခိုက်မှာ စိတ်ကြည်နူးမှု တစ်ခုကို သူ ရသည်။ ထပ်၍လည်း ပြောချင်သေးသည်။ သူမရဲ့ အသံလေးကို ကြားချင်သေးတာကရော အချစ်ဖြစ်လာနိုင်သလား။ မတွေ့တတ်တော့ပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ သူမက သူ့ချစ်သူ သူ့ပန်းပေါ်မှာ ခေါင်းမှေးတင်နေခဲ့သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းတို့အခြေအနေက လန်းနေပြီပေါ့၊ သူများသားသမီးတွေများ လက်သွက်လိုက်တာ၊ အားကျတယ်ကွာ”

အဲဒီစကားကိုတော့ မြန်မာစာမေဂျာက ကောင်မလေးကို လိုက်နေသည့် မိုးကိုက မစားရဝခမန်း ကန်တင်းမှာ ပြောတာဖြစ်သည်။ သူသည် ထမင်းပေါင်းကို ဗိုက်ဆာတုန်း စိတ်ပါလက်ပါ စားနေတာမို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်သေး။

သူမနှင့် သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တွေ့ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ ဖုန်းပြော၊ လူချင်းကျောင်းမှာတွေ့ စသဖြင့် အခြေအနေတွေက ပုံမှန်တိုးတက်နေသည်ဟု ပြော၍ရသည်။ ဒီနေ့အထိ သူမကို ပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ရိုသဲ့သဲ့စကားတွေ၊ သမုဒယဆန်သည့် စကားမျိုးတွေ မပါပေမယ့် နှစ်ဦးစလုံးဟာ ခေတ်နဲ့အညီ နေထိုင်သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူ

ဘယ်အရာက ဘယ်ကို ရည်ရွယ်နေသည်ဆိုတာ နှစ်ဦး
လေးသိကြသည်။

“ဒီလောက်လေးက လန်းတယ် မဆိုသာပါဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် သူများဆိုရင်သာ မပြောပလောက်ပေမယ့်
မေကျက်သရေ ကျတော့ လန်းတယ်၊ ပြောလို့ရတယ်ကွ...”

ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရစဉ်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖုန်း
တွေပြောနေကြတယ်၊ မုန့်ဆိုင်တွေ ဘာတွေလဲ တစ်ခါ
တလေ ထိုင်ကြတယ်ဆိုတော့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊
မင်းကရော သူ့ကို ဘယ်တော့ဖွင့်ပြောမယ် စဉ်းစားထားလဲ”

“ငါ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး”

“ဟာ ... မင်းကတော့ကွာ၊ ဟိုကကြားရင် ရိုက်ပေါက်ပဲ၊
သူ့ဘက်ကရော မင်းအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

“သူကလည်း အေးဆေးပါပဲ”

“မင်းကို ကြည်တယ်ပေါ့”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုကြီး ငါ မပြောချင်ပါ
ဘူးကွာ၊ သူလည်း ခင်တာနေမှာပေါ့”

“မင်း သူ့ကို မချစ်သေးဘူးလား”

“ငါ သူ့ကို သဘောကျတယ်၊ သူ့ရဲ့ မိန်းမဆန်မှု၊ နူးညံ့
သိမ်မွေ့မှု၊ ချောမောလှပမှု စတာတွေကို သဘောကျတယ်၊

ကြိုက်တယ်ကွာ၊ အဲဒါတွေကို စိစားလို့လည်း ရတယ်၊
သူက ငါ့ရင်ဘတ်ထဲကို တော်တော်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပေါ့ ...

ဒါတွေဟာ အချစ်ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ ဒီအချိန်
မှာ အချစ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး သူ့ကို Propose လုပ်ရင်
လည်း ရတာပဲ၊ ရတာပဲဆိုတာ ငါ့ဘက်ကိုငါပြောတာပါ၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုတွေ မလုပ်ချင်ဘူး၊ နားလည်မှုရှိတဲ့
အခြေအနေလေးတစ်ခုပဲ ငါ တဖြည်းဖြည်းချင်း တည်
ဆောက်ယူချင်တယ် ...

သူနဲ့ ငါ့ကြားမှာ နားလည်မှုလေးတစ်ခု ခိုင်ခိုင်
မာမာ ရှိပြီဆိုမှ အခြေအနေတစ်ခုကို ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစား
မယ် ...

ဒီအချိန်မှာတော့ ငါ ဒီလိုပဲ နေချင်သေးတယ်၊ သူ့
ကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေစေချင်တယ်၊
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုလေးနဲ့နေနေရတာ
က ပိုစိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်”

သူ့အပြောကို ဖိုးဂျိနဲ့ မိုးကိုကတော့ နှာခေါင်းကိုယ်
စိရုံ့ကာ အားပေးကြသည်။ ညိုမင်းကတော့ လက်မတစ်ချက်
ထောင်ပြုကာ အားပေးရှာပါသည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်းဟာက ဘာကြီးလဲကွာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ပီကာဆို လိုလို အနုပညာရှင်လိုလိုနဲ့ သူများက သုတ်သွားမှ ငုတ် တုတ်မေ့နေမယ်”

“အေးလေ ... ဒါမျိုးဆိုတာ ကိုယ့်လက်ထဲ ရောက်နေတာ တောင် စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးရည်းစားဘဝမှာ တောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဝေးသွားကြသေး တယ် ...

မင်းဟာက မသိရင် လက်မထပ်သေးဘဲ စောင့်နေတဲ့ ပုံတောင်ဖြစ်နေပြီ၊ အပီကြီး အပိုင်ကြီး သဘောမျိုးပေါ့လေ”
“ငါကတော့ ဂနိုင်း ပြောတာကို သဘောကျစာယ်၊ လက် ခံတယ်၊ ငါ့ခံစားချက်ကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်သဘော နဲ့ကိုယ်တော့ ကြိုက်သလို ဂီယာထိုးခွင့်ရှိတာပေါ့ကွာ ...

ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ဖီးလ်က မိုက်တယ်၊ ခုခေတ်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်ထားဖို့ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးပဲ၊ ခုဖြစ် ပြီး ခုပြတ်တာတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ငါကတော့ အဲဒါမျိုးတွေ အားမကျပါဘူး၊ ဒီကောင်ပြော သလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်မှုလေး တစ်ခုရှိပြီ၊ အဲဒီ Flowလေးနဲ့ သွားနေရတာမှ တကယ်ငြိမ် တာ ...

သမီးရည်းစား ဘဝကတောင် ဇယားတွေကများသေး တယ်၊ အခန့်မသင့်ရင် တိုင်ပတ်တာတွေကပါသေး၊ ဒါက တကယ်ဇယားငြိမ်တာ”

“ဟင်း ... မင်းတို့ပဲ ငြိမ်ကြပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ကတော့ နတ် မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ အငွေတွေ အတွေ့တွေနဲ့ ရောင်ရဲမနေနိုင် ဘူး၊ တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်၊ ကောင်မလေးဆို ဝိုက် ပစ်လိုက် ... ဒါပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ဝိုက်ပါ ... ဝိုက်ပါ၊ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ၊ သူက ထင်ထားသလောက် မဖြစ်ဘူး၊ သူ စိတ်ဝင်စားတာတွေကလည်း သာမန်ထူးမခြား နားတွေပဲ၊ ငါနဲ့ စကားပြောရတာ ပြောရရင်တော့ ငါ့လယ် ဗယ်ကို မမိဘူးပေါ့ကွာ... ဟဲ ဟဲ”

သူ့အပြောကို ညိုမင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ် ကာ ခိုင်အသစ်တစ်ခု ထုတ်ပေးသည်။

“မိန်းမချောတွေမှာ အားသာချက်တစ်ခုရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါက တော့ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ပုံ ဟန်ဆောင်စရာ မလိုဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက ဉာဏ်ကောင်းတဲ့မိန်းမ ကို ကြိုက်တာလား၊ ရုပ်ချောတဲ့မိန်းမကို ကြိုက်တာလား”

www.burmeseclassic.com

“ဉာဏ်ကောင်းတဲ့မိန်းမကို ကြိုက်မယ်ဆိုရင် မင်း ကာကွယ်
ရေးဝန်ကြီး ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ်ကို ကြိုက်မလား ပြော”

သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ဉာဏ်ကောင်းပြီး ထက်မြက်ထူးချွန်
သလောက် ရုပ်ဆိုးသည့် လူမည်းမကြီး၍ကို ပြေးမြင်လာကာ
နာခေါင်းရှုံ့ဒိသည်။

“မင်းကို ကွန်ဒိုလီဇာရိုက်စ်နဲ့ ဖုန်းပြောခိုင်းမယ်ကွာ၊ မင်း
ပြောမလား”

“တစ်ခါလောက်တော့ ပြောကြည့်ချင်တာပေါ့”

သူ့အပြောကို ညိုမင်းက အသံမထွက်ဘဲ ဆဲသည်။
ပြီးတော့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိုကာ ...

“မင်းတို့အားလုံး မှတ်ထားကြကွာ၊ မိန်းမဆိုတာ လိမ္မော်
သီးနဲ့တူတယ်”

“ဘာလဲ ... လိမ္မော်သီး အကြီးကြီးတွေလို ဖွံ့ဖွံ့ ထွားထွား၊
ချိုတမြန်မြန် အရည်တရွမ်းရွမ်းနဲ့ ဖို့လို့လား”

“မင်းကြီးတော်ကြီး၊ အရည်ရွမ်းရမှာလား၊ ပြောတာကို
ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲနဲ့ နှာတွေ တွေးမနေနဲ့၊ အေး ...
လိမ္မော်သီးတွေလိုပဲ အလှဆုံးဟာ အကောင်းဆုံး ဟုတ်ချင်
မှဟုတ်မယ် ...

အသီးကြီးက ဖွံ့ထွားပြီး အထဲမှာ ချိုချင်မှ ချိုမယ်၊
ဒီသဘောပဲ၊ အလှဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတာ ထပ်တူမကျ
နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ အနော်တို့ မှတ်သားထားပါ့မယ်”

ဖိုးဂျီက ရွဲပြီးပြောသော်လည်း ညိုမင်းကတော့
ဘယ်နှယ်မှ မနေပါ။

သူကတော့ ညိုမင်းရဲ့ စကားတွေကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
လက်ခံပါသည်။ ညိုမင်းက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်ကြည့်
ကာ ...

“မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးမယ် ဂနိုင်း၊ မင်းက သူနဲ့ မင်းကြား
မှာ နားလည်မှုလေးတစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်းချည်း တည်
ဆောက်ပြီးမှ အခြေအနေတစ်ခုကို ပြောင်းလဲချင်တယ်လို့
ပြောခဲ့တယ်နော် ...

နားလည်မှုရှိရင် အားလုံး အဆင်ပြေတယ်လို့ မင်း
ထင်လား၊ ချစ်သူတွေရဲ့ဘဝမှာ နားလည်မှုရှိရင် အားလုံး
အေးဆေးပဲလို့ တွက်ထားလား ...

နားလည်မှုမရှိရင် ဝေးမယ်၊ အဆင်မပြေဘူး၊ နား
လည်မှုရှိရင်တော့ မဝေးဘူး အဲဒီလိုပဲထင်လား”

“အင်း ... အဲဒါကတော့ ...”

www.burmeseclassic.com

“မင်း ချက်ချင်းမပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အိုကေ ... အိမ်
ဓာယူသွား အောက်သက်ကျေဖို့အတွက် အိမ်စာပြီးအောင်
ရေးခဲ့ ...

ဟိုကောင်တွေ မင်းတို့ပါ စဉ်းစားလို့ရတယ်”

“တော်ပြီဟေ့ ... နဂိုကမှ အိုးကိုက်နေရတဲ့အထဲ လာမစား
နဲ့”

“ကိုယ်တို့က အဲဒီလောက် အလေးကြီးတွေ ထည့်မထား
ဘူးကွ”

သူကတော့ အငြင်းစကားမဆိုခဲ့ပါ။ အဲဒီမေးခွန်းကို
နက်နက်နဲနဲပဲ စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ သတိလစ်သွား
တာတစ်ခုက သူဟာ ပုစ္ဆာမရှိဘဲ အဖြေရှာနေသူလို ဖြစ်နေခဲ့တာ
ကို သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

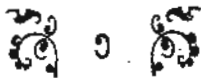
အဲဒီမေးခွန်းကို တိတိပပနှင့် လက်တွေ့ကျကျ
ဖြေဆိုဖို့အတွက် ရင်ခွင်မှာ အချစ်တစ်ခုကို ပိုက်ထားရမှာဖြစ်သည်။
သူဟာ မစ်ရှာကွဲသေးသော အနာဂတ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ရင်မော
အဖြေရှာနေခဲ့သည်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာက ငြိမ်သက်ဆဲ။

ဖြေကြည့်ပါ (၅)

လူတစ်ယောက် ကောင်းတယ် ဆိုးတယ်ဆိုတာကို
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှာလား _
ကိုယ့်ရဲ့အမြင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်မှာလား _။
ဒါမှမဟုတ် _
အဲဒီလူရဲ့ အတွင်းစိတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမှာလား _။

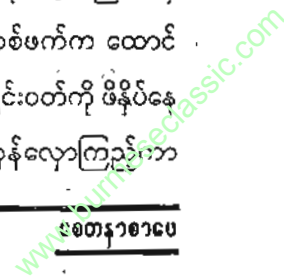

သူဟာ နံနက်ငါးနာရီ နီးစက်မြည်သံကြောင့် ပုံမှန် လုပ်နေကြအတိုင်း အိပ်ရာမှထကာ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။ သူက မနက်ခင်းတိုင်း ထပြေးနေကြ ဖြစ်ပါသည်။ မနက်ခင်း လမ်းလျှောက်တာတို့၊ ထပြေးသော အလေ့အကျင့်တို့ကို သူ့အဖေ ထံမှ သူက အမွေရထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ခန္ဓာကိုရဖို့အတွက် အားကစားတစ်ခုခု လိုက်စားသင့်သည်ဟူသော အသိကို သူ ငယ်ငယ်လေးတည်းက သွင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူသည် ငယ်ငယ်တည်းက ဖေဖေနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်သည်။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ထပြေးတတ်သည်။ အဲဒီအတွက် သူသည် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်သည်။

သူသည် အိမ်ကနေ စပြေးလာတုန်းကတော့ ခပ်ဖွဖွ ခပ်ရွရွသာဖြစ်လျက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရှိန်ကို မြှင့်လာခဲ့သည်။ လမ်းအချိုးအကွေ့တစ်ခုသို့ အရောက်မှာတော့ သူ့မျက်စိရှေ့သို့ ဘွားခနဲပေါ်လာသော စက်ိတ်သမားတစ်ယောက်။ စက်ိတ်သမား ကလည်း အရှိန်ကိုမထိန်းဘဲ စွတ်တင်လာခြင်းဖြစ်လေရာ သူ့ဆီ သို့ တည့်တည့်ကြီး ပြေးဝင်လာသည်။ သူ့မှာ ရှောင်ချိန်တောင်မရ လိုက်။ စက်ိတ်သမားက သူ့ကို ဖြတ်တိုက်သွားသောအရှိန်ကြောင့် သူ့မှာ အင့်ခင့်ငြိမ်သွားရကာ ဘေးသို့ လွင့်လဲသွားရသည်။ စက်ိတ်သမားလည်း သက်သာဟန်မတူပါ။ တစ်ဖက်က အုတ်တံ တိုင်းတစ်ခုနှင့် ဘိုင်းခနဲ သွားရိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကိုယ့်အနာနှင့်ကိုယ်မို့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်နိုင်ကြ။ သို့သော် သူကတော့ ဒေါသစိတ်ကြောင့် နာကျင်သည့်ကြားမှ အဲဒီတစ်ယောက်ကို အကြိတ်ပြီး ကြည့်နိုင်သေးသည်။

အဲဒီကျတော့မှပဲ စက်ိတ်သမားဟာ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီးသတိပြုမိရတော့သည်။ အနီ ကလေးမသည် အုတ်တံတိုင်းထောင့်တွင် ဒူးတစ်ဖက်က ထောင် ထိုင်လျက် ခြေတစ်ဖက်ကိုဆင်းထားကာ ခြေကျင်းဝတ်ကို ဖိနှိပ်နေ သည်။ နောက် တံတောင်ဆစ်ကိုလည်း လှန်လှောကြည့်ကာ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

အိပ်နေရင်းမှ သူ့ကို နာကျင်နေသော မျက်နှာထား
ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ သူကလည်း ရှုတည်တည်ဖြင့် ခြေကားယား
လက်ကားယားထိုင်နေရာမှ ပေစောင်းစောင်း ပြန်ကြည့်မိသည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှ မထကြ
တော့ဘဲ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ဖြစ်နေကြပြီးမှ ထ၊မယ့်ထ၊တော့
လည်း နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူဖြစ်သည်။

သူက အခုချိန်ထိ လှမ်း၍ မတောင်းပန်သေးသော
မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ
သူမက စကိတ်ကို ယမ်းတမ်း ယမ်းတမ်းစီးကာ သူ့အနားသို့
ရောက်လာသဖြင့် သူ့မှာ အမြန်ရှောင်လိုက်ရသေးသည်။ မြင်လိုက်
တာနဲ့ကို ခေတ်ကို ကျော်တက်ဖြတ်ပြေးထားပုံရသော ကောင်မ
လေးသည် အညိုရောင်အလိပ်အရှည်ကြီးတွေရှိသော ကျောလယ်
ခန့်ရှိသည့် ဆံပင်တွေနဲ့ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီကလည်း အောက်က
အဖြူအကျပ်အရှည်၊ အပေါ်က အစင်းကြားတစ်ထပ်၊ ဘောင်းဘီက
Stocking လိုလို အကျပ်အကပ်ဖြစ်ကာ ပေါင်လယ်ခန့်ရှိသော
ဂျင်း(နံ)မို့တက်စကတ်တစ်ထည်ကိုလည်း ဝတ်ထားသေးသည်။
မနက်စောစောစီးစီးမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ဘာတွေဝတ်ထားမှန်း
လဲ မသိပါ။

အကြည့်မှာရင်ခုန်... အတွေ့မှာလှိုက်မော ၁၀၁

“ဘယ်ထိသွားသေးလဲ၊ နာသွားသေးလား၊ ဘောရီးနော်၊
တို့က စကိတ်စီးတာကတော့ Expertပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ည
လုံး အိပ်မထားရတော့ လူက မူးရိပ် မူးရိပ် ဖြစ်နေလို့”

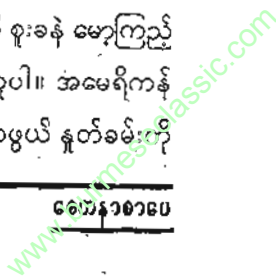
သူမက ပြောရာပြောကြောင်း ပြောသော်လည်း သူက
မကျေနပ်နိုင်သေးပါ။ သူမ လုပ်လိုက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် သူလည်း
ခံလိုက်ရတာ အတော့်ကို မသက်သာ။ လူက အိစလဲဝေနေသည်။
ပခုံးတစ်ဖက်က အောင့်မျက်ကာ ခြေသလုံးက နည်းနည်းနာချင်
သေးသည်။ သို့သော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အသုံးမကျဘူး
ဘာဘူး ညာဘူးဖြင့် ရန်မတွေ့ချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း မကျေနပ်တာကိုတော့ မကျေနပ်ဘူး
ဟု ပြောချင်သေးသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဂရုစိုက်စီးဖို့တော့ လိုတာပေါ့ကွ၊
အခုတော့ မင်းကြောင့် ကြားထဲက ငါလည်း မသက်သာ
ဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ၊ အိမ်လိုက်ပြီး ဆေးလိမ်း
ပေးရမှာလား”

သူက အဲဒီအပြောကြောင့် သူမကို စူးခနဲ မော့ကြည့်
မိသည်။ သူမကတော့ ဘယ်နှယ်မှ နေဟန်မတူပါ။ အမေရိကန်
ဆယ်ကျော်သက် မြီးကောင်ပေါက်မလေးတွေသဖွယ် နှုတ်ခမ်းကို

... နှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြသည်။ အဲဒီပုံစံနှင့် စကား
ကြောင့် သူက အခုနကထက်ပို၍ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ မင်းကလည်း မှားသေးတယ်၊
မင်းကြောင့်လည်း ငါက အနာတရဖြစ်ရသေးတယ်၊ ဒါကို
ပြောရာပြောကြောင်း မတောင်းပန်ဘဲ ဒီလိုပဲ ပြောရသလား။”

“ဟင် ... ဒီလိုမပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ၊ ယူ့ကို
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးပြီလေ၊ ညက တစ်ညလုံး
အိပ်မထားရလို့ပါလို့၊ ပြီးတော့ စိတ်ရှိတိုင်း စီးပစ်ခဲ့တာ
လည်းပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်သွားတာ ...

ဒါကိုမှ မကျေနပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ အိမ်လိုက်ပြီး
ဆေးလိမ်းပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။”

သူက တမင် ကတ်သတ်ပြောနေသော ကောင်မလေး
ကို မျက်လုံးများ မှေးစင်းကြည့်မိကာ ...

“မင်း တကယ်လိမ်းပေးမှာလား ပြော၊ ငါ့အိမ်ကိုလိုက်ပြီး
ငါ့ခြေသလုံးကိုလေး ပြီးတော့ ငါ့လက်မောင်းတစ်ဖက်လည်း
အောင့်သွားသေးတယ်”

“လိမ်းပေးမယ် ဆိုရင်ရော ယူက ကျေနပ်မှာလား။”

“အေး ... မင်းသာ တကယ်လိမ်းပေးမယ် ဆိုရင်တော့
ကျေနပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီးပြီးကာ
ပြောလိုက်လျှင် သူမက နှစ်ခါပြန်တောင့် စဉ်းစားနေပုံမပေါ်ပါ။
ခေါင်းတစ်ချက်ငဲ့ကာ ...

“အိုကေလေ ယူ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ၊ လိုက်ပြီး လိမ်းပေး
မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တို့အိမ်မှာလိုက်ပြီး အလိမ်းခံမယ်ဆိုရင်
လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“နီး ... နီး ... မင်းကြောင့်ဖြစ်တဲ့ဟာ၊ မင်းအိမ်ကိုလိုက်
ပြီး အလိမ်းခံဖို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ မင်းကသာ ငါ့အိမ်ကိုလိုက်
ပြီး လိမ်းပေးရမှာပေါ့ ...

ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်ရဲ့လား၊ ငါက ဇွတ်မတောင်းဆိုဘူး
နော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်ထားတဲ့ အပြစ်ကို အဲဒီနည်းနဲ့မှ
ငါက ခွင့်လွှတ်မယ်”

“နှစ်ခါမပြောဘူး၊ ယူ ရှေ့ကသွားလိုက်”

သူက ပြတ်သားလွန်းသော မိန်းကလေးကိုကြည့်
ကာ စိတ်ထဲကတော့ နည်းနည်းဖျားသွားသည်။ သို့သော် သူမက
မီးစိမ်းပြနေမှတော့ သူက ဘာမှ တွေ့ဝေနေစရာ အကြောင်းကို
မရှိတော့။

“အိုကေ ... ငါ့အိမ်က ဒီလမ်းကို ပြန်ချိုးရင် ရောက်ပြီ၊
သိပ်မဝေးဘူး၊ မင်း လမ်းလျှောက်ဖို့ဖြစ်ရဲ့လား။”

“မဖြစ်ရင် ယူပွေ့ချိမှာမို့လို့လား”

သူမကလည်း သူ့လိုပင် လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်ကာ ပြုံးထေ့ထေ့ ပြန်မေးလျှင် သူက ထပ်၍ စကားမဆက်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကို ရိပ်မိသည့်အလား သူမက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မောကာ ...

“အဲဒါပဲနော် လူတွေက၊ စိတ်ထဲက မပါဘဲနဲ့လည်း အပိုတွေသိပ်လုပ်ပြီး မေးကြတာ၊ တစ်ဖက်က ဟုတ်ပြီဟုတ်ရဲ့ ဆိုလိုက်တော့ တကယ်တမ်း ဘာမှလုပ်ပေးနိုင်ကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး ...

ကဲပါ ... ယူသွားတော့၊ တို့က ဘေးကနေ စကိတ်စီးပြီး လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း ကိုယ့်ဘေးကနေတော့ ကပ်မလိုက်လာခဲ့နဲ့”

သူ့စကားကို သူမက နံနက်ခင်းနှင့် မလိုက်အောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောသည်။ သူက အဲဒီရယ်သံကြီးကို မနစ်မြို့စွာဖြင့် သူမကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်မိသည်။ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး အဲဒီလို တဟားဟား အော်ရယ်တာလောက် ကြည့်မရတာ မရှိပါ။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကဲ ... ရှေ့လမ်းချိုးကနေ စောင့်နေမယ်၊ ယူအိမ်နံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“အမှတ်(၃၆)”

“အိုကေ ... အဲဒီရှေ့က စောင့်နေမယ်၊ လိုက်လာခဲ့ပေတော့”

သူမက စကိတ်ကို စတင်စီးရင်းမှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသွားသည်။ ပြီးတော့ စကိတ်ကို တရွေ့ရွေ့ စီးရင်း သူ့ရှေ့မှာ အသာပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူသည် ထူးထူးဆန်းဆန်းကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းရင်း အသာလျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းကတော့ သူလည်း ဆက်ပြေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။ ခြေထောက်က နည်းနည်းနာနေသည်။ လက်ပြင်တစ်ဖက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အောင့်လာပါသည်။

သူ့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ကလေးမကို အုတ်ခုံပေါ်၌ ထိုင်နေတာကို အဟုတ်ကိုပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် စိတ်ထဲမှ တကယ်ကိုပဲ ဆလံသမိပါသည်။ သူက သူမရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ အမိ၊ တကယ်လိမ်းပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ပေါ့”

“ဟေး ... ယူ၊ တို့က အပိုတွေ သိပ်မပြောတတ်ဘူး၊ ကဲဆေးဘယ်မှာလဲ၊ ယူလာခဲ့၊ ဘာဆေးရှိလဲ၊ ရှမ်းရိုးမလား၊ လင်ဇီးဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးလား ...

ယူဒဏ်ရာကရော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သေချာ
တောင် မကြည့်ရသေးဘူး”

သူက ဟုတ်တိပတ်တိပြောနေသည့် ကောင်မလေးကို
ကြည့်ကာ ... ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီကောင်မ
လေးဟာ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။ အခုမှတွေ့တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တောင် လိုက်လျောသလား။ သူမပုံစံ
ကြည့်ရတာ ဘာကိုမှ အလေးအနက်ရှိပုံလဲ မရ။ အေးအေးဆေး
ဆေးပဲဟူသော ဒီခိုင်းထဲက ဖြစ်သည်။

“ဟိတ် ... ဘာရုပ်ကြည့်နေတာလဲ”

“အင်း ... မင်းကို အိမ်ထဲဖိတ်ရကောင်းနီးနီး စဉ်းစားနေတာ၊
တကယ်တမ်းကျတော့လည်း မင်းကို ဆေးလိမ်းခိုင်းရမှာ
အားနာတယ်”

“ဟား ဟား ... အားနာပေမယ့် လိမ်းတော့ လိမ်းပေးစေ
ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အထာနဲ့ မဟုတ်လား ...

ကဲ ... ကြာတယ်ကွာ၊ လိမ်းမပေးရဘူးဆိုရင်လည်း
ပြန်မယ်၊ တို့က သိပ်စိတ်မရှည်တတ်ဘူး”

“ကဲ ကဲ ... ဒီလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်း လိမ်းပေးမယ့်
ဆိုလို့ ခေါ်လာတာလေ၊ လာ ... လာ အိမ်ထဲဝင်တော့”

သူမက ပန်းကို တစ်ချက်တွန့်ကာ အိမ်ထဲသို့
လှမ်းဝင်လာသည်။ သူ့အဖေနဲ့ အမေကလည်း လမ်းလျှောက်ထွက်
ကြသည်မို့ အိမ်မှာမရှိ။ သူ့ဒေါ်လေးကကော့ နံနက်စောစောထ
ကာ ရွမ်းဟင်းအတွက် ချက်ပြုတ်သည်မို့ နီးနေပြီဖြစ်သည်။
အိမ်ရှေ့က လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံတွေကို ကြားသောကြောင့် ရှေ့ကို
ထွက်လာကာ သူနဲ့ ကောင်မလေးကို မြင်သောအခါ မျက်လုံးပြူး
သွားဟန်ရှိသည်။ သူ့ကို ထိတ်ထိတ်ဖျားဖျားကြည့်လာသော အကြည့်
များကို သူက အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သည်။ စောစောစီးစီး မိန်းမခိုးလာ
သည်ဟုတော့ အထင်မခံနိုင်ပါ။

“ဒေါ်လေး သူနဲ့ ကျွန်တော် တိုက်မိကြလို့၊ အဲဒါ နည်း
နည်းနာသွားကြတယ်၊ ဆေးလိမ်းချင်တယ်၊ ဒဏ်ကြေးဆေး
တစ်ခုခုပေးပါလား”

ဒေါ်လေးက သူမကိုပဲ အသည်းအသန်စိတ်ဝင်စား
နေဟန်ဖြင့် ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်နေသည်။ သူမကတော့
ဘယ်နှယ်မှ နေဟန်မတူပါ။ ထိုင်ခုံမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေ
သည်။ သူက “ဒေါ်လေး” ဟု လောဆော်လိုက်တော့မှ ဒေါ်လေး
ဆေးယူဖို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမကတော့ ခပ်အေးအေး
ထိုင်

“ပြစ်မပါဦး ယူဒဏ်ရာ”

“ဒဏ်ရာက သွေးထွက်သံယိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အတွင်း
ကြေ ကြေသွားတာ”

“ဖြူဖြူကျော်သိန်းပေါ့၊ ပြစမ်းပါဦး”

သူက မလွယ်ဘူးဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းကို
အသာယမ်းကာ သူမကို ခြေကျင်းဝတ်အား လှုပ်ပြလိုက်ရသည်။
သူမက ဆရာဝန်သဖွယ် တိုင်ရာမှ ထလာကာ စေ့စေ့ပစ်ပစ်ကြည့်
ရှုပြီးလျှင် ...

“အင်း ... နည်းနည်းတော့ ယောင်နေသလိုပဲနော်၊ အိုကေ
ဆေးလိမ်းလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ။ တို့က ဆေးတိုး
တယ်”

“ဘာလဲ ... မင်းက ဆရာဝန်လား၊ အင်း ... မင်းပုံစံက
ကျောင်းပြီးဦးမယ့်ပုံတော့ မပေါ်သေးပါဘူး၊ ဆေးကျောင်း
သူလား”

“စိတ်ဝင်စားမနေပါနဲ့၊ နှစ်နေရာတောင် နာသွားတာဆို
လက်ပြင်ရော ဟုတ်လား”

“တော်ပါပြီ လက်ပြင်တော့ လိမ်းမနေပါနဲ့တော့”

သူမက ပြီးတာပဲဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ပခုံးကို
တွန့်ကာ ဒေါ်လေး ယူလာပေးသော ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးကို သူ
ခြေကျင်းဝတ်မှာ လိမ်းပေးလေသည်။ အဲဒါကို ဒေါ်လေးက

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဟန်၊ မျက်လုံးအပြူးသားကြီးဖြင့် ကြည့်နေသည်။
သူမက သေချာပင် ဂရုတစိုက် လိမ်းပေးနေသောကြောင့် သူဟာ
တကယ်ကဲ့သို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်လေးကပါ
သူ့ကို တစ်မျိုးကြီး ကြည့်နေသောကြောင့် သူက သူမကို တော်ဖို့
တားမြစ်ရတော့သည်။

“ရပြီ ... ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ”

“လှုပ်လို့ရပြီပေါ့”

သူမက ဆေးပုလင်းအဖုံးကို ပြန်ပိတ်ရင်း သူ့ကို
မော့၍မေးပုံမှာ ဘာမှကို မခံစားရသော ဒီဇိုင်းဖြစ်သည်။

“အင်း ... မင်းရော နာသွားတာမဟုတ်လား လိမ်းဦးလေ”

“နေပါတေ၊ တို့က ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကဲ ... အဆင်ပြေတယ်
ဆိုရင် လိမ့်တော့မယ်၊ ယူအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေပါပြီနော်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြုရတော့မလို၊ ခေါင်းခါပြရတော့
မလိုဖြင့် အိလည်လည်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ ပြန်သွားလျှင်
ဒေါ်လေးက အနှစ်နှစ်အလလက ဒီအချိန်ကို စောင့်နေခဲ့သောဟန်
ခန့်ဖြင့် အမောတကောမေးလေသည်။

“သားငယ် ... မင်းနဲ့ သူနဲ့က ဘယ်လိုလုပ်တွေ့ကြတာလဲ၊
ဒီအချိန်ကြီး ဟင်း ... ဒီကလေးမနဲ့မှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို စက်တိန် ဝင်တိုက်တာလေ၊ အဲဒါ တော်တော်အိဝေသွားတယ်၊ သူ စကားပြောပုံက မဖြောင့်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အငေါ်တူး ပြီး ဆေးလိမ်းပေးမှ ကျေနပ်မယ်လို့ သွားပြောလိုက်တာ ...

အဲဒါ အဟုတ်ကိုပဲ ဆေးလိုက်လိမ်းပေးတယ်လေ၊ ဒီလိုကျတော့လည်း မဆိုးပါဘူးပေါ့၊ စကားပြောတော့လည်း ထောင့်မကျိုးနဲ့၊ ဘယ်လိုကောင်မလေးမှန်းလဲ မသိပါဘူး။”

ဒေါ်လေးက ရင်ဘတ်ကိုခိုကာ ...

“အမယ်လေး သားငယ်၊ တကယ့်မီးခဲလေးကိုများ သွားပြီး ကိုင်ကြည့်ရတယ်လို့၊ မင်းတို့ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် စော စောစီးစီး မြွေကိုက်တာပဲ ... ဟင်း။”

သူက ဗန်းစကားတွေ ဘာတွေတောင် သုံးလိုက်သေး သည့် ဒေါ်လေးကို ရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိ ကာ ...

“ဘာမြွေကိုက်တာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဒေါ်လေးက သူ့ကို သိတယ်ပေါ့၊ ဟား ... တို့ဒေါ်လေးတို့ကတော့ အိမ်ထဲမှာ တင်နေပြီး ခေတ်ကာလကို မျက်ခြည်မပြတ်ပါလားဗျို့။”

“အမယ်လေး ... မျက်ခြည်မပြတ်တာတောင် တော်ကာမကျ ဘူးဟေ့၊ အိမ်ထဲထိကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပါလာတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက လမ်းထိပ်ကခြံကလေ”

“ဪ ... အသစ်ဆောက်ပြီး သွားတဲ့ တိုက်ကြီးကလား။”

“ဟုတ်ပါ ... ဟုတ်ပါ၊ အဲဒီအိမ်က လူတွေက ပြောင်းလာ တာတော့ကြာပါပြီ၊ သူကတော့ ဘယ်နိုင်ငံရောက်နေလို့ ဆိုလား၊ အဲဒီအိမ်ရောက်တာ တစ်လလောက်ပဲ ကြာသေး တယ် အမယ်လေး ... အော့ကြောလန်လေးတဲ့၊ ဆိုးလိုက် တာလည်း တာတေလန်လို့ဆိုပဲ၊ စကားပြောတာကလည်း ဘုကန်လန် ခွစာ ထောင့်မကျိုး ရည်းစားတွေကလည်း ထည်လဲ ...

ဟင်း ... သူများသားသမီးပြောရတာလည်း မကောင်း ပါဘူး၊ ငါတော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ငါ့တူလေးနဲ့များ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားတွေ့ရတယ်လို့။”

“ဟား ဟား ... ဒေါ်လေးပြောတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေက ကုန်ပြီ လား။”

“မကုန်သေးဘူး၊ ကျန်သေးတယ်၊ သူ့အိမ်မှာလည်း တစ်အိမ် လုံးနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ တည်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အို ... ကောင်းသတင်းနည်းနည်းမှ မရှိတဲ့ ကောင်မလေးပါ သားငယ်ရယ်၊ သူနဲ့ ဝေးဝေးမှာသာ နေစမ်းပါ ...

ကြည့်ပါလား ဘယ်လောက်ရဲတင်းတဲ့ မိန်းကလေး လဲဆိုတာ၊ အခုမှသိတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ် ကိုတောင် လိုက်ပြီး ဆေးလိမ်းပေးရတယ်လို့။”

“အဲဒါက ကျွန်တော်က လိမ်းခိုင်းလိုပါ ဒေါ်လေးရဲ့”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တကယ့်မိန်းမကောင်းလေးဆို ရင် ဒါမျိုး လုပ်မလား၊ ဘယ်သူက လိုက်ရုံမှာလဲ၊ တော် ပါ သားငယ်ရယ်၊ ဒီကောင်မလေးအကြောင်းကို ခေါင်း ထဲ ထည့်မနေပါနဲ့တော့”

“လူဆိုတာ မသိနဲ့ဆိုမှ ပိုသိချင်တယ် ဒေါ်လေးရ၊ သူ့ အကြောင်း ဘာတွေရှိသေးလဲ၊ ထပ်ပြောပြပါဦး”

ဒေါ်လေးက သူ့ကို ဒေါသထွက်လာသည့် မျက်လုံး

များဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“သားငယ်နော် ... မင်း ဒီလိုဆိုးနေရင် မင်းမေမေနဲ့ ငါ တိုင်တော့မယ်၊ မင်းတို့ ခေတ်ယောက်ျားလေးတွေများ အသစ်အဆန်းဆိုရင် သိပ်မက်ကြတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုရင် ပိုလက်တည့်စမ်းပြီး စိတ်ဝင်စားကြတယ်”

“ဒေါ်လေးက မကောင်းတာတွေချည်းပဲ ရွေးပြောနေတာ ကိုး”

“အေးလေ ... သူကလည်း ကောင်းမှ မကောင်းတာ”

“ဒါက ဒေါ်လေးရဲ့ အကြားသတင်းတွေ မဟုတ်လား၊ ဒေါ်လေးလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိပါတယ် ဒေါ်လေးရ၊ လူတစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ ဂဏနဏ

မသိဘဲနဲ့ ဆိုးတယ်၊ မကောင်းဘူးလို့ တစ်ယူသန် ဝေဖန် တာမျိုးက နည်းလမ်းမှ မကျတာ”

“အောင်မယ်လေး ... မိကျောင်းသားရယ်၊ ကျုပ်ကိုများ ရေကင်းပြနေလိုက်တာ၊ ကျုပ် ဝါးခွန့်တဲ့ ထမင်းတွေနဲ့ ရှင်လေး ကြီးလာရတာပါ ...

ကျုပ်ရဲ့ဘော်ဒါ သင်းရွယ်အေးကိုတောင်မှ ကားနဲ့ ပွတ်ဆွဲထားလို့ ရပ်ကွက်လူကြီးရုံးရောက်ထားရတဲ့ ကောင်မ လေးပါ၊ စဉ်းစားကြည့်တော့ ဆိုးလား မဆိုးဘူးလားဆိုတာ”

အဲဒါကိုတော့ သူက မျက်လုံးပြူးပြဲမိတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် နီညိုရောင် ဆံပင်ခွေလိပ်လိပ်ကြီးများဖြင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ဘုရားရေ ... ဒီကောင်မလေးဟာ အဲဒီလောက်ထိအောင် ဟာတေ လန်ပြီး ဆိုးရွားသတဲ့လား။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလောက်ထိဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးရှိလား၊ သူ ယုံတောင် မယုံချင်ပါ။

“ဘာလဲ မယုံဘူးလား၊ မယုံရင် ရပ်ကွက်လူကြီးဆီကို သွားမေးကြည့်လို့ရတယ် နော်၊ ဓမ္မရုံဥက္ကဋ္ဌ ဦးချမ်းသာကို လည်း ခွေးနဲ့ရှူးတိုက်ဖူးတဲ့သူ ...

အမယ်လေး ... ဘယ်ဘက်ကမှ ကောင်းကွက်မရှိ ဘူး၊ ဒါတောင် ရပ်ကွက်ထဲ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေကိုပဲ

www.burmeseclassic.com

ပြောပြနေတာနော်၊ တခြားနေရာတွေမှာ ဘယ်လောက်များ
တာတေလန်အောင် ဆိုးထားလဲတော့ ကိုယ်တွေလည်း
မသိနိုင်သေးဘူး ...

- ဝေါင်ဝေါင်ရွေး ဝေးဝေးကသာရှောင်ပါ မောင်မင်း
ကနိုင်ရေ”

ဒေါ်လေးက စကားအကုန်ပြောပြီးဟန်ဖြင့် မီးဖိုထဲ
သို့ ပြန်ဝင်သွားလျှင် သူသည် ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လျက် ဝေးကြောင်
ကြောင်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူမ ဆေးလိမ်းပေးသွားရာ ခြေကျင်း
ဝတ်သို့ ယောင်ယမ်းပြီး ငုံကြည့်မိလိုက်လျှင် ဆေးအရှိန်က
တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည့်အလား ပူနွေးရှိန်းမြသည့်အရသာကို
ခံစားရသည်။ သို့သော် နည်းနည်းတော့ နာနေသေးသည်။ သူက
ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကာ သူ့အခန်းထဲသို့ သွားဖို့ပြင်
လိုက်သည်။ သူ့အခန်းထဲရောက်မှ လက်ပြင်ကို ဆေးလိမ်းရဦး
မည်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကို ...

“ဒေါ်လေးရေ ... ကျွန်တော့်ဖို့ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်နဲ့ လုပ်ပေး
ပါဗျို့။”

ဒေါ်လေးထံမှ ပြန်ပြောသံ တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရ
ချေ။ သို့သော် သူ့အခန်းထဲသို့ ကော်ဖီနဲ့မုန့် လာဖို့မည်ဆိုတာ
သူ သေချာပေါက်သိသည်။ သူသည် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ

ခေါင်းရင်းက ပြတင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ နေရောင်ခြည်
ပျိုပျိုက သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် ကျေးငှက်သံ
တိတိတာတာတွေက နံနက်ခင်း၏ရသာကို ပို၍ ပြည့်စုံစေသည်။
အရုဏ်တက်ချိန်ဆိုတာ နီးနေတဲ့သူတွေအတွက်ပဲရှိတာတဲ့။ ဒါဆို
မေလေးဆီမှာ အရုဏ်တက်ချိန် မရှိဘူးပေါ့။

သူသည် မေလေးကို ရုတ်တရက် သတိရသွားသော
အခါ သူမထံသို့ Message လှမ်းပို့လိုက်သည်။ မေလေးသာ
ဆိုရင်ရော သူ့ အနာတရဖြစ်တဲ့အခါ ဆေးလိမ်းပေးမှာတဲ့လား။
မျက်လုံးထဲတွင် နူးညံ့လှပသော မေလေးရဲ့ လက်ချောင်းလေးများ
ကို မြင်ယောင်မိသောအခါ တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိ
သွားသည်။

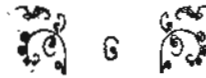

www.burmeseclassic.com

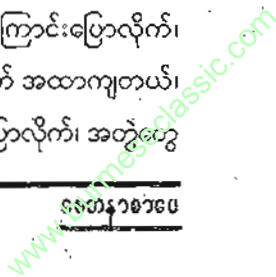

ကြော်ငြာပါ (၆)

လူတစ်ယောက်ကို
နားလည်ရတာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ရတာ
ဘယ်ဟာက ပိုခက်မလဲ ...။

ရေစက်ဆိုတာ ဆုံပြီးရင် ထပ်ဆုံတတ်သော သဘော
တရား ရှိသလား ဆိုတော့ သူလည်း မပြောတတ်ပါ။ ရေစက်
အကြောင်းကို သီးဆစ်လုပ်ထားသော ကျမ်းတွေလည်း မရှိသဖြင့်
သူလည်း မပြောတတ်။ သူသည် စက်တံနဲ့ မိန်းကလေးပေးခဲ့
သော ဝေဒနာကြောင့် သုံးလေးရက်မျှ ထမပြေးဖြစ်ခဲ့။ ပြေးခဲ့
သည်နောက်ပိုင်းလည်း သူမနဲ့ ထပ်မဆုံဖြစ်ခဲ့။ ဆုံမယ့်ဆုံဖြစ်
တော့လည်း သူတို့ကျောင်းရဲ့ ကားပါကင်မှာဖြစ်သည်။ သူတို့
အပ်စုသည် မိုးဂျီရဲ့ ကားနောက်ဖုံးပေါ်မှာထိုင်၍ နေကြာစေ
တဖြောက်ဖြောက်ဝါးကာ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းပြောလိုက်၊
ကောင်မလေးတွေ ဝတ်ပုံစားပုံကို ဟိုတစ်ယောက် အထာကျတယ်၊
ဒီတစ်ယောက်ကတော့ အထာမကျဘူး ဝေဖန်ပြောလိုက်၊ အတွဲတွေ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆိုရင်လည်း ဘယ်အတွဲက ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကံထားတာ၊ စသဖြင့် အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကာ ယောက်ျားလေးချင်းကျတော့ ခပ်ပါးပါးဖြစ်လျက် သိပ်မပြောပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆူညံပေါက်ကွဲစူးရှနေသည့် တီးလုံးများဖြင့် ဂျစ်ကားတစ်စီးက သူတို့ကားဘေးသို့ အကြမ်းပတမ်း ထိုးဆိုက်ဝင်ရောက်လာတာဖြစ်သည်။ ဂျစ်ကားမှာ မန္တလေးစတိုင်လ် ဂျစ်ဖြစ်လျက် တိုင်တွေ၊ မီးလုံးတွေ စသဖြင့် အလှဆင်ယင်လို့ ရသမျှ အကုန်ဆင်ယင်ထားကာ ဆင်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် ကားပုံစံပျောက်နေလျက် ဂြိုဟ်သားတွေစီးသည့် ပန်းကန်ပြားပုံလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်နေသည်။ သူတို့အားလုံး၏ အာရုံတွေသည် အဲဒီဂျစ်ကားပေါ်သို့ အားလုံးစုပြုံကျရောက်သွားသည်။ ကားပေါ်မှ သီချင်းသံက တိတ်သွားပြီးနောက် ကားမောင်းသူနေရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ ဆင်းလာသည်။

မြင်လိုက်တာနှင့်ကို အလန်ဒီဇိုင်းထွက်နေသည့် သူ့မှာ တစ်နေ့က သူ့ဆုံခဲ့သည့် မိန်းကလေးဖြစ်တာကြောင့် သူသည် အံ့ဩသည်စိတ်ဖြင့် ရုတ်တရက် ဝေးနေမိသည်။

သူမကို ကျောင်းမှာ မတွေ့ဖူးပါ။ ကျောင်းဖွင့်တတ်စလကျော်နေခဲ့ပြီး အခုမှ မြင်တွေ့ရခြင်းသည် သူ့အဖို့ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေသည်။ ကျောင်းကို လာလည်တာများလာ

အကြည့်မှာရင်ခုန်... အတွေ့မှာလှိုက်မော ၁၃၉

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမပုံသဏ္ဍာန်က ကျောင်းကို လာလည်သော ပုံသဏ္ဍာန်မဟုတ်။ ပန်းမှာလွယ်ထားသော အိတ်ကြီးကြီးနှင့် ကျောင်းလာတက်သော ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်သည်။ ကျောင်းမှာက စကတ်အတိုတွေ၊ အကွဲတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ ဝတ်ခွင့်မရသောကြောင့် အပေါ်က အင်္ကျီဒီဇိုင်းကိုသာ ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် ဝတ်ဆင်ထားလျက် အောက်ပိုင်းကတော့ စကတ်ရှည်ရှည် လှလှခြုံခြုံ ဒီဇိုင်းဖြစ်သည်။

Police မျက်မှန်အကြီးကြီးကို တပ်ထားသော သူမသည် သူ့ကို မြင်ဟန်မတူပါ။ သူ နှုတ်ဆက်လိုက်လျှင် ကောင်းမလား။ အသာလေးလျှိုနေလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ သူတို့အုပ်စုထဲက ကောင်တွေကတော့ အသီးသီးဂေါ်နေကြသောကြောင့် သူ့ဖြစ်အင်ကို မရိပ်မိကြသေး။ ဒီကြားထဲ ဖိုးဂျီက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုထ၊ဆိုကာ ခေတ်ကာလသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဖိုသံပေးသည်။

“အသည်းလေးများခွဲလည်း ကိုယ်ခွင့်ပြုမှာ ... နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွဲလည်း ကိုယ်ခွင့်လွှတ်တာ ... သူ မသိဘူး ... အချစ်ဦးမို့ပါ ...”

သူမကလည်း ခေတ်ကာလသမီးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပုံမပေါ့ပါ။ ဖိုးဂျီရဲ့သီချင်းသံကို တစ်ချက်လေးမှ အရေးမစိုက်ဘဲ ကော့တော့ ကော့တော့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမ လှည့်ထွက်

သွားတော့မှပင် သူ့ပါးစပ်မှ စကားတစ်ခွန်းက လှစ်ခနဲ ထွက် သွားသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိလိုက်ချေ။ မသိစိတ်က လှမ်းခေါ်လိုက်သလိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟိတ်”

သူ့ဘော်ဒါတွေက သူ့ကို အံ့ဩသလို လှည့်ကြည့် ကြသည်။ သူမကတော့ ဒါမျိုးကို အတွေ့အကြုံရှိသည့်အလား ဘစ်ချက်လေးမှ စောင်းငဲ့ပြီး လှည့်မကြည့်ပါ။ ဒါမျိုးနဲ့တော့ သူ ပေါကြီး အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ထပ်၍ စွန့်စားဦးမည်။

“ဟိတ် ... ကောင်မလေး”

“ဟိတ် ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ဟိတ် ... ဟိတ်”

သူက တစ်ခွန်းတည်း အော်လိုက်ရသေးသည်။ နောက်ကကောင်တွေက စိုင်းစိုင်း၏ သီချင်းအလိုက်အတိုင်း လိုက် ၍ အော်ကြသည်။ ဒီလောက် သံပြိုင်အော်ကြမှတော့ သူမက လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေတော့ပါ။ လှည့်တော့ကြည့်သည်။ သို့သော် အပြတ်ချဲတော့မည့်ဒီခိုင်းမျိုးနှင့် မျက်မှန်တွေ ဘာတွေတောင် နဖူးပေါ် ဆတ်ခနဲ ပင့်တင်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ အိမိစတိုင်လ် လုပ်ထားသော မျက်လုံးမည်းမည်းတွေသည် သူတို့ကို အသေအကြေ တိုက်ခိုက်တော့မည့် ကွန်မန်ဒိုလို မျက်လုံးမျိုးတွေဖြင့် ကြည့်နေ သောကြောင့် သူ့ဘော်ဒါတွေတောင် တွန့်သွားသည်။

သူမက အနားသို့ သုံးလေးလှမ်းမျှ တိုးလာရင်းမှ ...
“ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စခေါ်တာလဲ”
သူက ကားနောက်ဖုံးပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက် ရင်း ...

“ကိုယ် ခေါ်လိုက်တာပါ။ ဒီကောင်တွေက ဟာမိုနီလိုက် တာ”

သူမက သူ့ကို မှတ်မိနေသော ပုံစံဖြင့် စူးခနဲကြည့် သည်။ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင် သူက မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို မှတ်မိလား”

“အချို့မှန် ဖြတ်ထားတာကြာပြီဆိုတော့ မှတ်မိပါတယ်”

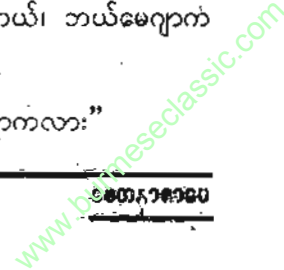
အဲဒီအပြောကြောင့် သူက ပခုံးတွန့်သွားသည်။ ဒီအကြောအဆိုတွေကို လှူကြီးတွေက ခံစားလို့မရပေမယ့် သူတို့ လူငယ်ချင်းချင်းကတော့ အထာကျပြီး အဆင်ပြေပါသည်။ သူက သူမအနားသို့ သုံးလေးလှမ်း လျှောက်သွားသည်။

“မင်း ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း ... အခုမှတက်တာနဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်မေဂျာက လဲ”

“ဘာလဲ ယူက ကျောင်းသားရေးရာကလား”

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီလိုတာရှိရင် ကူညီရအောင်လို့ မေးကြည့်တဲ့ သူဘောပါ၊ ဘယ်လိုလဲ မင်း စကိတ်စီးဖြစ်သေးလား။”

“ယူ ကံဆိုးလိုသော အဲဒီနေ့က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သွား ဆုံရတာပါ၊ တို့က စကိတ်ကို ကွင်းထဲမှာပဲစီးတာ”

“ဪ ... ဪ ... မှတ်ထားဦးလေ၊ ကိုယ့်မှာမည် မင်းဂနိုင်းတဲ့ အကြင်နာကျောင်းသားတွေပေါ့၊ ကိုယ်တို့ တစ်အုပ်စုလုံးက”

သူမက မျက်ခုံးကို ဟန်ပါပါပင့်ချိုကာ ...

“အတွက်အချက်သမားလေးတွေပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ ခုခေတ်ယောကျ်ားလေးတွေမှာ အတွက်အချက် Talent က ပါလာပြီးသားဆိုတော့ ကွာလီဖိုင်းတွေ ဘာတွေဝင်ဖို့ သိပ်ခဲယဉ်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး ...

အိုကေ ... စကားပြောရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ တို့က ဒီနေ့မှ ကျောင်းစတင်တာဆိုတော့ လုပ်စရာလေး တွေရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ် ... ဆီးယူ”

သူမက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တာတာပြကာ နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားသည်။ သူသည် အဲဒီပုံစံကို အမှတ်တမဲ့ဖြင့် လိုက် လံငေးမောနေမိသောကြောင့် ဖိုးဂျီရဲ့ ဆောင့်တွန်းခြင်းကို အလစ်မှာ အငိုက်မိသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် သစ္စာဖောက်၊ ဒါ ဘယ်တုန်းက လန်းထား တဲ့အဆင်လဲ၊ အထာကျတယ်ကွာ”

“အေးလေ ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်တွေ့ပြီး အတိတ်ဇာတ်လမ်းကို ပြန်လျှောက်နေလိုက်ကြတာ၊ လေဒီ ဒီဇိုင်းက ဘာလဲ ကွ၊ မျောနေတဲ့တိမ်လား ...

အချို့မုန့် ဖြတ်ထားတာ ကြာပြီတွေ ဘာတွေနဲ့၊ တော်လ်ကီတွေကတော့ လာကတည်းက စိတ်ဝင်းစားဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ မင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းလားကွ ဟေ ...

ဟာ ... ဒီကောင်ကတော့ မလှုပ်ဘူး မလှုပ်ဘူးနဲ့ လှုပ်မယ့်လှုပ်တော့လည်း ရှယ်ယေးတွေနဲ့ချည်းပါပဲလား” “ဒါကတော့ ပုံလိပ်အမြင်ကို ကိုဘချစ်ရဲ့”

သူက ဗိုလ်အောင်ဒင်ဇာတ်ကားထဲက ခင်မောင်ရင် ၏လေသံဖြင့် သရော်တော်တော်ဖြင့် ပြောလိုက်လျှင် သူ့ကောင် တွေ အကုန်လုံးက ပွဲကျသွားကြသည်။ သူတို့အုပ်စုမှာ ကြိုရင် ကြိုသလို ရှေးဟောင်းအခေါ်အဝေါ်လေးတွေ အသုံးပြုကြပါသည်။ အရာအားလုံးတို့သည် ဟောင်းလွန်းအားကြီးသောအခါ သစ်သွား တတ်ကြသည်။ ရဲ့တွေသည် အသစ်အဆန်းတွေကို မက်မောတတ် ကြသော်လည်း အဟောင်းတွေ တန်ဖိုးရှိကြတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ကြပါ။

ဒါဆိုရင် အချစ်မှာရော အဟောင်းနဲ့အသစ် ဘယ်ဟာက ကောင်းသလဲ။ ဒါကတော့ နှစ်မျိုးလုံး ချစ်ဖူးသည့်သူမှသာ ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ကဲ ... ပုလိပ်အမြင်တွေ ဓားပြအမြင်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုရာဇဝင်လေးတွေ ရှိခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သာ မိန့်တော်မူပါ”

“မင်းတို့ကကွာ တစ်ခုခုဆို စွတ်အထင်ကြီးကြတာပဲ”

“ဟ ... မကြီးလို့ ရမလား၊ မင်းယေားတွေက အလန်းတွေ ချည်းပဲကိုး၊ မေလေး ဆိုတာလည်း တကယ် Queen၊ ဒီတစ်ယောက်ကလည်း အိမိုလိုလို၊ ပန်နီလိုလို အထာနဲ့၊ အပြင်မှာဆို ပိုတောင် မိုက်ပါလိမ့်ဦးမယ်”

“အေး ... အဲဒီလို မိုက်လို့ပဲ ငါ့ကို စက်တံနဲ့ ဝင်ဆော်သွားတာပေါ့၊ ငါ ထပြေးတဲ့တစ်မနက်မှာကွာ၊ စက်တံစီးလာရင်းနဲ့ ငါ့ကို ပစ်တိုက်သွားတာ၊ သူလည်း အုတ်နံရံနဲ့သွားရိုက်တာပဲ၊ ငါ့လည်း နာသွားတာပဲ ...”

အဲဒါနဲ့ ငါ့လည်း တင်းရော၊ သူ ပြောပုံဆိုပုံကိုလည်း မကြိုက်တာနဲ့ ဆေးလိမ်းပေးမှ ကျေနပ်မယ်လို့ဆိုတော့ လေဒီက အဟုတ်ကိုပဲ အိမ်ထိလိုက်ပြီး ဆေးလိမ်းပေးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နာမည်တောင် မသိရပါဘူး ...

မင်းတို့ ခြင်တယ်မဟုတ်လား အခု သူ့ဒီခိုင်းကို”
“ဟေ ... သူက မင်းကို ဆေးတောင် လိမ်းပေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ဖိုးဂျီက သူ့ကို မယုံသလို မေးမြန်းသေး၏။ သူက ပခုံးကို တစ်ချက်တွန်ပြုရင်းမှ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လို ကောင်မလေးမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ငါ ဒေါ်လေး ပြောတာတော့ သူက လေဒီမိုက်ခဲတဲ့”

“ဘာလဲ အဆိုတော်ရှား၊ ရူးနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် မိုက်ခဲတာကိုပြောတာ၊ မိုက်ကယ်လ်ပေါ့ကွာ၊ ရပ်ကွက်ထဲက ချဉ်ဖတ်လေးတဲ့”

“ဟေ ... ဟေ ... ကမ်ချီလေးပေါ့၊ ဟား ... မယုံနိုင်စရာပဲ”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျောင်းကိုတောင် အခုမှ လာတက်တယ်ဆိုတော့ သူက စောင့်ကြည့်ရမယ့် အနေအထားမှာရှိတယ်”

“မင်းက မမိုက်တာပါကွာ၊ ကိုယ့်ကို ဆေးလိမ်းပေးတဲ့ ကောင်မလေးကိုတောင် နာမည်မသိဘူးဆိုတော့ တော်တော် ပိန်းတာပဲ”

“နာမည်မသိသိ လူကိုတွေ့လို့ မှတ်မိရင်ပြီးတာပဲ၊ အခုလည်း ငြိမ်နေတဲ့ဟာပဲကို”

“အေး ... နောက်တစ်ခါထပ်တွေ့ရင်တော့ တို့လည်း သူ့ကို ပြန်ဖွဲ့ရမယ်ကွ။ ငနဲမက နောက်ဆုံး ပြောသွားတဲ့စကားကို ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက အတွက်အချက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် Talentရှိကယ်လို့ ပြောသွားတာ ရိုးရိုးပြောသွားတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ရှယ်ပြောသွားတာလား”

“မနောက်နဲ့ သားလေး၊ အဲဒါ အထာနဲ့ ပြောသွားတာ၊ ငါတို့ကောင်တွေကို တွက်တယ် ချက်တယ်ပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွက်ချက်ပြီးမှ လိုက်တယ်ပေါ့၊ အဲဒီလို ဆော်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သတိထားမိလိုက်တယ်၊ ဘာလဲကွ လူကို ပလိန်းကြီး လာဖဲနေတယ်၊ အခင်အမင်ပျက်ချင်ပြီနဲ့တူတယ်၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့လို့ကတော့ တို့ကလည်း ချဲရလိမ့်မယ် ...

မင်းလေးဒီကကွာ ကျောင်းမှာလည်း ပေါ်ပြူးလာ ဖြစ်မယ့်ဒီခိုင်းနဲ့ပါ၊ ဒီလိုပါ သူ့ခေတ် သူ့အခါတိုင်းတော့ ဒါမျိုးတွေက ရှိတတ်ကြတာပဲ ...

နာမည်ကောင်းနဲ့ သတင်းမွှေးပျံ့တဲ့လူရှိသလို ဗရတ်ဗရက်နဲ့ ကျော်ကြားတဲ့သူမျိုးလည်း ရှိတာပဲ ...

စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဘာသံတွေကြားလာရမလဲလို့၊ ဟေ့ကောင် ဟိုမှာ မင်းရဲ့ မေလေး”

မိုးကိုက သူ့ကို စကားပြောနေရင်း တန်းလန်းမှ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းလျှောက်လာသော မေလေးကို မြင်လျှင် လက်တို့ကာ လှမ်းပြသည်။ သူက လှမ်းအကြည့်မေလေးကလည်း ဒီဘက်ကို လှမ်းအကြည့်နှင့်ဆုံလျှင် သူက အသာပြီးကာ လက်တစ်ဖက်ပြုလျက် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့နှုတ်ဆက်မှုကို မေလေးက နူးညံ့သော အပြုံးလေးတစ်ခုနှင့် တုံ့ပြန်ကာ ဣန္ဒြေရရပဲ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မေလေးက ဣန္ဒြေရသော်လည်း သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ရုပ်တွေက ပြုံးစိစိ။

ဘာကိုဆိုလိုချင်သလဲ ဆိုတာ သူက သိပါသည်။ အများအမြင်တွင် သူသည် မေလေးကို လိုက်မနေသော်လည်း နှစ်သက်နေသည့်လူ၊ မေလေးကလည်း သူ့အပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာသာပေးသူ၊ တစ်မျိုးသော ဆက်ဆံရေးရှိသူ စသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းတွေက အသိအမှတ်ပြု ဘွဲ့စနေတတ်ကြပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရော မေလေးရောသည် အဲဒီအခြေအနေလေးကို တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆန်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ငြိမ်သက်နေကြတာကတော့ နာစေးချင်ယောင်ဆောင်ထားတာလား မပြောတတ်တော့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

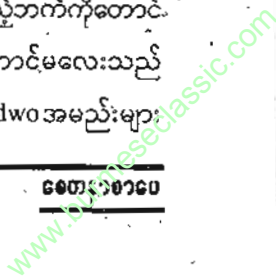

သူတို့အုပ်စုသည် ဟိုကလေးမကို နိမိတ်ဖတ်ခဲ့သည် မှာ တကယ်တော့ မမှားပါ။ လာတည်းက ယဉ်သကို ဟူသော ကောင်မလေးသည် ကျောင်းတက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာကို နာမည်ကြီးစာရင်းထဲ ဝင်သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူမကို ကားကျော် တက် ရန်စသွားသော ကားနံပါတ်ကို မှတ်ထားကာ အဲဒီကားပိုင် ရှင်ကောင်လေးကို အတန်းထဲဝင်၍ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆရာမ စတိုင်လ်ဖမ်းကာ စာတွေမေး၊ မရသဖြင့် ဒက်စတာနှင့် လက်ဆစ် တွေကို စပါယ်ရှယ်နာအောင် ခေါက်ပစ်ခဲ့သည်ဟု ကြားရသည်။ ဟိုကောင်က ပထမတော့ ဘုမသီ ဘမသီ ခံရလျက် နောက်ပိုင်း သိသွားတော့မှ ဌာနမှူးနှင့်သွားတိုင်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးကို ဌာနမှူးက ခေါ်သတိပေးထားရသည်တဲ့။

ဒါတင်မကသေး ကျောင်းသူတစ်ယောက်က သူမကို ရိုသည် ထေ့သည်ဟု ခံစားရသောကြောင့် အဲဒီကျောင်းသူရဲ့ အိတ်

ထဲကို ကင်းခြေများကြီး ထည့်ထားခဲ့တာကြောင့် စာသင်ခန်းတစ် ခန်းလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်တာကိုလည်း ကြားရသည်။ အတန်းခေါင်းဆောင်ကိုလည်း ကြည့်မရဟုဆိုကာ ဖင်မှာ အခြီးတပ်ပေးလိုက်တာမျိုးလည်း ရှိသလို၊ သူမကို စကား လိုက်ပြောသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကိုလည်း ခြေထိုးခံလိုက် သောကြောင့် မှောက်လျားထိုးလဲကာ တမံသလင်းနှင့် မေးစိ ဆောင့်မိလျက် မေးကွဲသွားတာမျိုးလည်းရှိသည်။ သူမကို သတင်း ကြားရုံနှင့် အမြင်ကတ်ကာ စာခဏခဏ မေးတတ်သော ဆရာမ အပျိုကြီး၏ မသားရက် မသောက်ရက် စုဝယ်ထားသော Revlon နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောင့်ကိုလည်း အရင်းမှ အတောင့်လိုက်ချိုးပစ် ထားကာ အဲဒီနှုတ်ခမ်းနီတွေဖြင့် မိန်းကလေးအိမ်သာ၌ နှစ်လုံး စတန်းတွေ ရေးထားတာကလည်း သူမပဲဟု အခိုင်အမာ ဆိုသူတွေ တာ ဆိုကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူမသည် ကျောင်းတက်ရက် နှစ်ပတ် လောက်အရှိမှာကို သတင်းတွေကား မေ့ရာတိုင်းရှိ ကွင်း(န်)တွေ ဆက်တောင် နာမည်ကြီးနေခဲ့သည်မှာတော့ အဟုတ်ပဲဖြစ်သည်။ အသားအရေက ဖြူလွန်းသဖြင့် သွေးမရှိတော့သည်ဘက်ကိုတောင် ချောက်ချင်သလိုဖြစ်ကာ ပိုနီပိုနီပါးပါးနှင့် ကောင်မလေးသည် ဆဲဒွယ်ညိုအကွေးအလိမ်၊ မျက်လုံးက Eye shadow အမည်းများ

... ဆိုလ်တစ်ခုလို သီးသန့်ထွက်နေသေးသည်။ အသားဖြူ
 ... နှက်လုံးမည်းမည်း၊ ဆံပင်အညိုရောင် အလိပ်ကြီးများဖြင့်
 ကော်ပတ်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ်တူသော အနီမိန်းကလေးမှာ ဘာကြောင့်
 ဗရတ်သုတ်ခ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ သူပင် မစဉ်းစားတတ်ပါ။ တစ်ခုခု
 ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ နောက်မကျတတ်သော မိုးဂျီကတော့
 သူမရဲ့ Information အပြည့်အစုံကို သယ်ချလာသည်။

“သူ့နာမည်က အမ်ချမ်းဘိုဘိုကွ။ ဖစ်ဆစ်က။ ကျောင်းတက်
 နောက်ကျရတဲ့ ကိစ္စကတော့ နိုင်ငံခြား သွားနေလို့လို့ပြော
 တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ရှေ့ပင်းသွားတာလား”

“အဲဒါတော့ မင်းနဲ့တွေ့မှပဲ မေးကြည့်တော့၊ သူ့ ဒီဇိုင်းက
 State ကျောင်းမှာတည်းကလည်း အဲဒီ ဒီဇိုင်းပဲလို့ ပြော
 တယ်၊ လုံးဝ အပေအတေပဲတဲ့ ဆရာ ...

ချစ်သူတွေလည်း အများကြီးဆိုပဲ။ အိစီကလီဆို
 တာတွေကလည်း ရှင်းမရအောင် ရှုပ်ထွေးနေတယ်တဲ့၊
 ရန်သူတွေလည်း ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့သူဆိုပဲ”

“ဟား ... တို့ထက်တောင် မိုက်နေပါလား”

“မိုက်တာကတော့ ဘာမိုက်သလဲ မေးမနေနဲ့၊ ကလပ်တွေ
 လည်း သွားတာပဲတဲ့ ဆရာ၊ ရှိုးပွဲဆိုရင်လည်း မလွတ်

စေရတဲ့၊ သူ့ကို တစ်ခုခုထိလာရင် တုံ့ပြန်ဖို့ ဝန်မလေး
 တတ်တဲ့သူတဲ့၊ ဒါကတော့ အထူးပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ သူ
 Lessons ပေးထားတဲ့သူတွေကိုပဲ ကြည့်လေ”

“အမယ်လေး ... ကြားရတာနဲ့တင် ကြက်သီးထစရာ
 ကောင်းလိုက်တာ”

မိုးဂျီက ကျောချမ်းဟန် အသံတုန်တုန်ဖြင့် အိုဗာ
 ... ဖျော်သည်။ မိုးဂျီကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

“နေပါဦး၊ သူ ဒီလောက်ဆိုးနေတာ သူ့မိဘတွေက
 မဆုံးမဘူးတဲ့လား”

“အဲဒီလောက်တော့ မသိတော့ဘူးကွာ၊ တချို့ကျတော့လည်း
 အပြင်မှသာ ဆိုးတာ၊ အိမ်ထဲကျ ကုပ်နေတာမျိုးလည်း
 ရှိတတ်တာပဲ”

အဲဒါတော့ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ထင်သည်။ အဘယ်
 ... ဆိုသော် သူမဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း အော့ကြောလန်
 ... ကို သူက သိထား၍ဖြစ်သည်။ သူမအကြောင်းကြားရသော
 ... သူလည် မျက်လုံးထဲတွင် ကျက်သရေရှိရှိ ဣန္ဒြေရှိရှိ
 ... နေတတ်သော မေလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လာမိသည်။
 ... လိုက်တာ။ မေလေးနဲ့ ဘာကြောင့်များ အကွာကြီးကွာရတာပါ
 ... မဆီမဆိုင်တွေးမိသွားသည်။ မေလေးက တစ်ခါမှ မချစ်

ကြိုက်ရဖူးသေးသောသူ၊ သူမကတော့ ရည်းစားတွေ အိမ်ကလီတွေ မရေမတွက်နိုင်အောင်တဲ့။ ရည်းစားများရုံတင်မကသေး။ အကျင့် စရိုက်ကလည်း ဗရတ်သုတ်ခနိုက်ကာ ဆိုးဝါးလွန်းသည်။ လူဆိုတာ တူရာ ဟူရာ ပေါင်းသင်းသလားတော့ မပြောတတ်ချေ သူမရဲ့ ဘော်ဒါတွေမှာလည်း အဲဒီပုံစံတွေထဲကပဲဖြစ်သည်။

“အေးကွာ ... ဘာကြောင့်များ အပေအတေ ဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး”

သူ့စကားကို ညှိမင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“ငါကတော့ လူတော်လူကောင်းတွေထက် အပေအတေ သမားတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ကွ။ လူဆိုးနဲ့ လူယုတ်မာဆိုတာ တူမှမတူတာ၊ တချို့က ဆိုးပေမယ့် မယုတ်မာကြဘူး။ တချို့က လူတော်ပေမယ့် လူယုတ်မာတွေလည်းရှိတတ်ကြတယ် ...

ငါက မင်းသိခံရဲ့ စနေမောင်မောင်တို့ ပုဏ္ဏားဘကွန်တို့ အဲဒီဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ ကြီးလာတာဆိုတော့ အဲဒီလူဆိုးကာရိုက်တာတွေကို ပိုကြိုက်တယ် ...

လူဆိုးပေမယ့် လူယုတ်မာတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့က အနစ်နာခံပေးဖို့ ဝန်မလေ

ဘူး။ စနေမောင်မောင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ငါက သိပ်ကြိုက်တာ၊ အပေအတေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းလေးနက်တယ်၊ စွန့်နိုင်တယ် ...

မင်းသိခံဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကြီးပေးခံရတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေဟာ အဲဒီဝတ္ထုရဲ့ဇာတ်လိုက်တွေချည်းပဲ၊ လူဆိုးတွေ အများအပြင်မှာ လူဆိုးတွေ လူဆိုးမတွေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လူယုတ်မာတွေမဟုတ်ကြဘူး၊ လူယုတ်မာတွေကို ပညာပေးတဲ့လူဆိုးတွေ”

“ဟင်း ... မင်းကလည်း အမ်ချမ်းဘိုအကြောင်း ပြောနေရာကနေ မင်းသိခံတို့ စနေမောင်မောင်တို့က ပါလာပြန်ပြီ၊ တကယ့်လိုရင်းပျောက်”

“ဘာလိုရင်းမှ မပျောက်ဘူး၊ မင်းတို့သာ နလပိန်းတုံးတွေမို့ နားမလည်တာ၊ လူတစ်ယောက် ကောင်းတယ်ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ မရှိဘူး၊ ဆိုးတယ် ဆိုတာကသာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာ၊ ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ Source က ရှိစမြဲပဲ ...

တို့ဘုရားကလည်း အခိုင်အမာ ပောထားပြီးသား၊ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာ၊ ဆိုးဖို့ အကြောင်းတရားတွေက ရှိလို့ဆိုတာ”

“ဟင် ... ပိုဆိုးသွားပြန်ပြီ၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘုရားတော် အဆစ်ပါလာပြန်ပြီ”

“မင်းတို့ကောင်တွေ ခက်တာပဲ၊ အမှန်တရားတွေ ထည့် ပြောတော့လည်း ဒိုင်သမားဆိုပြီး ဟားကြပြန်တယ်။ ငါကတော့ ဝေဖန်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးဟေ့၊ သူ့ဟား ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း သူ့ရိုက်ထဲပဲ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့် သမိုင်းကိုယ်ရေးတာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝတင် လုံးမှာ လှပတဲ့သမိုင်းစာမျက်နှာတစ်မျက်နှာလောက်တေ ရေးတတ်ကြစမြဲပဲ”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ဒီနေ့အဖို့ မင်း တရားတွေကိုပဲ နေရတာ၊ ဗိုက်တောင်ဆာလာပြီ၊ အတန်းပြန်မတက် နေကန်တင်းသွားရအောင်ကွာ ...

လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကော်ပြန်ကြော်လေးဖြစ်ဖြစ် သွား ဆွဲကြရအောင်”

ဒါမျိုးဆို နှစ်ခါမဆွယ်ရသည့် ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ကလည်း တညီတညွတ်တည်း ကန်တင်းသို့ ချီတက်ကြသည်။ ကန်တင်းမှာက နေ့လယ်ခင်းအချိန်ဖြစ်ပေမယ့်လည်း သူ့ဆိုင်နဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ရှိနေကြသည်။ သူတို့က လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထိုင်ကာ မှာစရာရှိတာ အသီးသီး မှာပြီးကြပြီးနောက်

သူ့မျက်လုံးတွေမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးလောက် မှာရှိသည့် ဗာဒံပင်အောက်က ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်သို့ အကြည့် ရောက်သွားသည်။

အဲဒီမှာ ဝက်သားတုတ်ထိုး တူးနေသူက တခြား သူ မဟုတ်။ အခြေသတင်းကြီးလှသည့် ရွှေမင်းသမီး အမ်ချမ်းဘို သာဖြစ်သည်။

သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတောင်စိုက်ပုံမပေါ်ပါ။ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ကြီးကို ဟိုဟာလို့၊ ဒါလို့ဖြင့် လက်ညှိုး ညွှန်ပြကာနေသည်။ လက်ကလည်း အကင်တံတွေ တစွပ်စွပ် ယူကာ အချဉ်ရည်ဖြင့်တို့လျက် အားပါးတရစားနေသည်။ သူမ စားသောက်နေပုံမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်မပီသစွာဖြင့် အားပါးတရ တလွတ်တလပ်ရှိလှသည်။ တုတ်ထိုးသည်နှင့်လည်း ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်နေဟန်တူကာ ဘာတွေပြောပြီး သဘောကျမှန်း မသိ။ တဟားဟားနဲ့လည်း အော်ရယ်လိုက်သေးသည်။ သူ့ ကြည့်နေရာကို မိုးဂျီကလည်း မြင်သွားကာ ထအော်သည်။

“ဟာ ... ဟိုမှာ တုတ်ထိုးဆွဲနေတာ အမ်ချမ်းဘို မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါ၊ ဝဲနဲ့နဲ့ကလည်း ရေစက်ပါလိုက်တာ”

“လုံးဝ အပေအတေပဲနော်၊ ဒီခိုင်းကတော့ မိုက်တယ်”

ဖိုးဂျီက သဘောကျသော မျက်လုံးများဖြင့်ပြောလျှင် သူက အသာပြီးမိသည်။ သူမသည် ရုပ်အင်္ကျီပုံစံ မိန်းမခတ်အင်္ကျီစ မိုးပြာရောင်လွင်လွင်လေးကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားကာ လက်နှစ် ဖက်မှာလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ။ ကြီးတွေ လက်ကောက်တွေဖြင့် ရုပ်ယုက်ခတ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အမည်း တွေဖြစ်ကာ ဆံနွယ်အခွေအလိပ်တွေကို တစ်ချက် တစ်ချက် သပ်တင်လိုက်၊ တုတ်ထိုးစားလိုက်ဖြင့် တစ်လောကလုံးမှာ တစ် ယောက်တည်းရှိသူလို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်အား။ သူမရှေ့က တုတ်ထိုးမန်းသည်သာလျှင် သူမရဲ့ကဗျာလိုဖြစ်နေသည်။

သူသည် တုတ်ထိုးကို အားရပါးရ စားနေသည့် သူမရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ကာ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ ထိုင်ရာ မှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ငါ တုတ်ထိုးသွားစားလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

ဖိုးဂျီနှင့် မိုးကိုက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လှမ်းအော် သော်လည်း သူက လှည့်မကြည့်တော့။ သူ့ခြေလှမ်းတွေသည် ဗာဒပင်အောက်က တုတ်ထိုးဆိုင်လေးသို့ ဦးတည်နေပြီဖြစ်သည်။ သူက သူမထိုင်နေသောခုံရဲ့ တစ်ခုံကျော်မှာ အသာအယာပဲ ဝင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို တုတ်ထိုးဆရာကြီးနှင့် သူမက မြိုင်ဆူ လိုလိုပင် မော့ကြည့်ကြသည်။

“ဘာစားမလဲ ငါ့တူ”

“အဆီပိတ်အူ၊ နားရွက်၊ အခေါက်၊ လျှာ”

“အိုကေ ခဏပဲစောင့်”

သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြုရင်း သီထားသော အကင်တံတစ်ချောင်းကိုယူကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမဘက်သို့ အသာအယာ လှည့်ကြည့်ရင်း ... ဘားလို့

“တစ်ယောက်တည်းလား”

ဂ်ဘဲ ...

“ဘယ်နယောက် တွေ့နေလို့လဲ”

ဘ်နိုင်တဲ့

သူမက အခေါက်ကင်တစ်ဖတ်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ထည့်ရင်းမှ ဂရုမစိုက်လေဟန်ဖြင့်ပြောသည်။ သူက တို့ တတ် မျက်လုံးပြူးပြုရင်းမှ ...

ကရိုက်တာ

“ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်တဲ့လူကို အဲဒီလိုပဲ ပြန်နှုတ်

လား။ ခင်စရာမကောင်းလိုက်တာ”

...ပည်း တစ်ဖက်

သူ့အပြောကို သူမက ဟက်ခနဲရဲ့ထင်ချင် ထင်နေဦး

“ဟက် ... ဪ ... တစ်ယောက်တည်း

ဆက်တဲ့စကားပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်းအားဆေးသော အသံကို ယောက်တည်းလားလို့မေးတာ တော့ရသည်။ သူ ကြားထား ဆက်စကားပဲနော်၊ ဘယ်သူတွေက လှုပ်မှာနေလား၊ ဒါပေမဲ့ ပါလိမ့် ...

...တော့ သိနေပြန်ပါသည်။

ဒါကို ဆက်သုံးနေကြတဲ့ လူတွေကလည်း သုံးနေကြတုန်းပဲ၊ မှားနေကြတယ်”

သူက လူလေးနှင့်မလိုက် စကားကြီးစကားကျယ်တွေပြောနေသော ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်ရမှာလဲ၊ တုတ်ထိုးစားနေတာလားလို့ နှုတ်ဆက်ရမှာလား”

“ဒါလည်း မှားနေတာပဲ၊ စားနေတာ တွေ့ရဲ့သားနဲ့ စားနေတာလားလို့မေးတာ အပိုအလုပ်တွေပေါ့”

သူမရဲ့ “ဒါပေမဲ့ ဒါက နှုတ်ဆက်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာမှ ရုတ်စကားတွေပဲလေကွား၊ ဒါကို မင်းပြောသလို ဘယ်သူမှ အပိုအလုပ်လို့မမြင်ဘူး၊ ဒါဟာ ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်တာပဲဟုတ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသိအမှတ်ပြုတာပဲလို့ ခုံကြတယ်”

သော်လည်း သူကမက အပိုတွေ လာပြောနေသော ဒီဇိုင်းမျိုးနှင့် ဗာဒံပင်အောက်က ငါ့ရဲ့သည်။ သူက သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သူက သူမထိုင်နေသေတိုးပန်းကန်ကို ဆွဲကာ တစ်ဖွန်းစားလိုက်ရင်း ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို လိုလိုပင် မော့ကြည့်ကြကုတ်တက်ရတာ အဆင်ပြေလား”

“အဆင်မပြေတော့ ယူက ကူညီမှာမို့လို့လား”

“မင်းဟာလေ စကားပြောရင် အမြဲတမ်း ကန့်လန့်ချည်းပဲ”

“အင်းပေါ့၊ လူတွေနဲ့ စည်းတစ်ဖက်မှာခြားနေတော့ သပ်သပ်လိုဖြစ်နေပြီ၊ ကန့်လန့်လို့ ထင်ကြတာပေါ့၊ ခက်တာက လူတွေကလည်း စိတ်ထဲကမပါတဲ့ စကားတွေကို ယန်လုပ်ပြောနေကြတာပဲ၊ ယူက အခု တို့ကို အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ မေးတယ်၊ အဆင်မပြေရင် ယူ ကူညီနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ ...

အဲဒီလိုပါပဲ၊ တို့ကတော့ တို့ တကယ်တတ်နိုင်တဲ့ စကားကိုပဲ ပြောတာ၊ ယူ့ကို တို့ စကိတ်နဲ့ ဝင်တိုက်မိတယ်၊ ဆေးလိမ်းပေးမှ ကျေနပ်မှာလားဆိုတာ တို့ တတ်နိုင်တဲ့တာဝန်မို့ မေးခဲ့တာပဲ၊ အလကား အာရိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ...

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို လုပ်ပေးပြန်တော့လည်း တစ်ဖက်ယောက်ကွားလေးရဲ့ အမြင်မှာက တစ်မျိုးထင်ချင် ထင်နေဦးမှာ၊ ခက်တော့ ခက်တယ်နော်”

သူက သူမရဲ့ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံကို ကြားရလျှင် နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားရသည်။ သူ ကြားထားတဲ့သတင်းတွေကပဲ မှားနေလား၊ လူပဲမှားနေလား၊ ဒါပေမဲ့ မမှားဘူးဆိုတာလည်း သူ့ကိုယ်သူတော့ သိနေပြန်ပါသည်။

“မင်း ထင်သလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က အကောင်းမေးနေတာပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအချင်းချင်းပဲ၊ ကူညီနိုင်တာကတော့ ကူညီမှာပေါ့။ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“စာတွေရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“တို့က ဖစ်ဆစ်ကို Roll No (1)နဲ့ ဝင်တာလေ၊ ယူ မသိသေးတာ တစ်ခုကြားရဦးမယ်၊ တို့က ဆေးကျောင်းကနေ ဒီဘက်ကို ပြောင်းလိုက်တာလေ”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ဘာလို့လဲ နှမြောစရာကြီး”

“ဘာလဲ... ဖစ်ဆစ်ဆိုတာ အသုံးမဝင်တဲ့ဘာသာလို့ ယူက ထင်နေတာလား”

“အဲလိုတော့မထင်ပါဘူး၊ ဘာသာရပ်တိုင်းမှာတော့ သူ့တန်ဖိုးနဲ့သူ ရှိတာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးကျောင်းအမှတ်မီရဲ့ သားနဲ့ ဒီမေဂျာကို ယူတယ်ဆိုတာကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလားလို့ပေါ့”

“ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး၊ တို့မှ ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါတာ”

“ဟင် ... ဒီလိုလူမျိုးလည်း ရှိတာပဲနော်”

“ဒါပေါ့၊ တို့က နဂိုတည်းက ဖစ်ဆစ်ကို စိတ်ဝင်စားတာ၊ အခု မေဂျာအနေနဲ့ သင်ရတော့ ဒီဘာသာကို ယူမိတာ တစ်နေ့တခြား မှန်လာလေလေလို့ သိလာရရော ...

ဒီခေတ် လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခုလုံး တိုးတက်နေတာ ရှုပဒေဘာသာရဲ့ အခြေခံအကြောင်းအရာတွေကြောင့်ပဲ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အမှန်တရားအားလုံးနဲ့ နီးစပ်တာ ဖစ်ဆစ်ပဲ ...

ဘယ်လောက်ထိ ဆက်စပ်သလဲ ဆိုရင် ဘုရားဟော တရားတွေကတောင် ရှုပဒေဘာသာရပ်နဲ့ ဆက်နွယ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဟာ ဓရူးအကျဆုံး စိနီယာအကျဆုံး သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးလို့ ပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်အားထားပါ့မယ်၊ ခုလို ရှင်းပြတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရင်ထဲကမပါတဲ့ စကားတွေကို ခြွေမနေစမ်းပါနဲ့”

သူက သူမရဲ့အဖြေကို တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်မိကာ သဘောကျစိတ်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“မင်း စကိတ်မစီးတော့ဘူးလား”

“ရှာမတွေ့လို့ မေးတာလွှာ”

www.burmeseclassic.com

သူမက စားနေရင်းတန်းလန်းမှ သူ့ကိုတော့ လှည့်ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးကိုစွဲကာမေးလျှင် သူသည် အဲဒီအမေးစကားကြောင့် ကိုယ်ပူချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူမရဲ့ပုံစံကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း အေးဆေးဆေးဆေး၊ ဘာအထာမှရှိမနေပါ။ ဒီကောင်မလေးဟာ တော်တော်တော့ နားလည်ရခက်သည့် ကောင်မလေးမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ သူက ရုတ်တရက် မဖြေလျှင် သူမက ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်ကာ ...

“တွေ့တယ်မှလား၊ လူတွေက အမှန်တရားကို ဝန်မခံရကြဘူး”

“အမှန်တရားဆိုတာ အမှားတစ်ရန် ဖြစ်တတ်တယ်လေ”
“ရိုက်ထံ ဒါကိုတော့ ထောက်ခံတယ်”

သူမက အထာကျစွာဖြင့် လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြသည်။ အဲဒီပုံစံသည် သူ့ရင်ထဲသို့ လွတ်လပ်စွာ စီးမျောသွားပါသည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ စကိတ်မစီးရတော့တဲ့အကြောင်းရင်းကို၊ နောက်ထပ် ဆေးထပ်လိမ်းပေးရမှာ ကြောက်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့က ကိုယ့်အမှားတစ်ခုအတွက် တာဝန်ယူရတဲ့သူပါ။ အဲဒီနေ့တည်းက ယူ့ကို တို့ပြောသားပဲ။

စကိတ်က ကွင်းထဲမှာပဲ စီးဝ ဘပါလို့၊ အဲဒီနေ့မိနက်ကတော့ အရမ်းကို မွန်းကျပ်နေတာနဲ့ လွတ်လပ်မလားလို့ ထွက်စီးလိုက်တဲ့သဘောပဲ ...

စောစောစီးစီးဆိုတော့ ဘာရှော့မှလဲ မရှိဘူးထင်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အမှားအတွက် ကိုယ်လိပ်ပြာသန့်ခဲ့ပါတယ်”
“အင်း၊ ... အရင်က မင်းကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“May be ! ။ တို့ ပြောင်းလာတာ သိပ်မကြာသေးဘူး”
“ဟုတ်လား၊ နေရတာ ဘယ်လိုနေလဲ အဆင်ပြေလား”

သူက သူမကို သွေးတိုးစမ်းပြီး မေးလိုက်လျှင် သူမက ခန့်ခန့်ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“တစ်ရွာလုံးနဲ့ တစ်ယောက်ဆိုပါတော့”
“ဟုတ်လား၊ မင်းက အဲဒီလောက်ဆိုလား”

“သိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူများတွေနဲ့ အမြင်မတူတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တို့လည်း သူများတွေလိုပဲ အကောင်းကြိုက်တတ်ပါတယ်၊ လူတိုင်းကြိုက်တဲ့ ဝက်သားတုတ်ထိုးကိုလည်း တို့ ကြိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်နေရာတွေကျမှ ဘာလို့ အမြင်တွေ ကွဲပြားနေသလဲတော့ မပြောစာတဲဘူး”

ဆုမြတ်မွန်မွန်

“အင်း ... မင်းနာမည် အမ်ချမ်းဘိုနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကွင်း(နံ)ချုပ်ဆိုတာ တို့ပေါ့”

သူမက ပြောင်စပ်စပ်ပြောလျင် သူက အဲဒီအပြောကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာလဲ ကွင်း(နံ)ချုပ်ဆိုတာ”

“ဪ ... မေဂျာတိုင်းက ကွင်း(နံ)တွေရဲ့ အချုပ်ကိုပြောတာ၊ လှလွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂေါ်လီမို့လို့ နာမည်ကြီးတာပါ”

“အဲဒါတွေက မကောင်းမှန်းသိရင် ပြင်ပါလား”

သူ့ပါးစပ်က အဲဒီစကားကို ဘာကြောင့် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားမိလည်းတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူတောင် မသိလိုက်။ သူ သိလိုက်သည့်အချိန်မှာ စကားက ပြောပြီးနေပြီ ဘယ်လိုမှ လိုက်လံသိမ်းဆည်း ဆွဲယူ၍မရတော့။ သို့သော် သူကတော့ သူ့ကို စူးခနဲကြည့်ကာ သရော်တော်တော်ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ထောင်ပြကာ လက်ငါးချောင်းစီက ကျဲဖြန့်ပြလျက် ...

“အကြွေးမာတ်ကားထဲက ကျော်ဟိန်းပြောတဲ့စကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဆယ်နှစ် ... ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်ကြီးစားလိုက်ဦး သိလား”

“ဟာ ... ဘာလဲ မင်းကို ဖြိုပြင်ဖို့ တခြားလူတွေက ဆယ်နှစ်ကြီးစားရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား”

“ဒါပေါ့၊ ကဲ ... စားလို့လည်းဝပြီ၊ ဦးလေးကြီး ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“တစ်ထောင်ခြောက်ရာ”

“အိုကေ ... ရော့”

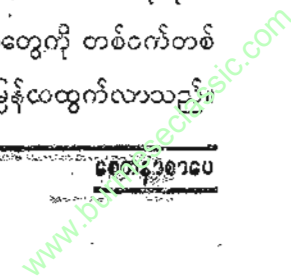
“ကိုယ် ရှင်းလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ၊ ယူလည်း ကျောင်းသား၊ တို့လည်းဂေ

မိဘပိုက်ဆံကို ထိုင်ဖြုန်းနေကြတာချင်းအတူတူပဲ

အတွက်ပဲ ကိုယ်ပြန်ဖြုန်းကြတာပေါ့ ... အိုကေ”

သူမက သူ့ကို မေးဆတ်ပြပြီးနောက် ဟုတ်သည်ကြီးထံမှ ပြန်အုမ်းငွေလေးကို ယူကာ သူ့ကို လက်ခံချောင်းလေးများ လှုပ်ခတ်နှုတ်ဆက်ပြလျက် ဖျတ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။ သူက သူမကို လိုက်မမီသောပုံစံဖြင့် ငေးကြည့်နေခဲ့ပြီးမှ ပိုက်ဆံရှင်းမည်အလုပ်မှာ သူ့သူ့ငယ်ချင်းတွေက သူ့ဘေးသို့ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းပင် ရောက်လာကြသည်။ “ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်” “ဘာအချို့” “လိုက်မမီ” စသော အပြောတွေကို တစ်ငင်တစ်ပျက်မှာတင် ရုပ်တန့်ထွားကာ သူက အမြန်ထထွက်လာသည်။

သူမနောက်သို့ လိုက်မလိုတော့မဟုတ်ပါ။ အတ
သွားတက်ဖို့သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းနေပျော်၍ စာတော်ရမည်
သော ဆောင်ပုဒ်မှာ တံကွသိုလ်အထိ အသုံးဝင်သော ဆောင်ပ
မဟုတ်ပါလော။

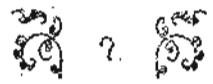

မြေကြည့်ပါ (၇)

ဗယ်လင်တိုင်းဒေးရယ် ...
ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို အဖြေပေးတဲ့နေ့ (သို့)
ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်က အဖြေပေးလိုက်တဲ့နေ့
ချစ်သူတွေ စဖြစ်တဲ့နေ့ကို
နှစ်ပတ်လည်ကြိုလာတဲ့နေ့ (Anniversary Day) ...
အဲဒီနေ့ နှစ်ခုမှာ ဘယ်နေ့က ...
ကိုယ့်အတွက် ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိမယ်လို့ထင်လဲ။

သူနဲ့ ညိုမင်းကတော့ အေးဆေးပဲဖြစ်သည်။ သိပ်
တော့လှုပ်လှုပ်ရွရွမရှိပါ။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ အသည်း
ဆန်ဖြစ်တိုင်း ကိုယ့်ကိုပါ ဆွယ်သည်။ စိတ်ဝင်တစားမေးမြန်း
သည်။

ဒီနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီ (၁၀)ရက်နေ့ ဖြစ်သည်
ဒါကြောင့် ကျောင်းထဲတွင် အခုတလော ကြားနေရသော အသံ
မှာ ချောကလက်၊ ဗယ်လင်တိုင်းကတ်၊ ပန်းစည်း၊ အရုပ်၊ စုံ
သီချင်းခွေ၊ အင်္ကျီဆင်တူ၊ စသဖြင့် အဲဒီအသံတွေသာဖြစ်သည်
သူတို့အုပ်စုထဲမှာလည်း အဲဒီအသံတွေသာ ညံ့နေသည်။ တ
ရှောပင်းမောလ်ကိုပဲသွားသွား အနီရောင်တွေကိုသာ အများဆ
တွေ့နေရလျက် အသည်းကြီးတွေ အသည်းလေးတွေ ပလူပျံ
သည်။ ဖိုးဂျီနှင့် မိုးကိုမှာလည်း အဲဒီနေ့အတွက် အသေအ
ရှူးသွပ်ကာ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကျောဒန်းနိုးက စုံတွဲအင်္ကျီဆင်
က မိုက်တယ်။ PIM က အာဒမ်ဝေအင်္ကျီက မိုက်တယ် စသဖြ
အင်္ကျီဆင်တူအရူးတွေကလည်း ထနေကြသေးသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄)မှာ မင်းတို့ရော ဘာ
အစီအစဉ်ရှိလဲ၊ ချောကလက်ရော ဝယ်ပြီးပြီလား”

သူ မဖြေခင် ညိုမင်းက အရင်ဝင်ဖြေသည်။

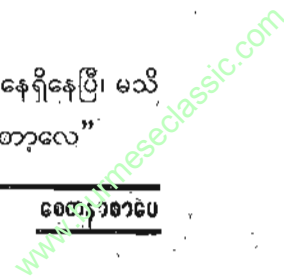
“ငါက ငါ့ချစ်သူကို ချောကလက်မကျွေးဘူး၊ သူများထက်
ထူးအောင် မြန်မာယဉ်ကျေးမှုနဲ့လည်း ကိုက်ညီအောင်
ပုန်းရည်ကြီးသုပ်ကျွေးမှာ၊ ပြီးတော့ ကပ်စေးနဲ့ကို ငုံ့ခိုင်း
ထားမယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းကို မမေးဘူး၊ ဂနိုင် ... မင်း မေလေးကို
ချောကလက်နဲ့ပန်းစည်း ပေးမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အရုပ်
လား ...

စုံတွဲအခွေတွေလည်း ထွက်တယ်ကွ၊ GIORDANO
က စပိုရှပ်လေးတွေလည်း မိုက်တယ်”

“မသိသေးပါဘူးကွာ”

“ဟာ ... မင်းကလည်း ဒီနေ့ပဲ (၁၀)ရက်နေ့ရှိနေပြီ၊ မသိ
သေးပါဘူးလုပ်နေတယ်၊ ပြင်ဆင်ထားတော့လေ”

“စေးရမပေးရကို သေချာမစဉ်းစားရသေးဘူး။ နေပါဦး အဲဒါက ချစ်သူရည်းစားတွေမှ ပေးရတာမဟုတ်ဘူးလား။”

“အာ ... မဆိုင်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ ဘယ်သူ့ကို မဆို ပေးလို့ရတာပဲ။ တချို့ကျတော့လည်း အပြန်အလှန် ပေးကြတာပေါ့။ တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ်ချစ်တဲ့ကောင်မ လေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်လေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးကြတာပဲ ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးလို့ရတယ်ကွာ။ Romantic ဖြစ် တာပဲဟာ၊ တချို့ကျတော့လည်း လျှို့ဝှက်ပြီး ပေးတာမျိုး လည်းရှိတာပဲ။ မဆိုင်ပါဘူး သမီးရည်းစားမှ ပေးရတာမှ မဟုတ်တာ”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်းမှ မေးစေ့ကို နှင့်ပွတ်ရင်း စဉ်းစားကာ ...

“ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိဖူးကွ။ ငါက မေလေးကို ကတ်နဲ့ ချောကလက်လေး ပေးရတာ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုပေးလိုက်ခြင်းဟာ သူ့ကို သွယ်ဝိုက်ပြီး Propose လုပ်ရာ ကျသွားဘူးလား။”

သူ့မေးခွန်းကို ဖိုးဂျီက ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်သလို ဖြင့် ပြူးပြီးကြည့်နေသည်။ ဖိုးဂျီက မဖြေပေမယ့် ညိုမင်းက တော့ ဝင်၍ဖြေသည်။

“သွယ်ဝိုက်ပြီး Propose လုပ်ရာတော့ မရောက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြို Propose လုပ်ရာတော့ ရောက်သွားတယ်။ Pre Propose ပေါ့ကွာ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

ညိုမင်းက စပ်ဖြဲဖြဲရယ်နေသော်လည်း သူက ညိုမင်း ငြာသော စကားလေးကို အဟုတ်ကိုပဲ သဘောကျသွားသည်။

ပြီးတော့ နည်းနည်းလည်း ကိုယ်ပူချင်သလို ဖြစ်သွား သည်။

“ဘာလဲ ... ဒါဆို နောင်အဲဒါ တစ်နေ့မှာ မမေ့စတမ်း ချစ်ရေးဆိုရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

“သဘောလားဆိုတာ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့ကွ။ ချစ်သူ တွေချင်း နွဲ့တဲ့နေ့၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက် ယောက်ကို လက်ဆောင်လေးတွေပေးပြီး Romantic ဖြစ် အောင်လုပ်တဲ့နေ့မှာ ချစ်သက်လက်ဆောင်တွေ သွားပေး ထားတာ ဒါ ဒီမိန်းကလေးကို ချစ်နေလို့ဆိုတာ အရူးတောင် သိတယ်”

“ချစ်မနေဘဲနဲ့ ပေးရင်ရော”

“ဟာ ... မင်းဘာသာမင်း ချစ်မနေဘဲနဲ့ပေးပေး။ ကြိုက် မနေဘဲနဲ့ပေးပေး ဒီလိုပေးပြီ ဆိုကတည်းကတော့ ဒါ အထာနဲ့ပေးတာပဲ။ မင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က

လာပေးပြီဆိုရင် မင်းလည်း ဒါ အထာတစ်ခုခုတော့ ရှိ ရမယ်ဆိုပြီး တွေးမှာပဲ ...

သဘောတရားကတော့ ဒီအပေါ်မှာပဲ အခြေခံနေ တယ် ကိုယ့်လူ၊ မင်းက တခြားနေ ပေးရင်တောင် ဒီလောက်ထူးခြားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေဝါရီ (၁၄)မှာပေး လို့ကို ထူးသွားတာ။ အဲဒါပဲ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချကာ ခေါင်းယမ်းမိ သည်။ ဖိုးဂျီက သူ့ကို တံတောင်နှင့် တွက်ကာ ...

“ဘာလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်းက မေလေးကို Valentine's Present မပေးဘူးဆိုတဲ့ အထာလား”

သူက အဲဒီစကားကို ပြန်မဖြေမိချေ။ အဲဒါဟာ ဝန်ခံရာလည်း မရောက်ပါ။ သူ စဉ်းစားတွေဝေနေခြင်းသာဖြစ်ပါ သည်။

“Present မပေးဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို မေလေးက တင်း မှာပဲ”

“ဘာဆိုလို့ တင်းရမှာလဲကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူလည်း မျှော်လင့်ထားတာပဲ၊ မင်းနဲ့ သူ့နဲ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက တစ်မျိုးတစ်မည် ခေါင်းစဉ်တပ် ထားကြတာပဲ မဟုတ်လား ...

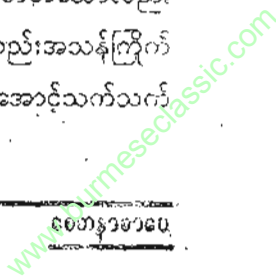
... မင်းပေးလိုက်ရင် အခြေအနေက ဒီထက်ပိုသက်မှာ အမှန်ပဲ။ ဒီလိုနေ့မျိုးဟာ ယောက်ျားလေးတွေအတွက် ဖန်တီးပေးထားတဲ့နေ့မျိုးပဲကွ။ ယူတ်တ်ရင် ကိုယ့်အဘက် ချည်းပဲ ... ဟား ဟား”

သူက မိုးကိုရဲ့ အောင်မြင်သော ရယ်သံဝါဝါကြီးကို နှစ်ခြိုစွာဖြင့် နှာခေါင်းတစ်ချက်ရှုံ့မိသည်။ အခုချိန်ထိ သူ မှိုင်ထဲ တွင် တွေ့ဝေဒွိဟစ်တီများဖြင့် ဝေခွဲမရနိုင်ပါ။

“ငါတို့ကတော့ ဝယ်ပြီးသွားပြီ၊ ကတ်ရယ်၊ ရေငွေငွေ၊ ချောကလက်ကတော့ နီးမှပဲ ဝယ်တော့မယ်”

“မင်းဟာမင်း နီးမှပဲဝယ်ဝယ်၊ ဝေးမှပဲဝယ်ဝယ်၊ ဒီချော ကလက်က ချောကလက်ပဲကွ သိလား၊ စီးပွားရေးသမား တွေက မင်းတို့လို အရူးတွေအတွက် အစောကြီးတည်းက ကြိုပြီးလှောင်ထားတာကွ သိလား၊ မှိုတက်ဟာ မှိုတက်ပဲ”

ညိုမင်းက ဝသီအတိုင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာကာ ချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောသည်။ ညိုမင်းသည် မသိလျှင် ကိုရီးယားမင်းသား ဆင်ကေဖြင့် စတိုင်လ်ကျစွာ ကျော်စားဆင်ယင်တတ်သော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုကျမှ အသည်းအသန်ကြိုက် သက်သွယ်ဖြစ်သည်။ ညိုမင်းရဲ့ စကားကြောင့် အောင်သက်သက် ညိုသွားသော ဖိုးဂျီက ...

“မင်းကို မပြောဘူး၊ ဟောကောင်၊ မင်း ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ မင်းက ဘာကန်လန်ခွာဆိုတာ သိပြီးသား”

“အေး ... အမှန်ကိုပြောတော့ မင်းတို့က လက်မခံကြဘူး၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ကို အကြောင်းပြုပြီး စီးပွားရေးသမားတွေက မင်းတို့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို နှိုက်ထုတ်နေကြတာ၊ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ကတ်လေးတစ်ကတ်ကို နှစ်ထောင်သုံးထောင်နဲ့ရောင်း၊ အရပ်ပိစီလေးတွေကို လေးငါးထောင်နဲ့ရောင်း၊ ရောင်းလို့ရတာမှန်သမျှ အကုန်ရောင်းပြီး စီးပွားရှာကြတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ပဲ သူဌေးဖြစ်တာပဲ”

“သူတို့ သူဌေးဖြစ်ပေမယ့် ငါတို့ခွေး မဖြစ်ဘူးကွ သိလား၊ အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံနဲ့လည်း မွဲမသွားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရတဲ့ဖီလင်ကျတော့ ပေးလိုက်ရတဲ့ပိုက်ဆံ ကုန်သွားတဲ့ပိုက်ဆံထက် အများကြီးပိုတယ်”

“ဘာလဲ ဟိုကာတွန်းထဲကလို ကန်တော်ကြီးထဲသို့ သွားသည်။ ဝင်ကြေးသုံးရာ ပေးရတိုင်းနပ်ပါသည် ဆိုတာမျိုးလား ... ဟား ဟား ...”

မင်းတို့သာ ဒီလောက်ပိုက်ဆံနဲ့ ခွေးမဖြစ်ဘူး ပြောနေပေမယ့် အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံကို မတတ်နိုင်တဲ့ကောင်

တွေက အများကြီးပဲကွ၊ ယောက်ျားလေးတွေက မတတ်နိုင်၊ မိန်းကလေးတွေက ရူးကြတော့ နှမြောမြောနဲ့ တုန်ချိုပြီးထွက်ရတဲ့ကောင်တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ ...

တကယ်တော့ သမီးရည်းစားတွေက တော်တော်ပါကွာ၊ စီးပွားရေးသမားတွေက သူတို့အိတ်ဖောင်းအောင် လျှောက်ချဲ့ရတာနဲ့ ဒီလောက်ပေါ်ပြူးလာဖြစ်သွားတာ ...

ခုဆို အဲဒီနေ့ကို ကလေးကအစ သိတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဘယ်နေ့လဲ၊ အာဇာနည်နေ့ဘယ်နေ့လဲဆိုရင် သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်တော့ လွဲနေတဲ့ ကိစ္စတွေပဲ”

ညိုမင်းရဲ့စကားကို နားထောင်နေကြသော ဖိုးဂျီနဲ့ ကိုတို့၏ မျက်နှာတွေမှာ အီးမှန်ထားသကဲ့သို့ ရှုံ့မဲ့ရှုံ့နေကြလေသည်။ သူကတော့ ဘယ်ဘက်ကမှ မပါသူပီပီ ခပ်ပြုံးပြုံးပဲရှိသည်။

“တော်ပြီကွာ၊ မင်းလိလူကပ်နဲ့ စကားဆက်မပြောတော့ဘူး၊ ငါ့ကောင်မလေးဆီသွားတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဖိုးကို မင်းရှေ့လိုက်မှာလား”

“လိုက်မှာ ... လိုက်မှာ၊ ကြာရင် ငါပါ ရူးသွားလိမ့်မယ်”
တော်ဒါနှစ်ကောင် ထွက်သွားလျှင် သူနဲ့ ညိုမင်း

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကန်တုန်းထဲသို့ မေလေးနဲ့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့အ တိုင်နေရာမှ မတ်တတ် ထရပ်ကာ မေလေးကို လျင်လျင် ဖြုတ်လိုက်သည်။ မေလေးက ချစ်စရာကောင်းစွာနှင့် သူတို့စားဖို့အားဖြင့် လျှောက်လာပါသည်။

“ဒီမှာပဲ ထိုင်လော့၊ ကိုယ့်အားဖြင့် နေထိုင်တာပဲ ဘာတီးမလဲ”

“ဟင့်အင်း ... သံပရာရွှေခါးပေးပေးနာ၊ ခေါင်းနည်းနည်း ခနောက်နေလို့”

“ပန်းခြောက်တွေ ကဟိတွေ အရလွန်ပြီး ခေါင်းနောက်သွား ရတာပေါ့”

မေလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းက အားကနေ၍ ဝင်ပြောသည်။ သူက မေလေးကို ဖြုတ်ပြီး ဝေးကြည့်မိကာ ...

“ဟုတ်လား မေလေး။ အများကြီးလား၊ သူများသားသမီးတွေများ အားကျလာမိတာ၊ ကိုယ်တို့ဖြင့် ခုထိတောင် ချောကလက်အနံ့လေး မရှူရသေးဘူး”

“အောင်မယ် ... ယောက်ျားလေးတွေကို ဘယ်သူက စပေးမှာလဲ”

“ဟာ ... ပေးတာပေါ့၊ မေလေးကလည်း၊ ကိုယ်ဆို မနစ်တုန်းက အိမ်ကို ပန်းခည်းနဲ့ ချောကလက် ရောက်လာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်ရော”

“ဒီနှစ်တော့ မသံသယလား၊ မေလေးရဲ့ အဲဒီနေရာရင် ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ”

“ဟယ် ... ဘာအစီအစဉ် မရှိဘူးလား၊ မရှိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က မိန်းမတွေကပါ၊ အဲဒီနေရာရင် ရှိပုံတွေလည်း ကိုယ်တို့ကနေ ခြုံငုံဖွဲ့စည်းတာပဲ၊ ဘာတွေ လုပ်မှာလဲ၊ အဲဒါမျိုး ကိုယ်ကက”

“အင်း ... ရှိက ကြည့်ပြီး မိန်းမတွေပဲပါဘူး၊ မေလေး အိမ်က အဲဒီလိုပဲတွေ့ ခဲ့တာပဲ၊ မိန်းမတွေလေး အဲဒီနေရာ ကျောင်း သူ့ပဲ ကံကောင်း အိမ်မှာပဲ ဖုတ်နေကုန် ရှိဖြစ်မှာပါ”

သူက ရှုမဝပေးတဲ့ မေလေးကို ကျွဲကြည့်တာပဲ ...

“အိမ်မှာပဲ ဖတ်နေကုန်လားလားကို ကျွဲကြည့်တာပဲ၊ ပန်းတွေကိုမျှော်ရှုကုန်၊ ချောကလက်တွေကိုပဲ၊ မေးထားတဲ့ သီချင်းလွှာတွေကို နားထောင်ပါ၊ အရင်ကတော့ ဖုတ်ခင်းမှာပဲ စိ၊ အဲဒီလိုတွေ လုပ်နေမှာပေါ့”

မေလေးက သူ့ကို အကြည့်နက်နက်တွေဖြင့် ခြုံငုံ

ကြည့်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလောက်ကြီးများတော့လည်း လုပ်ရမှာ ပျင်းလာတယ်၊ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒါမျိုးဆိုတာ တစ်ခုတစ်ယောက်က အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပေးလာတဲ့ ကတ်လေးတစ်ခုကို ဖွင့်ဖောက် တာလောက် ကဗျာဆန်မှာ မဟုတ်ဘူး ...

အများကြီးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ် အင်ပွာယ်ရှိတော့ မှာလဲ၊ ဟုတ်တယ်မှလား”

ညိုမင်းရဲ့အပြောကို မေလေးက ဣန္ဒြေရပြုံးကာ အသာတိတ်ဆိတ်နေသည်။ အဲဒါသည် ခေါင်းမညှိတ်တော့သော် လည်း ထောက်ခံသည့်သဘော သက်ရောက်သည်ဟု မှတ်ယူရပါ သည်။

“သူများကိုသာ မေးနေတယ်၊ ရှင်တို့ကရော ဘာတွေလုပ် ကြမှာတဲ့တုန်း”

မေလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းက စတော်ဘယ်ရီသောက် ရင်းမှ ဝင်မေးသည်။ သူ မဖြေခင် ညိုမင်းက ပခုံးကို တစ်ချက် တွန်ကာ ...

“ကျွန်တော်လား ... ကျွန်တော်တို့ကတော့ ထူးထူးထွေထွေ မရှိပါဘူး၊ သာမန်နေတွေလိုပဲ။ ကျွန်တော်က အဲဒီနေ့အထိ သိပ်ဖိလ်မရှိဘူး”

“အဲမာ ... လူထူးလူဆန်းကြီးပေါ့၊ ကဲ ... ဒီဘက်ကပုဂ္ဂိုလ် ကရော”

မေလေးရဲ့သူငယ်ချင်း ကေခိုင်က သူ့ဘက်သို့ သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် လှည့်မေးသည်။ သူကလည်း ရူးချင် ယောင်ဆောင်ကာ ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော့်မှာလည်း အတူလျှောက်လည်ရမယ့် ကောင်မ လေးမျိုး မရှိသေးပါဘူး”

“တကယ်လား၊ ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီနေ့မှာ ချောကလက်ကျွေး ချင်တဲ့သူ တကယ် မရှိဘူးပေါ့”

“ဪ ... ကျွေးချင်တဲ့သူကတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်လား ဘယ်သူလဲ၊ နီးနီးနားနားထဲကလား”

“ဘာလို့ ပြောပြရမှာလဲ”

သူ့အပြောကို မေလေးရော ကေခိုင်ကရောပါ အသာ ပြုံးကြသည်။ ကေခိုင် ဆိုသည့် မိန်းကလေးကလည်း ဘယ်သူ့ စပိုင်လဲတော့ မပြောတတ်။ သူ့ကို ထပ်မံ၍ အစီပြန်သည်။

“မင်းဂနိုင်ကရော ဗယ်လင်တိုင်းဒေးကို ဘယ်လောက်ထိ ရင်ခုန်လဲ”

“ကျွန်တော့်ကောင်မလေးလောက်တော့ ရင်မခုန်ပါဘူး ... ဟဲ ဟဲ”

“ဟင် ... အတူတူပဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါက သူများတီထွင်ထားတဲ့နေ့ကြီးပဲ ဟာ။ ကိုယ်ပိုင်နေ့မှမဟုတ်ဘူး။ လူငယ်ပီပီ ဖီးလ်တော့ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒါက တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြီးသွားတာလေ။ တကယ်တမ်း သူနဲ့ လိုယ်နဲ့ ရှေ့ဆက်ဖို့က အကြောင်းတရားတွေ အများကြီးနဲ့ ဆက်ရမှာ”

“ဆင်းပါ အဲဒီတော့ အဲဒီနေ့အတွက် အခုတည်းက ဤတင်ရင်ခွန်နေပြီလား။”

“အဟား ... ရယ်က အမြဲတမ်းခုန်နေတာပဲဟာ ကေခိုင်ကလည်း”

“ကြည့် ... ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်ပြီ။ အဲဒီနေ့မှာ ကိုယ် သဘောကျတဲ့ ကောင်မလေးကို လက်ဆောင်ပေးမှာလားလို့ မေးနေတာရှင့်”

“ဪ ... ဒါကတော့ ကေခိုင်ကို သာမပြောမလဲ။ ဟာတယ်လား၊ မေလေး”

သူက သူမကို မျက်စပစ်ကာ လှမ်းမေးလိုက်လေ။ မေလေးက ရှက်ပြုံးလေးပြုံးကာ နှုတ်ခမ်းကိုကပြသည်။ အဲဒီသည့် သူ့ရင်ထဲကို နူးညံ့စွာ ဖြတ်စီးသွားသော်လည်း ညကျသ

ပြန်တွေ့ဖြစ်သော အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သူက သိပ်ကွေ့ရှောင်လွန်းလျှင်လည်း သူများအမြင်ကတ်မှာစိုးတာကြောင့် ဗယ်လင်တိုင်းဒေးနှင့်ပတ်သက်သော သူ့အမြင်ကို ရိုးရိုးသားသား ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်သဘောကျတဲ့ကောင်မလေးကို လက်ဆောင်ပေးရင်တောင် ကျွန်တော်က ပေါ်တင်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ ...

သူ မသိအောင်ပေးမှာ၊ ပေးရင်လည်း ကျွန်တော်ပါလို့ သိစေတဲ့ အမှတ်အသားမျိုး ပါမှာမဟုတ်ဘူး”

“အလဲ ... လျှို့ဝှက်ချစ်သူပေါ့”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲလိုပြောရင်လည်း ရပါတယ်”

“ဟင် ... ရှုပ်နေတာပဲ။ မသိတော့ဘူး”

မေလေးရဲ့သူငယ်ချင်းက ဆက်မပြောတော့ဘဲနေလိက်လျှင် သူက မေလေးကို အသာပြုံးငဲ့ကြည့်မိသည်။ မေလေးကလည်း သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အသာအယာ ပြုံးလိုနေသည်။ မေလေးသည် နူးညံ့သည်။ သိပ်မွေ့သည်။ မိန်းမဆန်ကာ လိမ္မာရေးဖြားရှိသည်။ အမှားအယွင်း နာမည်ပျက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ မေလေးတွင် ချစ်လိုသောသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ အဲဒီအခန်းကလေးက သူ့ကို ကြည်ဖြူသည်။

www.burmeseclassic.com

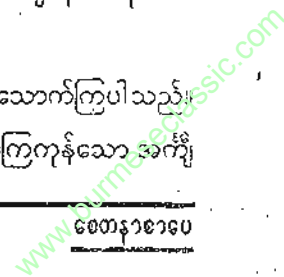
ဆုမြတ်မွန်မွန်

သူလက်ကမ်းလျှင် လှမ်းလာမည့် အခြေအနေရရှိသည်။ သို့သော် သူက ဘာကိုတွေဝေမှန်းမသိ တွေဝေနေသည်။ ဒီအခြေအနေအတိုင်းလေးပဲ သာယာနေခဲ့သည်ဟု ဖြေရမလား။ ဒါဆို သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရာ အခွင့်အရေးယူရာ ရောက်သွားခဲ့ပြီလား။ သူ့ကိုယ်သူပင် မတွေးတတ်တော့ပါ။ သူသည် အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို တွေးလိုက်လျှင် ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးနေသော မေလေးမျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရတာတောင် စိတ်ရှုပ်သလိုတွေ ဖြစ်လာနေသည်။

ဒီနေ့သည် လူငယ်တွေ၊ ချစ်သူစုံတွဲတွေ၊ တော်တော်များများ မျှော်လင့်ကောင်တကြသည် ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄)ရက်နေ့ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲမှာ ဖိုးဂျီနှင့် မိုးကိုက ရည်းစားရှိသူတွေမို့ ကိုယ့်ရည်းစားနှင့်ကိုယ်လည်ကြဲ ပတ်ကြဲလေရာ သူတို့နှင့်အတူ မရှိနိုင်။ သူနဲ့ ညိုမင်းကတော့ လက်မဲ့သမားတွေဖြစ်သည် အတွက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဖော်ပြုကာ ဒဂုံစင်တာသို့ လစ်ကြသည်။ ဒီနေ့ဟာ ကျောင်းပိတ်သော စနေနေ့လည်းဖြစ်သည် အတွက် အိမ်ထဲမှာလည်း မအောင်းလိုပေရာ သူများအတွဲတွေကို အားကျဖို့အတွက် အပြင်ထွက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒဂုံစင်တာရောက်တော့ အဆိုတော်တစ်ယောက်၏ စီးရီးဇွေအသစ်တစ်ခွေ ထွက်ရှိခြင်း အင်မိန်းအမှတ်အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးရောင်းချနေလေရာ အဲဒီအခွေဝယ်ကြသည်။

ပြီးတော့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ကော်ဖီသောက်ကြပါသည်။ ဆက်ဖီသောက်ရင်းမှနေ၍ ဖြတ်သန်းသွားလာကြကုန်သော အင်္ကျီ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဆင်တူဝတ် စုံတွဲများ၊ အင်္ကျီဆင်တူမဝတ်သော်လည်း လက်ချပ်ချိတ် ပျော်မြူးနေကြသည့် စုံတွဲများကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ကြသည် လူတွေ လူတွေ ချစ်နေလိုက်ကြတာ။ ချစ်ကြည်နူးနေကြသည့် စုံတွဲတွေကို တွေ့သော်လည်း ဒါဟာ ရင်ထဲက တကယ့်အချစ်လားဟု သူက သရုပ်ခွဲနေခဲ့သေးသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ညိုမင်းက ဖုန်းလာသဖြင့် ဖုန်းပြောသည်။ ဆိုင်ထဲမှာက ဖုန်းလိုင်းသိပ်မရှိသဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလျှင် သူသည် စားပွဲစိုင်းမှ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကော်ဖီကိုင်လိုက်၊ အာလူးချောင်းကြော်လေးတွေကို ဝါးလိုက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေ့ဝဲကြည့်နေရာမှ သူ့မျက်လုံးတွေသည် တစ်နေရာအရောက်မှ တော့ ရပ်တန့်စူးစိုက်သွားကြသည်။

အမ်ချမ်းဘို။ ဟုတ်တယ် အမ်ချမ်းဘို အစစ်စစ် သူမသည် ဒီတစ်ခါတော့ Punk ဒီဇိုင်း ပီပီပြင်ပြင်ဖြင့် လန်ထွက်နေသည်။ အနီရောင်ကော်လာပါ အသားကပ်အင်္ကျီ တံတောင်ဆွဲကို အပေါ်က အမည်းရောင်ဆွယ်တာအပါးစားအကျပ်ဖြင့် ထပ်ထပ်ထားလျက် ဂျင်း(နီ)စကတ်အတိုတစ်ထည်ကို ဟော့ရှော့ဝတ်ထားသည်။ ဖိနပ်က All Star ဒီဇိုင်းဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း မျက်ဝန်းတွေ အမည်းရောင်။ သို့သော် သူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ ဘေးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါကာ အဲဒီကောင်လေးက

သူမသည် ပြဿနာတစ်ခုကို အခြေအတင် ဆွေးနွေးနေပုံရသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်တော့ အခြေအတင်ဆွေးနွေးသည်ဆိုတာ ဆက် ကောင်လေးက ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေသည်ဆိုလျှင် ခုန်မည်ဖြစ်သည်။

တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ စားပွဲခုံတောင် ပုတ်လိုက် သူ့က ဘာတွေမှန်းမသိ ပြောဆိုနေသော်လည်း သူမကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် နှိမ်းဖြင့် ပေစောင်းစောင်း ရိုက်ပေါက်ရပ်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တော့ သူမက ဘာပြောလိုက်လဲမသိ။ ကောင်လေးက လက်ညှိုးခတ်ခတ်ခတ်ထိုးကာ တစ်ခွန်းတည်းပြောလျက် ထိုင်ရာမှ ထထွက် ရွေးသည်။ ဒီတော့မှပဲ သူမက လွတ်လပ်အေးဆေးသွားပုံဖြင့် တစ်ခွဲတွေဘာတွေတောင် ချိုးချလိုက်သေးကာ အရှေ့မှ အအေးခွက် ချိုးချပြီး ကောက်မော့နေသည်။ သူသည် သူမပုံစံကို ကြည့်ကာ ချစ်သွားသည်။ ကြည့်ပါဦး အများစကားတွေ ချစ်ကြသည့်နေ့မှာမှ သူမက ရည်းစား-(ထားပါတော့လေ ရည်းစားပဲဖြစ်ဖို့များကြည့်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးက ကြားဖူးထားကြည့်အတိုင်း တော်တော်ဆိုသည် မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်တော့မည်။

သူသည် ဒီလိုဆိုသည့် ကောင်မလေးကို ရှောင်ကွင်း ခြောက်မရှိဘဲ စူးစမ်းချင်စိတ်တွေ ရှိတာကတော့ နည်းနည်းထူးဆန်း

...ထင်ဟုထင်ပါသည်။ သို့သော် သူထင်တာတွေကို ဘေးချိတ်ထားပြီး အခုလောလောဆယ်တော့ သူက ဖုန်းပြောနေသည့် ညိုမင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ညိုမင်းကား တော်တော်နှင့် ပြီးနှီးမည့်ပုံ မပေါ်သေးချေ။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ သူမဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အနားသို့ရောက်လာသော သူ့ကို သူမက အမည်းရောင်ညှို့နေသည့် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“တစ်ယောက်တည်းလားလို့တော့ နှုတ်မဆက်တော့ဘူးနော်၊ ဒီမှာထိုင်လို့ရမလား”

“ရပါတယ် ထိုင်ပေါ့”

သူက ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို တစ်ချက် ဝဲကြည့်ကာ ...

“ယူ့ကိုတော့ တို့က တစ်ယောက်တည်းလား လို့တော့ ပြန်မေးလို့ရမယ်နဲ့တုတယ်၊ ဘာလဲ ... အဖော်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာလား”

“နိုး ... အဖော်က ပါတယ်၊ အပြင်ထွက်ပြီး ဖုန်းပြောနေလို့”

“ဝေ ... ယူ့အဖော်ပြန်ဝင်လာရင် စိတ်ကောက်နေဦးမယ်”

“သူက စိတ်ကောက်တတ်တဲ့အဖော်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား၊ စိတ်မကောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ခပ်ရှားရှားပဲနော်”

“ဘာလဲ၊ မင်းလည်း အဲဒီထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်မို့လို့လား”

“နိုးပါ၊ တို့က တခြားမိန်းမတွေနဲ့ သိပ်မတူဘူး၊ သိပ်မတူတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တော်တော်ကို မတူတာပါ၊ အခု ပြောနေတာက ယူ့အတွက် ပြောနေတာလေ ...

ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ စိတ်ကောက်ရတယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေမှပေါ့”

သူမက အဲဒီစကားတွေကို အတည်အတုံပုံစံမျိုး ပြောနေတာမဟုတ်ဘဲ ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးဖြင့် တမင်လုပ်ပြောနေတာ ဖြစ်သည်။ သူက ကျလည်း ကျလောက်သည့် မိန်းကလေးကို ခြံပြီး ကြည့်မိကာ ...

“မင်းကျတော့ရော ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေလို့လား”

သူမက သူ့ကို ရှင် သိနေတယ်ပေါ့၊ ဟူသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် မေးစင်းကြည့်သည်။ အနက်ရောင်မျက်လုံးတွေကို စင်စင်ကြည့်သောအခါ သူမပုံစံက အေဗရာလာဗင်း(န်)လိုလို၊ ခင်တနေစပီးယားစ်လိုလို ဖြစ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ငါက တကယ်သစ်တယ်နော်၊ သူများတွေ အရမ်းချစ်ကြတဲ့နေ့မှာမှ မင်းက ကျွိုင်တက်ပြနေတယ်၊ ရန်ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်ချစ်မယ့် System နဲ့ မင်းက မနက်ဖြန်ကျမှ ဗယ်လင်တိုင်းဒေး မလို့လား”

“ဘယ်နေ့မှ မဗယ်လင်တိုင်းဘူး၊ ဗယ်လင်တိုင်းဒေးမှာ ရည်းစားတွေနဲ့ အကုန်ဖြတ်နေတာ”

“ဟိုက်ရှားဘား ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ တကယ်ရှိလား”

“ရှိလို့ အခု ကြားနေရပြီ မဟုတ်လား၊ မနက် အိမ်က စထွက်ကတည်းက ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖြတ်လာတာ အခုတစ်ယောက်က နောက်ဆုံးပဲ ပြီးပြီ၊ ဇယားတွေတော့ ရှင်းသွားပြီ၊ အခုမှပဲ တကယ်နားအေးသွားတယ် ...

ကြားဖူးတဲ့စကားတစ်ခွန်းက တော်တော်မှန်တာပဲ၊ ရည်းစားထားရတာထက် ရည်းစားကိုဖြတ်ရတာက ပိုခက်တယ်တဲ့၊ ဟူး ... တော်ပါပြီ နောက်များတော့”

သူက သူမရဲ့စကားကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေရလေသည်။ သူမရဲ့အကြောင်းကို သူတကာတွေ ပြောနေကြတုန်းက သူသည် ဒီလောက်ဆိုးမယ်ဟု တကယ်ပင် မထင်ခဲ့ပါ။ အခု ကိုယ်တိုင် ပြောပြနေတာကို ကြားတော့မှပင်

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရလေသည်။ သို့သော် သူမက တော့ သူ့ရှေ့မှာ ဒီလိုပြောလိုက်ရ၍လည်း ဘယ်လိုမှနေဟန်မတူပါ။ ကိုလာဖန်ခွက်ကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ ကောက်မောနေသည်။

သူက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“နေ ... နေပါဦး၊ အဲဒီရည်းစားတွေကို မင်းက ချစ်လို့ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမက ကိုလာဘူးထဲမှ ကိုလာအရည်တွေကို ဖန်ခွက်ထဲ ထပ်လောင်းထည့်ရင်းမှ သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ ...

“ညှို့လိုက်တာ၊ အဲဒီလောက် အများကြီးချစ်လို့ရပါ့မလား ဟဲ့”

“ဟင် ... အဲ့တာပဲ၊ မင်းကွာ တကယ်ကောင်မလေးပဲ”
“မမြင်ဖူးရင် သေချာကြည့်သွား၊ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားများ တယ်ဆိုတဲ့ နာမည်က ဒီနေရာမှာတင်ပဲ ပြီးဆုံးသွားပြီနော်၊ မနက်ဖြန်က ကိုယ့်အတွက် အသစ်ပဲ ...

အမ်ချမ်းဘိုဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဘယ်သူနဲ့မှ မသက်ဆိုင်တော့”

“ဟင်း ... လေပါတယ်ကွာ၊ ရည်းစားတွေနဲ့ ဖြတ်တာ တောင် ဒီနေ့ကျမှ ရွေးပြီးဖြတ်ရတယ်၊ စံပါပဲ။ ဒီနေ့လေ”

အော့ ရောယောရှိလုပ်ပြီး ပျော်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ချောကလက် မစားရဘူး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ချောကလက်များ စကားထဲထည့်ပြောလို့ကွာ၊ ကဲ ... ယူ မသွားသေးဘူးလား၊ ယူအဖော်ကရော ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာလဲ ... သူလည်း တို့လိုပဲ ဒီနေ့မှာ ရည်းစားနဲ့ပြတ်တာလား”

“ပြတ်စရာ ရည်းစားကို မရှိတာ၊ ကိုယ်က ဘော်ဒါတစ်ကောင်နဲ့လာတာပါ၊ အထင်ကြီးမနေပါနဲ့၊ ဒီလိုပဲ သူများအတွဲတွေ လာခံစားတာပေါ့ ...

ခုလို ထူးထူးခြားခြား ဒီနေ့မှာ ပြတ်တဲ့အတွဲတွေ တွေ့ရတော့လည်း လာရကျိုး ပိုနပ်သွားတာပေါ့”

သူမက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်းမှ ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်ကာ ...

“တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီနေ့ကို သည်းတဲ့လူတွေက သည်းနေကြတာပါ၊ အမှန်တော့ စီးပွားရေးသမားတွေ အဆွယ်ကောင်းလို့ ဒီနေ့က ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေတာ ...

တကယ်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ အဲဒီလောက် အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သစ္စာရှိပြီး တကယ်ချစ်ဖို့လိုတာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့

Anniversary ကမှ တကယ်အနှစ်အရသာရှိတာ၊ လေးနက်တာ ...

အဲဒီ Anniversay ကို ချစ်သူနှစ်ယောက် ဘယ်နှကြိမ် ဖြတ်ကျော်ပြီးပြီလဲ ဆိုတာကသာ မှတ်ကျောက်တင်စရာကောင်းတာ၊ ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်၊ နှစ်နှစ်ပြည့် စတာတွေဟာ အဲဒီချစ်သူတွေရဲ့ သစ္စာတရား၊ သည်းခံမှု စတာတွေကို ပြနေတာလေ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရည်းစားဖြစ်ပြီး Valentine's နဲ့ ဆုံခိုက် ချောကလက်ကျွေး၊ အရပ်ပေး နောက်တစ်လနေတော့ ပြတ်ရော ဆိုတာတွေက ဟာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

သူက ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း အနှစ်တွေ ထွက်နေသည့် သူမကို ငေးကြည့်နေရပြန်သည်။

“မင်း ဒီလောက် တွေးခေါ်တတ်နေရဲ့သားနဲ့များ ဘာကြောင့် အမှားတွေကို လုပ်နေတာလဲ”

သူမက သူ့စကားကို ဟာသတစ်ခုအလား နှစ်နှစ်ကြိုက်ရယ်မောသည်။

“အမှားဆိုတာ ခါးသီးတယ်လို့ ယူ ထင်နေလား၊ အမှားတွေက ချိုမြိန်တယ်၊ တချို့အမှားတွေက ပီကောနဲ့တူတယ်၊ ချိုမြိန်တဲ့ အရသာကို ပထမပိုင်းမှာ အပြည့်အဝဝါးထား၊

www.burmeseclassic.com

ပြီးရင်တော့ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်တော့၊ ခံတွင်းရနဲ့ ရှင်းသွား
တက်ကတော့ အမှားထဲက သင်ခန်းစာတစ်ခုပေါ့ ...

ယူ မကြားဖူးဘူးလား၊ အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခု
ရှိတယ်လေ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ဉာဏ်ကောင်းလေလေ
မိုက်မဲတာကို ပိုလုပ်လေလေတဲ့၊ နည်းနည်းကြားပြောရရင်
တော့ တို့က ဉာဏ်ကောင်းတဲ့မိန်းမထဲမှာ မှါတယ် ...

ဪ ... ဒါကို ယူ အခုန သိပြီးသားပါနော်”

သူမက သူ့ကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထိုးကာ မေးလျှင်
သူသည် တကယ်ပဲ သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းတွေယမ်းနေမိတော့
သည်။ တစ်ခု ထူးဆန်းတာက ဒီလောက်ဆိုးလှသည့် ကောင်မလေး
မျိုးကို စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်တာမျိုးမဖြစ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားနေမိတာပဲ
ဖြစ်တော့သည်။ သူမ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ ဆိုးနေတာလဲ၊ အဲဒီ
နောက်ကွယ်မှာ အကြောင်းရင်း ခိုင်ခိုင်မာမာတစ်ခု ရှိနိုင်သည်။
အဲဒါကို သူ သိလိုလှပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်း ရည်းစားတွေ အများကြီးထားတာလည်း
ပီကေဝါးသလိုပဲပေါ့၊ အဲလိုလား။”

“အင်း ... သူတို့ကတော့ တကယ့်ပီကေတွေလိုပဲ၊ ပထမပိုင်း
သာချိုတာ၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဖွယ်တယ်တယ်ကြီးဖြစ်
သွားရော၊ အရသာ မရှိတော့ဘူး။”

“ဒါကြောင့် ဖြတ်လိုက်တယ်ပေါ့”

“အေးပေါ့။ ရည်းစားထားရတာ ပျော်ချင်လို့ထားတာလေ၊
မပျော်ရင်တော့ ဘာမှ သုံးမရတော့ဘူးပေါ့။”

သူမစကားကို သူက သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ခနဲ
ရယ်မိသည်။ သူက မေလေးကို ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးတွေ
ကာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နေချိန်တွင် သူမက ရည်းစားထားတာကို
ငှက်ပျောသီးအခွံနွာသလို လွယ်လွယ်ကူကူရှိလှသည်။ မိန်းကလေး
မို့လို့ သိပ်မစဉ်းစားတာတော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အဲဒီလိုတွေမိ
တော့ သူမကို သူ ပိုခင်သွားပါသည်။

“မင်းက ခင်ဖို့ကောင်းတယ် အမ်ချမ်းဘို၊ မင်းနဲ့ စကား
ပြောရတာ ပျော်စရာကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်၊ မင်း
ဖုန်းနံပါတ် ကိုယ့်ကို ပေးပါလား။”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ကာ လာပြန်ပြီလား
တစ်ယောက်ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်လျှင် အဲဒီအကြည့်ကို
တော့ သူ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကြောင့် ခပ်မြန်မြန်ပင် စကား
ထည့်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... တစ်လွဲတွေ လျှောက်မတွေးနဲ့နော်၊ ကိုယ်က
မင်းနဲ့ တော်ဒါဖြစ်ချင်ရုံသက်သက်ပဲ၊ နောက်တစ်ခု ပြော
ချင်တာက မင်း ရည်းစားတွေ အများကြီးထားတာကို
ကိုယ် သဘောကျလို့။”

ဒီအပြောကိုတော့ သူမတောင် လည်သွားပုံပေါက် သည်။ သူ့ကို နားမလည်သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ ကိုယ်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို Propose လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတဲ့သူပေါ့။ အဲဒီကိစ္စက ကိုယ် အတွက် ခက်ခဲနေတယ်။ မင်းအတွက်ကျတော့ လွယ်နေ သလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အားကျဉာဏ်”

“အားကျမနေပါနဲ့။ ရည်းစားထားရတာ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးမှာ မိန်းကလေးတွေက ပိုလွယ်တာပေါ့”

“ဟာ ... အဆန်းကြီးပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ တကယ်ပြော နေတာလား”

သူမက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို လှပစွာ ပင့်ချီပြကာ ...
“တကယ်ပေါ့။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီမိန်းကလေးပေါ် မူတည်ပြီး အတိမ်အနက် ဆိုတာ ရှိတတ်တယ်။ The ရတာတွေရှိတာပေါ့။ ဖုန်းဆက်ရတယ်။ တွေ့အောင်ကြိုးစား ရတယ်။ ကံကို ဘေးချိတ်ထား ဉာဏ်နဲ့ ဝိရိယာနဲ့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အသုံးချရတယ် ...”

မိန်းကလေးတွေကတော့ အဲဒါတွေ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူးလေ။ အငြိမ်ထိုင်နေတဲ့လူဆိုတော့ ထားရတာလွယ် တာပေါ့”

“ဟား ... မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်က တစ်မျိုးပါလား။ သူများ တွေနဲ့ပြောင်းပြန်”

“တို့က သူများနဲ့မတူဘူးလေး ဖစ်ဆစ်ကျောင်းသူဆိုတော့ တစ်ခုခုကို သိပ္ပံနည်းကျပဲတွေးတယ် ...”

ဘာတဲ့ ဟိုတလောကမှ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ နောက်ဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာ။ အချစ် ဆိုတာ နှလုံးသားကဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ...

ဦးနှောက်ကဖြစ်တာ ဆိုပဲ ...

တကယ်တော့ အဲဒါကို တို့က အစောကြီးတည်းက ရှာဖွေတွေ့ရှိသားပါ။ နှလုံးသားက အချစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ နှလုံးသားကို အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ ဓာတ်ခွဲကြည့်လိုက်။ သွေးလွှတ်ကြောတွေ သွေးပြန်ကြော တွေကိုပဲ တွေ့ရမှာပဲ။ ဘာအချစ်အမြဲတေမှ ထွက်လာစရာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲကအချစ်တို့ နှလုံးသားထဲကသွေးတို့ဆို တာ အတိသယဝုတ္တိအလင်္ကာတွေပါ ...

www.burmeseclassic.com

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့စိတ်တို့ ကြိုက်တဲ့စိတ်တို့ ဆိုတာတွေက ဦးနှောက်ထဲက Memory ထဲကဖြစ်တာပဲ။ ဘယ်သူ့နဲ့မှ မတူတဲ့ ထူးခြားတဲ့ စိတ်တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ နှလုံးသားထဲက ချစ်တာပါလို့ တင်စားပြောလိုက်တာပဲ။ ဒါပဲ အနှစ်ချုပ်က”

သူမက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို စာရှင်းပြသလို သူက သဘောကျစွာ ပြီးရသည်။ အတွေးအခေါ်...ကောင်းတွေ ရှိလျက်သားနဲ့ သူမဟာ ဘာကြောင့်များ လူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည့် အလုပ်တွေကို လုပ်နေရတာပါလဲ။ သူမကို တကယ်ပဲ သူ နားမလည်နိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးဟာ နားမလည်ခြင်း များစွာနဲ့ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေတာကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းမနေနိုင်ပါ။

“ဒါဖြင့်ရင် လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ဦးနှောက်နဲ့ ချစ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ် မေ့မရဘူး၊ စွဲလမ်းတယ် စသဖြင့် အဲဒါတွေဟာ ဦးနှောက်ကဖြစ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ တွက်ချက်တာတွေ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဘာစိတ်မှမပါဘဲ ရိုးရိုးသားသားလေးချစ်တာကို နှလုံးသားက ချစ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“မင်း မှတ်မိဦးမလား၊ ဟိုးတစ်ခါတုန်းက မင်း ကိုယ်တို့ ကို ပလိန်းကြီးဖြဲသွားဖူးတယ်လေ၊ ခုခေတ်ယောက်ျားလေး တွေက အတွက်အချက် တတ်ကြတယ်ဆိုတာ ...

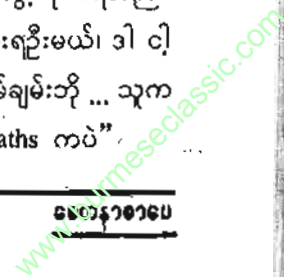
မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေကရော ချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားကို မရှာကြဘူးလား”

“မိန်းမတွေ ချမ်းသာတဲ့ယောက်ျားကိုရှာတာ မှန်တယ်လေ၊ ဆင်းရဲတဲ့ယောက်ျားကိုတော့ ရှာစရာမှ မလိုတာ၊ ဟုတ်တယ် မှီလား”

သူက စကားပြောတတ်လွန်းသော သူမကို နိုင်အောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းသာ ခါနေရတော့သည်။ သူမက မလေးလို့မဟုတ်ပါ။ မလေးဆိုလျှင် နူးနူးညံ့ညံ့လေးနှင့် သူ ပြောသမျှ တော်ရုံသိပ်မပြောနိုင်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် မလေးနဲ့ စကားပြောရတာ ကြည့်နူးမှုတစ်စုံတစ်ရာကို ပေးစွမ်းနိုင်သော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ချိတ်ခနဲ လာရိုက်တာကို ခံစားရ၍ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် မချိုမချစ် မှုန်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသော ညိုမင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ညိုမင်း ထိုင်လေ၊ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ငါ့ ဘော်ဒါ အမ်ချမ်းဘိုတဲ့ ဖစ်ဆစ်က။ အမ်ချမ်းဘို ... သူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ညိုမင်းကျော်တဲ့ Maths ကပဲ”

“မှတ်ထားပါ့မယ်”

သူမက အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ခပ်အေးအေးပဲဆိုသည်။
ညိုမင်းက သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ရင်း ...

“ငါက မင်း ဘယ်များရောက်သွားပြီလဲလို့၊ အမှတ်တမဲ့
နှစ်ယောက်တွဲလှမ်းမြင်လိုက်တော့ ဟာ ... ဒီကောင်တော့
ငါ့ကို ကျွေးပြီပေါ့”

“အေးဆေးပါကွာ၊ မင်းဖုန်းပြောနေတုန်း ငါလည်း မျက်စိ
ကစားလိုက်တာ သူ့ကို သွားတွေ့တာနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ကဲ ... နှစ်ယောက်စလုံးကိုပဲ နှုတ်ဆက်တယ်၊ ဒီမှာ ထိုင်
ရတာ နည်းနည်းမျက်စိနောက်လာပြီ၊ အိမ်ပြန်ပြီး အနေ
တစ်ခွဲနဲ့ နှပ်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ နှစ်ယောက်
စလုံး ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူမက မတ်တတ်ထရပ်ရင်း လက်ပြကာ နှုတ်ဆက်
လျှင် သူက အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။
သူမ ထွက်ခွာသွားတော့မှပင် ဒီကလေးမ သူ့ကို ဖုန်းနံပါတ်
မပေးခဲ့ဘူးဆိုတာ သတိရသည်။ အဲဒီတော့ သူ နည်းနည်းတင်းသွား
ပါသည်။ မေလေးတောင် သူ ဖုန်းနံပါတ် တောင်းသောအခါ
ရှောရှောရှူရှူ ထုတ်ပေးခဲ့သေးသည်။ သူမက ဘာမို့လဲ၊ အဲဒီအချိန်
မှာပဲ ညိုမင်းက သူ့ကို တံတောင်နှင့်တွက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါတို့လည်း မျက်စိနောက်လာပြီ၊ ပြန်
ကြတာ ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်”

“အေး ... ပြန်တာပေါ့”

“မင်းက သူနဲ့ ဘယ်လိုလဲ၊ မေလေးဆီရော ဖုန်းမဆက်
ဘူးလား”

“ညကျမှပဲ ဆက်တော့မယ်ကွာ”

“သူကရော ဘယ်သူနဲ့ လာတာလဲ၊ တစ်ပွဲတည်းတွေ့ရတာ
ထူးဆန်းလိုက်တာ”

“အမျိုးသမီးက ဒီနေ့မှာ ချစ်သူတွေကို တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ
ဖြတ်နေတာတဲ့ကွာ၊ သိပြီလား”

“ဟား ... မိုက်ကယ်ပါလား၊ အလန်ပဲကွာ”

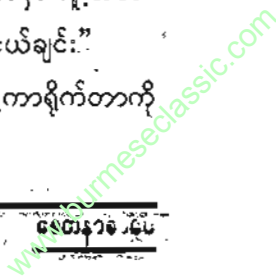
“အေး ... အဲဒါပြောတာ”

“ဘာလဲ၊ မင်းက သူ့ချစ်သူတွေ ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့
စိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

“ဟေ့ကောင် ... မဆီမဆိုင်ကွာ”

“ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းမျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့အပေါ်
စိတ်ဝင်စားရိပ်တွေ တွေ့နေရတယ် သူငယ်ချင်း”

“အဲဒီလိုတွေ့တယ်ဆိုလည်း ဒါဟာ သူ့ကာရိုက်တာကို
စိတ်ဝင်စားတာပဲ”

“အေးလေ ... ငါကလည်း ဘာကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့မှ မပြောဘဲ၊ ဘာကိုပဲ စိတ်ဝင်စား စိတ်ဝင်စား။ စိတ်ဝင်စား တာပဲ။ ကဲ ... ငါတို့လည်း ပြန်မယ်ကွာ၊ သူ့ကို အားကျ ပြီး အိမ်ထဲမှာပဲ နှပ်ကြစို့၊ ဒီလိုနေမျိုးက ငါတို့အတွက် တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှပါဘူး။”

သူက ညိုမင်းရဲ့စကားကို ပြန်မထောက်ခံမိသော် လည်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်မိသည်။ အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တော့ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသည့် အတွဲတွေကိုငေးကာ ဒီနေ့မျိုးမှာ မှ ရည်းစားတွေကိုဖြတ်သော ထူးထူးဆန်းဆန်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်အကြောင်းကို သူမ ပြောသလိုပင် နှလုံးသားထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ဦးနှောက်ထဲအထိ အပြည့်အဝ နေရာယူလို့ လာခဲ့လေ သည်။

ပြေကြည်ပါ(ဂ)

လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် -
 ကိုယ့်ရဲ့မကောင်းတဲ့ အချက်တချို့တလေကို -
 အဲဒီသူအတွက် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ
 ဟုတ်လား။

“ငါထင်တာတော့ မေလေးက မင်းကို တင်းနေတယ်လို့ ထင်တယ်ကွ”

ဖိုးဂျီက ဘူးသီးကြော်တစ်ချောင်းကို အချဉ်ရည်ထဲ နှစ်ထည့်ရင်းမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် စပြောသည်။ တကယ်တော့ သူလည်းပဲ အဲဒီလိုတော့ ခံစားရပါသည်။ ပြောရမယ်ဆိုလျှင် ဗယ်လင်တိုင်းဒေးညက သူ မေလေးထံသို့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေက ဘီယာဆိုင်ခေါ်တာနှင့် ဘီယာဆိုင် ရောက် သွားပြီး မဆက်ဖြစ်တော့။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မေလေးရဲ့ အထာက စိတ်ကောက်ချင်သလိုလိုဖြစ်၍ သူက ပြောရာပြောကြောင်း ပြောပြတော့လည်း လက်မခံ။ ဘီယာဆိုင်ရောက်သွား၍ ဖုန်းဆက် ဖို့ မေ့သွားတယ်လို့ အမှန်အတိုင်း ပြောတော့မှပင် ပို၍ ဆိုးသွား

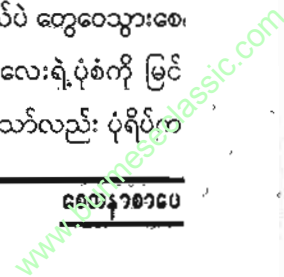
တော့သည်။ ကောက်ချိတ်ချိတ်နှင့် စကားအခဲကောင်းပြော၍မရ။ သူ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စိတ်ကောက်တာကို မခံဘူး သဖြင့် ရယ်ဟဟနှင့် အံ့အားသင့်ရလေသည်။

“ငါက မိန်းကလေးတွေနဲ့ စိတ်ကောက်ရတာကို မကြိုဘူး တော့ သူ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိတာကွ၊ တကယ်ဆိုကွာ ငါတောင် သူ့ကို ဘာမှမဆိုင်သေးလို့ Valentine's Present မပေးသေးတာ။ သူ့မှာ ငါ့ကို အဲဒီလောက် စိတ်ကောက် ပိုင်ခွင့်ရှိလို့လား”

“အဲဒါကို သူ့ရှေ့မှာ သွားမေးလိုက်လေ၊ မင်း ငါ့ကို စိတ် ကောက်ပိုင်ခွင့်ရှိလားလို့ ... ဟား ဟား”

“မင်းကြီးတော် အဲဒါမှ ဟိုက တစ်ခါတည်း ဟိုသီချင်းထဲ ကလို ရင်ဝဖန်နှင့်နဲ့ ဆော့ကန်သလို နောက်ပြန်လဲကျ ဆိုတာမျိုးဖြစ်မှာ၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုမေးပါဦးမယ် ဂနိုင့်ရာ၊ အခုဆိုရင် စာမေးပွဲလည်းဖြေရတော့မယ်၊ First semester ပြီးလို့ ကျောင်းတွေလည်း ပိတ်တော့မယ်၊ အခုချိန်ထိ မေးလေးကို ချစ်မချစ်ဆိုတာ မကွဲပြားသေးဘူးလား”

အဲဒီမေးခွန်းသည် သူ့ကို တကယ်ပဲ တွေ့ဝေသွားစေ သည်။ မျက်လုံးထဲတွင် နူးညံ့ချိုသာသော မေလေးရဲ့ ပုံစံကို မြင် ယောင်ကာ သူ့ချစ်သူလေးအဖြစ် ခံစားကြည့်သော်လည်း ပုံရိပ်က

...ဖြင့်ဖြင့် ရှိမလာပါ။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိကာ
ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းမိသည်။

“ငါ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ကွဲဖြားလာပြီ”

“ဘာ ... ဘာကွဲပြားတာလဲ၊ မင်းက အစိုလား အခြောက်
လား”

“ဟေ့ကောင် အကောင်းပြောနေရင် မနောက်နဲ့ကွာ၊ အမှန်
အတိုင်းပြောရရင်တော့ မေလေးကို ငါ မချစ်ဘူးကွ”

သူ့စကားအဆုံးတွင် သူတို့တစ်အုပ်စုလုံး ငြိမ်သွား

ကြသည်။

အတန်ကြာမှ ညိုမင်းက ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို
မီးထည့်သဖြင့် ထောက်ခနဲ အသံကမြည်သွားသည်။ ညိုမင်းက
ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များကို မှုတ်ထုတ်ရင်းမှ သူ့ကို ခပ်လွင့်လွင့်
ကြည့်ကာ ...

“အဲဒါ မင်း ဘယ်သူနဲ့ သေချာသွားတာလဲ”

အဲဒီမေးခွန်းကို ရုတ်တရက် သူ မပြောနိုင်ချေ။
ဖြေဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်တော့လည်း သူ့ပါးစပ်ကို တစ်စုံတစ်ရာက
နှောင့်နှေးသွားစေသည်။ အဲဒီအချင်းအရာမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်
က သူ့နာမည်ကို အော်ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟိတ် ... မင်းဂနိုင်”

မနိုးမဝေးက အဲဒီခေါ်သံသည် သူ့ဦးခေါင်းကိုသာ
မက သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ခေါင်းတွေကိုပါ ချာခနဲ လှည့်သွားစေ
သည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို လက်ယပ်ပြီးခေါ်
နေသော အမိချမ်းဘိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူမ တစ်
ယောက်တည်းတင်မဟုတ်ဘဲ ဘေးမှာကမူနီကုပ်ကုပ်ဖြင့် ကောင်
လေးတစ်ယောက်က ပါသေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ခေါ်နေတာကွ”

“အေး ... ဘေးမှာလည်း ဇယားနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲတော့
မသိဘူး၊ သတိတော့ထားနော်၊ သွားမှာလား”

“ဪ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခေါ်နေတာပဲ သွား
ရမှာပေါ့”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှ ဆကာ သူမထံ
သို့ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာလိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို
မကြိုစဖူး နူးနူးညည ဆီးကြိုပြီးပြနေရာ သူပင် နည်းနည်းကြောင်
သွားသည်။ သို့သော် သူက မီးစင်ကြည့်က၊ တတ်ပါသည်။ သူမ
ကိုလည်း ပြီးပြီးလေး ပြန်ကြည့်ဖြစ်လျက် မေးဆတ်ပြမိသည်။
အဲဒီမှာ သူမက သူ့ကို ရုတ်တရက် မျက်စိမှိတ်ပြလာသည်။ မြန်
ဆန်လွန်းသောကြောင့် သူပင် မယုံနိုင်ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော်
ခေတ်ယောက်ျားလေးပီပီ သူမ တစ်ခုခုလုပ်တော့မည် ဆိုတာကို
နားလည်ရပါသည်။

ကြည့်ကာ ...

“မိုးဟိန်း ... ငါ ပြောတာ သူပဲ၊ ဗယ်လင်တိုင်းဒေးတုန်းက သူ့ရှေ့မှာတင် ငါ ဇယားတွေ အကုန်ရှင်းခဲ့တာ၊ မယုံရင် သူ့ကို မေးကြည့်လို့ရတယ်”

ထိုကောင်လေးက သူ့ကို မျက်လုံးတစ်ချက်လှန် ကြည့်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ သူမကို အသနားခံသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် အဲဒီလိုတော့ ရက်စက်သွားဖို့ မကောင်းပါဘူး ချမ်းရယ်၊ နင်နဲ့ ငါ့ကြားက သံယောဇဉ်တွေကို ထည့်တွက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွတ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို ငါ မနှစ်ချင်တော့ဘူး မိုးဟိန်းရာ၊ ငါ သူ့ကိုပဲ တကယ်ချစ်တာ၊ ဒါကြောင့် လမ်းတွေအားလုံး ရှင်းပစ်ထားတာ၊ သူ့ကိုပဲ အတည်ထားတော့မှာ၊ ကတိလည်း ပေးပြီးသွားပြီ၊ ဒီကရှေ့လျှောက် ရည်းစားတွေ အများကြီးလည်း ထပ်ထားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ...

နော် ... နင်လည်း ငါ့ကို နားလည်ပေးလိုက်ပါတော့ဟာ”

“အေးပါဟာ၊ နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်လို့ နားလည်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ နင် ကံကောင်းပါစေ ချမ်း၊ ဝှတ်ဒီဘိုင်း”

ကောင်လေးက သူ့ကိုပါ ရီဝေဝေ တစ်ချက်ကြည့်လျက် ထွက်သွားလျှင် သူ့မှာ ယောက်ျားချင်း ဖက်ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည်။ သူမ ဘာခွင့်ဆင်လိုက်သလဲ ဆိုတာကိုလည်း ခေတ်လူငယ်ပီပီ သဘောပေါက်သွားပါသည်။

“မင်းက ငါ့ကို အသုံးချလိုက်တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ဆောရီးကွာ၊ အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အကောင်း မြင်စိတ်ဆိုတာ အခြေအနေတစ်ခုကို အသာစီးရတဲ့ဘက်က လှည့်တွေးခြင်းပဲတဲ့၊ မင်းရဲ့ အကူအညီကို မဖြစ်မနေ ယူလိုက်ရတယ်လို့ပဲ ထွက်ပါ ...

ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် သူက ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တို့က ရည်းစားအားလုံးကို စိတ်ကုန်လို့ ဖြတ်တယ် ဆိုတာကို သူက ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်တို့ တကယ်ချစ်သွားလို့ တစ်ယောက်တည်းကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထားမှာ မို့သာလို့ ပြောလိုက်ရတာပေါ့ ...

အမယ်လေး ... အဲဒီလိုကြီး ပြောလိုက်ရတာ ပါးစပ်ယားလိုက်တာ”

www.burmeseclassic.com

သူမက တကယ်ကို ပါးစပ်ယားလာဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းပါ ကိုက်ပြလျှင် သူ့မှာ ဘယ်လိုမှ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ မြူးမိသွားရသည်။

“တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်သွားလို့ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထားတော့မယ်ဆိုတာမျိုးက တကယ်အချစ်စစ်ကို တွေ့လာရင် တကယ်ဖြစ်လာနိုင်လား။”

“အဲ... သိဘူးလေ၊ ဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကံပါဝက်သားတုတ်ထိုးစားမလို့ ထွက်လာတာ၊ အဲဒီဇယားကို ရှင်းနေရတာနဲ့ကို မရောက်နိုင်ဘူး၊ ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ယူကို တုတ်ထိုးကျွေးမယ်၊ စားမှာလား။”

“စားတော့ စားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တုတ်ထိုးလောက်နဲ့တော့ မလုံလောက်သေးဘူး ထင်တယ်။”

“အေးပါ ... ခုလောလောဆယ် တုတ်ထိုးပေါ့၊ သွားမယ်။”

သူက အဝေးကလှမ်းကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းတွေကို လက်လှမ်းပြုကာ သူမနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာခဲ့သည်။ ထုတ်ထိုးဆိုင်သို့ရောက်လျှင် သူမက သိတ်မျှားကို တဖြုတ်ဖြုတ် စားသောက်နေတာကို သူက သဘောတကွ ကြည့်မိသည်။ သူမက အားရပါးရ စားနေရင်းမှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

“စားလေ ... ဘာလဲ မျိုမကျဘူးလား။”

ဒီတော့မှ သူက ပြုံးရင်း သိတ်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးမိသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းပြောတော့ ဗယ်လင်တိုင်းဒေးတုန်းက ရှိသမျှ ရည်စားတွေ အကုန်ဖြုတ်တာဆို၊ ဒီတစ်ယောက်က ဒီနေ့ထိ ဘာလို့ပါလာရတာလဲ။”

“ဪ... သူက ခရီးလွန်နေလို့ ... အဟင်း ဟင်း။”

သူမက အဆီပိတ်အူ ဝက်သားဖတ်ကို အချဉ်ရေနှင့် တို့ကာ အားရပါးရစားရင်းဖြေလျှင် သူသည် ဒီကောင်မလေးကို ခပ်စပ်စပ် ရိုက်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။

“မင်းကွာ၊ ယောက်ျားလေးတွေကိုများ ဆော့ကစားစရာ ကျနေတာပဲ၊ မင်းကြောင့် အသည်းကွဲခဲ့တဲ့လူတွေရှိရင် မင်း ဝင့်လည်မှာ မကြောက်ဘူးလား။”

“ဟင့်အင်း ... မကြောက်ပါဘူး၊ သူတို့ကလည်း ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာအသည်းမှကွဲတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟာ ... မင်းက သိနိုင်တာမို့လို့လား။”

“သိတာပေါ့၊ ဒီလူတစ်ယောက် ကိုယ့်အပေါ် ကိုယ်မချစ်ဘူး ချစ်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်တာပေါ့။”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် ? အဲဒါကို ဘယ်လို သိနိုင်တာလဲ”

“ဝေါ ... ဒီကျောင်းသားကတော့ ပိန်းလိုက်တာ၊ ယု ရည်းစားမထားဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... နီး”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ၊ လော့ဂျစ်သဘော တရားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် နီး ... နီး နှစ်ခါဆိုရင် ရက်စ် ဖြစ်တယ်တဲ့နော်၊ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးလို့ နှစ်ခါပြော တာဟာ ဟုတ်တယ်ပဲတဲ့”

“အမယ်လေး ... အစ်မရယ်၊ အချစ်အကြောင်းပြောရက နေ လော့ဂျစ်တွေပါ ပါလာပြန်ပြီ၊ မင်း သိပ်တော်မှန်း၊ ဗဟုသုတစုံမှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးပဲ လုပ်စမ်းပါ”

“လိုက်မိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင်း ... ဘယ်မိမလဲ၊ မင်းက 2050 ကိုရောက်နေတာ ကိုး”

“ဘာလဲ Love story 2050 ဆိုတဲ့ ကုလားကားကို ပြော နေတာလား”

“ဟား ... သူမက ကားတွေလည်း ပါလာပြန်ပြီ၊ အကောင်း ... ကုလား”

“နေတာပါကွာ”

“ဪ ... ဒီကာလသားနယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို တကယ် ချစ်၊ မချစ် မသိနိုင်ဘဲနဲ့ တောင်များ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ရည်းစားထားဖို့ စဉ်းစားနေသေးတယ်”

“စဉ်းစားရတယ်လေ၊ မင်းပြောသလိုပေါ့၊ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်တယ် ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ကံကို အသာထား၊ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ အသုံးချရတယ် ဆိုတာလေ ...

ဒီတော့ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကို စိုက်ထုတ် ချင်ပါဘူး၊ ကိုယ် တကယ်ချစ်မှပဲ စိုက်ထုတ်ချင်တယ်”

“အမယ် ... သူများပြောတဲ့ဒိုင်တွေကို လာရွတ်ပြနေပြန် ြ”

သူမက တုတ်ထိုးစားရင်းနဲ့မှ ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်း ထိုးလျှင် သူသည် အဲဒီမျက်စောင်းမှာ တစ်ခဏတာ မျောသွား သည်။ သူမကို နူးနူးညှဲညှဲပုံစံမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူမို့ ငေးမိ သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ သတိတွေဝင်လာကာ အဟမ်း အဟွတ်တွေ လုပ်ရသည်။ သူမက ရေနေ့ကြမ်းပူပူ တစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်ရင်းမှ ...

“လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်၊ မချစ် တွေဝေစဉ်းစား နေတယ် ဆိုကတည်းကိုက အဲဒါ သေချာပြီ၊ မချစ်လို့ပဲ”

အပြစ်မှန်မှန်

အဲဒီအပြောကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ လပေါင်းများစွာ စဉ်းစားရကျပ်နေခဲ့သော ပြဿနာကို သူမက တုတ်ထိုးတစ်ဖတ်စားရင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပင် အသာလေး ပြောပြသွားသည်။

“တကယ့်အချစ်စစ်ကို ခံစားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလိုတွေ doubt ဖြစ်နေစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး။ အချစ်စစ်ဆိုတာ လုံးဝ သေချာနေတယ်။ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိတယ်”

သူက သူမကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေသည်။ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်။ သူမကတော့ တုတ်ထိုးစားရင်း mood ဝင်နေသလားတော့ မပြောတတ်။ တုတ်ထိုးနှင့် အချစ် ဘယ်လို ဆက်စပ်နေသလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ တုတ်ထိုးစားရင်းနဲ့ အချစ်ခိုင်တွေကို စပါယ်ရှယ်ထုတ်နေသည်။

သူမက နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းပင် ထောင်လိုက်သေးလျက် ...

“ပြီးတော့ မှတ်ထားဦး၊ အချစ်စစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ပကတိအခြေအနေကို လက်ခံပေးနိုင်မှ အချစ်စစ် ဆိုတာပဲ”

အကြည့်မှာရင်ခွန် အတွေ့မှာလိုက်မော

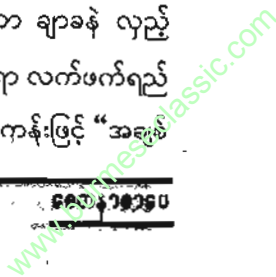
သူကတော့ အဲဒီစကားကို မျက်မှောင်တစ်ချက်ရုံ သွားမိကာ ချက်ချင်းတော့ လက်မခံလိုပေ။ သို့သော် သူမလိုလည်း စာမတတ်လေရာ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်လည်း ပြန်မပြောနိုင်။ တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် သူမက တုတ်ထိုးစားခြင်းကို လက်စသတ်ကာ အတန်းသွားစာကိုဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်တာကြောင့် သူသည် အဲဒီစကားကိုတော့ ရင်ထဲမှာပင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရသည်။ သူမ ပြောခဲ့သော စကားတွေကိုတော့ ညနေရောက်မှပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆက်၍ ဆွေးနွေးတော့မည်။

သူမကတော့ နှစ်ယောက်စာ ဝက်သားတုတ်ထိုးဖိုးတွေကို သွက်သွက်လက်လက် ထုတ်ရှင်းကာ သူ့ကို ကြည့်နူးရှင်ပျံ့မျက်နှာထားမျိုးဖြင့်ကြည့်လျက် ...

“ကဲ ... တခုတာ ... သွားတော့မယ်”

“မင်း ဖုန်းနံပါတ်တော့ ပေးခဲ့ဦး အမ်ချမ်းဘို”

သူမက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရုံပြရင်းမှ နံပါတ်တစ်ခုကို ရရှိပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တခုတာပြကာ ချာခနဲ လှည့်သွက်သွားပါသည်။ သူသည် သူငယ်ချင်းတွေရှိရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ယောင်ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် “အချစ်

ကို ခွဲခြားတတ်သွားပြီ” ဟု တိုးတိုးပြောမိသောအခါ အားလုံးက
ဝိုင်း၍ ထောပနာပေးကြလေသည်။

“အခု”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူ ပြောတာမှန်တယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို
တကယ်ချစ်မချစ် တွေ့ဝေစဉ်းစားနေတယ် ဆိုကတည်းကို
က အချစ်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ငါတော့
ထောက်ခံတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေကို သူမ ပြောပြခဲ့သော စကားတွေ
အား ပြန်လည်ပြောပြသည့်အခါမှာ ညိုမင်းက အထက်ပါစကား
ကို ထပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဈာန်တဲ့လူတွေကတော့ ဘာမှ
မပြောကြသေးဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသေးသည်။ သူလည်းပဲ ငြိမ်
သက်နေပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ တကယ်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့
ထောက်ခံနေသည်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ သူ မေလေးကို
မချစ်ခဲ့ပါ။ အစစအရာရာ ဘယ်ဘက်ကမှ ပြောစရာမရှိသော
အလှပကေးလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်ခဲ့တာတော့ ဟုတ်သည်။
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပီပီ ကြိုက်ခဲ့တာလည်းရှိသည်။ တစ်
ဖက်က သူ့ကို favourပေးတာကို သာယာခဲ့တာလည်း မှန်သည်။

တစ်ခါမှ ချစ်သူရည်းစားမထားဖူးသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ Queen တစ်ယောက်ကို ရည်းစားဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုလျှင် သူ့လိုတောင် သိပ်စဉ်းစားနေမှာမဟုတ်။

သို့သော် သူ စဉ်းစားခဲ့တာသည် သူ့အတွက်တင် မဟုတ်ဘဲ မေလေးအတွက်ပါ ပါခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ့ရင်တွင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိမြင်လိုသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီလို သိမြင်ခြင်းနဲ့ ထပ်တူမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် သရော်မော်ကား မျက်နှာပေးကလည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ထင်ဟပ်ပြီးလာသည်။ အဲဒီ ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာပေးကိုတော့ သူရင်မခုန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အမြဲမြင်တွေ့ချင်နေမိပြီ ဆိုတာတော့ သေချာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“နေပါဦး၊ မင်းက အခု လိုင်းပြောင်းသွားတဲ့ သဘောလား၊ မေကျက်သရေကနေ အမ်ချမ်းဘို ဖြစ်သွားတာလား၊ မင်းတို့ယောက်ျားတွေ တတ်လည်းတတ်နိုင်လွန်းတယ်”

“အောင်မာ ... မင်းက မိန်းမမို့လို့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ ပြောတာက အစကတော့ မေလေးတွေ ဘာတွေနဲ့ ဟုတ်ပြီဟုတ်ရဲ့၊ ခုတော့လည်း ဟို ... ဂေါ်လီမလေး ဖြစ်သွားပြန်ပြီ၊ မင်း အမ်ချမ်းဘိုကိုတော့ မလိုက်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူက ဇယားပါ၊ အကြောင်းမသိတာ

လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ မင်းရှေ့မှာတင် ရည်းစားပြတ်တာကို ငှက်ပျောသီးအခွံနှုတ်သလို လုပ်လာတာ ...

မင်းနဲ့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး”

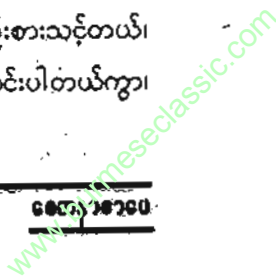
“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဖိုးဂျီပြောတာကို ထောက်ခံတယ်၊ မင်းက အမြဲတမ်း အေးဆေးနူးညံ့တဲ့ မေလေးကို မြင်တွေ့နေရာကနေ လျှပ်စီးလက်သလို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်လက်နေတဲ့ အမ်ချမ်းဘိုကို တွေ့လိုက်ရတော့ အပြောင်းအလဲ ခံစားဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပါကွာ ...

ပြီးတော့ ဒီမိန်းမက တော်လ်ကီ ရေလည်ကောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ လူဆိုတာက ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် တော်လ်ကီကောင်းရင် သဘောကျတတ်စမြဲပဲ ...

ဖေမြင့်ရေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာတောင် ဖတ်ဖူးသေးတယ်၊ ဘာတဲ့ ရုပ်ချောနဲ့ အပြောကောင်းတွင် အပြောကောင်းသူကို ပိုပြီးချစ်ကြသည် ဆိုပါလား”

“ဟွန်း... အထောက်အထား အကိုးအကားတွေနဲ့တောင် ပြောနေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အဲဒီတော့ မင်း သေချာစဉ်းစားသင့်တယ်၊ ဇာဇာစီးစီးတည်းက ရှောင်ထားတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မေလေးကိုပဲ ရွေးချယ်စမ်းပါ”

“ဘာဆိုလဲကွ၊ မေလေးကိုမှ ငါ မချစ်တာ”

သူ့စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

“နို့ ... ဒါဖြင့်ရင် မင်းက အမ်ချမ်းဘို့ကို ချစ်တယ်ဆို
တဲ့သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ငါ သူ့ကို ချစ်ချင်နေတယ်”

“ဟင်း ... စားပြန်ပြီ၊ မင်းနဲ့ကျမှပဲ ဒိုင်အသစ်တွေ ကြား
ဖူးနေပြန်ပြီ၊ ချစ်ရတယ်ထင်တယ်တို့၊ ချစ်ချင်နေတယ်တို့၊
ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ငါ မေလေး
ကို မချစ်ဘူး၊ အဲဒါ သေချာသထက် သေချာတယ်၊ လုံးဝ
အခိုင်အမာပဲ၊ ကျောင်းဖွင့်စတုန်းကတော့ မင်းတို့ပြောသလို
ချောချောလှလှ မိန်းကလေးမို့ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ရင်ခုန်တာ
ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ အချစ်များ ဖြစ်လာမလားလို့ ထင်ခဲ့တာ
လည်း မင်းတို့အသိပဲ ...

ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ငါ လုံးဝကွဲပြားသွားပြီ
ပိုပြီး သေချာသွားတာကတော့ အမ်ချမ်းဘို့ ပြောလိုက်တဲ့
စကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပဲ အချစ်သာ တကယ်ဟုတ်ရိုးမှန်ရင်
တွေဝေနေစရာအကြောင်းကို မရှိဘူးတဲ့၊ ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ
ဖြစ်ပြီးသားတဲ့ကွ”

“ဒါကတော့ 100%မသေချာနိုင်ဘူးကွ၊ တချို့ဆို နီးတုန်းက
ချစ်နေမှန်းမသိဘဲနဲ့ ဝေးသွားမှာ သိတာတို့ ဘာတို့ကျတော့
ရော”

“အဲဒါကတော့ ကာယကံရှင် အံသုံးမကျလိုပေါ့၊ ရင်ထဲ
မှာလည်း စစ်စစ်မှန်မှန်အချစ် မဖြစ်ထွန်းသေးလို့ပေါ့၊
အချစ်သာသေချာနေရင် ဘာမှ ဒွိဟဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိ
ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ ပြောသွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းမှာ
တစ်ခုတော့ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ ပြောတာက လူတစ်ယောက်ကို
တကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင် ပကတိအခြေအနေအတိုင်း
လက်ခံလို့ ပြောတာ၊ မင်း သူ့ကို ငြိစဉ်တွေ စနေမှန်းသိလို့
အထာနဲ့ဖြေလွှတ်တာ”

“ထားပါ၊ သူ့ဟာသူ အထာနဲ့ပဲပြောပြော ဘာနဲ့ပဲပြော
ပြော၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကျတော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားတာကွ၊ ငါ
တွေ့သလို မင်းတို့လည်း တွေးမှာပဲ၊ ငါတို့ယောက်ျားလေး
တွေမှာတောင် ရှိတာပဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ်
ချစ်မိပြီဆိုရင် သူ ပြင်ခိုင်းတဲ့ မကောင်းတဲ့ အချက်တွေကို
ပြင်တာလေ ...

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ကို ကောင်းစေချင်လို့ပြောတဲ့ အမှားတွေကို
ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြုပြင်ယူရတာ အမှန်မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ်
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်လာပြီဆိုရင် အနေအထိုင်
အသွားအလာတွေကို အားလုံးမဟုတ်တောင် အတော်အသင့်
တော့ ပြောင်းလဲယူပစ်ကြတာပဲလေ”

“ဒါက ပုလိပ်အတွေးကို ကိုဘချစ်ရဲ့”

“လာပြန်ပြီ ဒီဗိုလ်အောင်ဒင်အရူးကတစ်မျိုး၊ ငါ ပြောတာ
ဟုတ်မဟုတ် မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ တို့ယောက်ျား
လေးတွေတောင် ဒီလိုပြင်ရကောင်းမှန်းသိရင် သူက မိန်း
ကလေးလေ၊ ပိုပြီး ပြင်ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ...

လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်
ကလည်း မှားနေတယ်ဆိုရင် ဒါ ပြင်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်
လား”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါက တရားသေတွက်လို့တော့ မရဘူးကွ၊
မင်း ပြောချင်စဉ်မိန်းကလေးက အမ်ချမ်းဘို့ ဖြစ်နေတယ်”

“အမ်ချမ်းဘို့ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါပြောတဲ့စကား
က ရှင်းရှင်းလေး၊ ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲမနေဘူး၊ လူတစ်
ယောက်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူကို တကယ်ချစ်မိသွားပြီဆိုရင်
ချစ်သူအတွက် ပြောင်းလဲနိုင်ရမယ် ...

အဲဒါ မင်းတို့ လက်ခံလား”

“အင်း ... လက်တော့ လက်ခံနိုင်သလိုပဲ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ... ဖြစ်နိုင်တယ်။ ရင်ထဲမှာ တကယ်ကို
ခိုင်မာတဲ့ အချစ်စစ်ရှိနေတယ် ဆိုရင်ပေါ့”

“ငါကတော့ ကြားနေသမားဟေ့၊ ဒါမျိုးက သီအိုရီ မရှိ
ဘူး”

“သီအိုရီ ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ သားစိုးရော ဘာဘူရော မိန်း
မရသွားပြီကိုး”

ညိုမင်းရဲ့စကားကို ဖိုးဂျီက လျှာထုတ်ကာ ဝင်နောက်
သည်။ သို့သော် ညိုမင်းကတော့ မဖြိုပါ။

“ဟေ့ကောင် ... စွတ်ဒ်တယ်ထင်ရင် ဒူးသာဒူးကွနော်၊
ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်၊
ပေ ဂျက်သရေနဲ့တုန်းက မင်းကို အားလုံး ဝိုင်းပြီး တွန်းပို့
နေတော့ မင်း လှုပ်ချင်စိတ်မရှိဘူး၊ တွန်းတာတောင် မင်း
မလှုပ်ခဲ့ဘူး ...

အခု အမ်ချမ်းဘို့ ကျတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကရော
ငါတို့ကရောပါ တားတာတောင် မင်းက ရှေ့ဆက်တိုးချင်
စိတ်ပေါက်တယ်၊ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အဲဒီမှာကိုက

www.burmeseclassic.com

မင်း ရင်ထဲမှာ သူ့ အတွက် ဘာရှိနေပြီဆိုတာ သိတော့ပေါ့

သူငယ်ချင်း ...

သိပ်စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့၊ လှုပ်လို့ရပြီ ဒီလောက်ဆို လှုပ်လို့ရပြီ”

ညိုမင်းရဲ့ စကားက သူ့နှလုံးသားပြတင်းပေါက်ကို လှစ်ခနဲ ဖွင့်ပေးလိုက်သလိုရှိ၏။ သူသည် နားထဲတွင် အဆိုတော် သားစိုး ဆိုထားသော သီချင်းသံကို မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ကြားယောင် လာသည်။ သီချင်းထဲမှာတော့ ကိုသားစိုးနဲ့ ဖိုးချစ် ပေါင်းရင် လှုပ်လို့ရပြီတဲ့၊ သူ့ဘဝမှာရော ဘယ်သူနဲ့ပေါင်းရင် လှုပ်လို့ရမည်တဲ့ လဲ၊ သူသည် မျက်လုံးထဲတွင် မျက်နှာတစ်ခုကို တရေးရေးပြေးမြင် လို့လာကာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်းဖြိုးလာခဲ့သည်။

လှုပ်လို့ရမလား အမ်ချမ်းဘို့ ...။ ။

မြေကွယ်ပါ(၉)

တစ်ခါတလေမှာ

တချို့ အချစ်တွေဟာ လှည့်ဖြားတတ်တယ် ...။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ထင်ပြီးမှ

တကယ်မချစ်တာမျိုးပေါ့။

လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ် မချစ်

ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ ...။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းခြင်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်းအရာတွေမှာ အဲဒီလူတစ်ယောက်ကို အမြဲမပြတ် တွေ့မြင်လိုခြင်းက စ၊မည်ထင်ပါသည်။ သူသည် အမ်ချမ်းဘိုဆိုသည့် ကောင်မလေးကို အမှားတွေနဲ့ နေထိုင်သော ကောင်မလေးအဖြစ် တစ်စတစ်စ စိတ်ဝင်စားလာခဲ့ရာမှ သူမက ရင်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာခဲ့မှန်း မသိခဲ့ပါ။ သို့သော် မေးလေးကို ရင်ခုန်ခံစားခဲ့သောစိတ်များသည် အချစ်မဇာတီခဲဘူး ဆိုတာတော့ သူ့ဟာ သူ သေချာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလောက်ထူးဆန်းမှန်း သူ တကယ်ပဲမသိခဲ့ပါ။ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လိမ္မာရေးခြားရှိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲမြင်ချင်တာကိုက သူ့ရဲ့ အချစ်စစ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူသည် အတန်းတစ်ခုပြီးသွားသောအခါ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖစ်ဆစ်အတန်းတွေ့ဘက် သွားလျှောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ မိုးကိုနဲ့ ဖိုးဂျီကတော့ သူတို့ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွေ့စရာရှိတာမို့ သူ့နောက်ကို မလိုက်နိုင်။ ညိုမင်းကတော့ အေးဆေးပဲ လိုက်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဖစ်ဆစ်အတန်းဘက်တွေသို့ လျှောက်လာရင်းမှ သူက စကားစမီသည်။

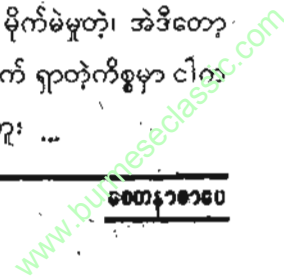
“ငါ အရင်တုန်းက ကောင်မလေးတွေရှိတဲ့ အတန်းဘက်ကို သွား၊ သွားပတ်တတ်တဲ့ကောင်တွေကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူးကွ ...

အခုတော့ စာနာတတ်သွားပြီ၊ အဲဒီလို သွားရတာကို က ဖီးလ်တစ်မျိုးပဲနော်”

သူ့ရဲ့ စကားကို ညိုမင်းက ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးကာ ခပ်မဆိတ်သာ။ သူက ညိုမင်းကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်လျက် ...

“မင်း ငါ့ကို နားလည်ပေးနိုင်လား ညိုမင်း၊ ဟိုကောင်တွေလို အကန့်မျိုး မင်းမှာ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“နပိုလီယန် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ လူနှစ်ယောက် ကျူးလွန်တဲ့ မိုက်မမှုတဲ့ အဲဒီတော့ မင်းနဲ့ မိုက်ဖော်မိုက်ဖက်တစ်ယောက် ရှာတဲ့ကိစ္စမှာ ငါက ကန့်ကွက်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး ...

ယောက်ျားပဲကွာ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်လုပ်မှာပေါ့၊
မင်း မှန်တယ်ထင်တယ် မဟုတ်လား၊ မမှားဘူး သူငယ်
ချင်း”

ညိုမင်းက လက်မတစ်ချက်ထောင်ကာ ပြောလျှင်
သူသည် အားတက်ဝမ်းသာသွားပြီး ညိုမင်းရဲ့ပခုံးကို လှမ်းဖက်မိ
သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖစ်ဆစ်ဆောင်နားသို့ ရောက်လာလျှင်
သူ့ရင်ခွန်သံတွေ တဒိတ်ဒိတ်မြန်လာသလို ခံစားရသည်။ မေလေးနဲ့
တုန်းကရော ရင်မခွန်ခဲဘူးလား။ သူကတော့ ခွန်ခဲတယ်ဟု ထင်
သည်။ သို့သော် ထင်တာက ထင်တာပဲဖြစ်လျက် ဒီခံစားချက်နဲ့
နှိုင်းယှဉ်သောအခါမှ အဲဒီရင်ခွန်သံဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ဟု နားလည်
ရသည်။ တစ်ခါတလေမှာ ခံစားချက်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း
တုန်းက မသိသာပေမယ့် နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်တော့
မှ ဘယ်ဟာက အတုအယောင် ဆိုတာကလည်း သိလာရသေး
သည်။

(ဒီနေရာမှာ စာဖတ်သူ မိန်းကလေးများသည်
အပြောင်းအလဲများလွန်းသည့် ယောက်ျားလေးတွေဟု ထင်ကောင်
ထင်နိုင်စရာရှိပါသည်။ အပြောင်းအလဲများတာမဟုတ်ပါ။ ယောက်ျား
လေးများ၏ ထင်ယောင်ထင်မှား ရင်ခွန်သံသဘာဝသဘာဝဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဖစ်ဆစ်တက်သို့ ရောက်သောအခါ ရင်ခွန်
သံနည်းနည်း မြန်လာပါသည်။ သူမအတန်းရှေ့သို့ ရောက်သော
အခါ ပို၍ ရင်ခွန်သံမြန်လာသည်။ သူမရော သူ့ကို မြင်သွားလျှင်
ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမှာပါလိမ့်။ သေချာတာကတော့ အံ့ဩသွား
လောက်သည်။

ပြီးတော့ သရော်တော်တော်လည်း ပြီးပါလိမ့်ဦးမည်။
အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကာ သရော်မော်ကားပြုံးသောပုံစံကို သဘော
မကျသည့်ကြားမှ ဘာကြောင့် နှစ်သက်နေရသလဲတော့ မပြောတတ်
ပါ။ သူသည် သူမရဲ့ အတန်းရှေ့မှာရပ်ကာ သူမကို ဟိုဟိုဒီဒီ
ဝေဝဲရှာဖွေကြည့်မိသည်။ မတွေ့ပါ။ အတန်းထဲမှာလည်း ဆရာဝင်
နေသဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မေးလို့မရ။ သို့သော် အတန်းပြီးဆုံး
ချိန်က သိပ်မလိုတော့ပြီမို့ သူက ခဏစောင့်ဖို့လည်း မပျင်းပါ။

သိပ်မကြာမီ ထင်ထားသလိုပင် အတန်းချိန်က
ပြီးဆုံးသွားသည်။ ဆရာ ထွက်သွားပြီးလျှင် ကျောင်းသားကျောင်းသူ
တွေကလည်း တဖွဲဖွဲ ထွက်လိုလာကြသည်။ သို့သော် သူမ
မပါသေးပါ။ နောက်ဆုံး လူတွေရှင်းသွားသည့်အထိ သူမကို
မတွေ့ရသော်အခါ ညိုမင်းကတောင် မေးလာသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း လေဒီက ကျောင်းရောလာရဲ့လား”
“အင်း ... ငါလည်း မသိဘူးလေ”

သူက အိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ကာ သူမထံသို့ ဖုန်းခေါ်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူမ တကယ်ပဲ ကျောင်းမလာ တာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်နေရာကိုများ ...။ ဒီလိုတွေးလိုက် တော့ သူ့ရင်ထဲ နည်းနည်းပူသွားသည်။ သူမက ကျောင်းပျက်လေ့ ပျက်ထဲ မရှိသူဖြစ်သည်။ ကျောင်းနေပျော်၍ စာတော်သူကောင်မ လေး ဘယ်ကိုများ လျှောက်သွားနေပါလိမ့်။ သူသည် သူမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဆက်သွယ်ရေးကွန်ယက်တွေ က ချက်ချင်း အလုပ်ရှုပ်သွားကြကာ သူမ ရှိနေသောနေရာကို အပြေးအလွှားရှာဖွေလျက် ခေါ်ဆိုပေးကြသည်။

သို့သော် သူမက ခေါ်ဆိုမှုကို လက်မခံ။ ဖုန်းမကိုင် ပါ။ သူသည် ခေါ်ဆိုမှုပြီးဆုံးသွားချိန်ထိ စောင့်၍ ခေါ်သေးသည်။ တစ်ခါ ... နှစ်ခါ ... သုံးခါ ...။ သူမ ဖုန်းမကိုင်ပါ။

“ဖုန်းမကိုင်တာလား။”

ညိုမင်းကတောင် အထာသိစွာဖြင့် မေးသည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်းမှ ကော်ရစ်တာပေါင်ကိုမှီကာ စဉ်းစား အကြံထုတ်မိသည်။ သူမ ဘာကြောင့် ဖုန်းမကိုင်တာလဲ။ သူသည် ဖုန်းထပ်ခေါ်ဖို့ကိုတော့ လက်လျှော့လိုက်ကာ သူမဖုန်းထဲသို့ Message တစ်ခုပို့လိုက်သည်။

“လေဒီချမ်း ...

မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဖုန်းမကိုင်လို့ စိတ်ပူ နေတယ်။ ဒီစာကိုဖတ်ရရင် (အဆင်ပြေရင်) ဖုန်းပြန်ဆက် ပေးပါ။ ကျေးဇူးပြု၍ ...

ဂနိုင်း”

သူက ညိုမင်းကို သွားရအောင်ဟု အချက်ပြကာ စစ်ဆစ်ဘက်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ အတန်းပြန်ရောက် တဲ့အထိ သူမဆီက တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းပြန်ချက်မလာသေးပါ။ ဒီဒီအခါမှာ သူ့ရင်ထဲ၌ တန့်န့်ဖြစ်လာသည်။ ထိုင်ရလို ထရမလို ဖြစ်နေသော သူ့ကို ညိုမင်းက ပြုံးစေဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“အဲဒါပဲကွ အချစ်ဆိုတာ၊ အခုတည်းက မင်း ပျာနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဟိုက ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ မင်း လှုပ်ဖို့ခက်နေ ပြီ၊ မေလေးတုန်းက မင်း ဒါမျိုးဖြစ်လား။”

“အေးပါကွာ၊ မင်း ပြောထားပေါ့။”

“ငါက အစတည်းက ပြောချင်တာ၊ မင်းက အမ်ချမ်းဘို့ ပြောလိုက်မှ နားဝင်သွားတာကို... အချစ်ဆိုတာ တကယ် ချစ်လာပြီဆိုရင် သူ့ဟာသူ သေချာပြီးသားကွ၊ ဘာကိုမှ သံသယရှိစရာ မလိုဘူး၊ အခု မင်း သူ့ကို ချစ်သွားတယ်။”

ဟုတ်၊ သူ့မှာ ဘာအကန့်တွေပဲ ရှိခဲ့ ရှိခဲ့ အေးဆေးပဲ ဖြစ်
နေတယ်မှလား ...

မေလေးလို နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ Queen ကိုကျတော့
မင်း ခံစားလို့တော့ ရပါတယ်၊ အချစ်ဟစ်ခုတော့မဖြစ်ဘူး၊
အဲဒါပဲကွ၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာနဲ့မှ မငြိဘူး ...

သူ့ဟာသူ လွတ်လပ်စွာဖြစ်တည်နေတာ အချစ်ပဲ”
“မင်းပြောတဲ့ ဒိုင်တွေက တကယ်မှန်တယ်၊ ငါ သူ့ကို
မတွေ့ရဘူးဆိုမှ မိတွေ့ချင်လာတယ်၊ အသံမကြားရဘူးဆို
မှ ပိုကြားချင်လာတာ”

“ဟက် ... မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်ပြီပေါ့၊ အချစ်အကြောင်းများ
မသိခဲ့ဘူး ... ငယ်စဉ်က အသက်အရွယ်မှာ ... ရူးလောက်
တဲ့အချစ်မျိုးလည်း ... ကိုယ်တိုင်မတွေ့မိသေးပါ”

ညိုမင်းက သူ့နှလုံးသားကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်
မင်းနဲ့မှချစ်တတ်ပြီ ဟူသော သီချင်းကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ညည်း
ပြသည်။ ဒီလိုနှင့် စာသင်ချိန်ကုန်ဆုံးတော့မည့် နေ့လယ်ခင်း
သုံးနာရီလောက်အချိန်ကိုတောင် ရောက်လာသည်။ ဒီတစ်ချိန်ပြီး
လျင်တောင် သူတို့လည်း ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ မိုးကိုက
တောင် သူ့အနားသို့ တိုးတိုးကပ်ကာ ...

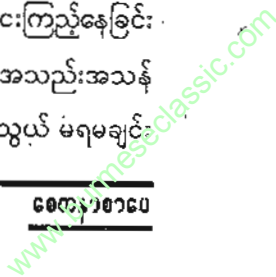
“ငါ မြန်မာစာဘက်ကို ရောက်တော့ မေကျက်သရေနဲ့
တောင် တွေ့ခဲ့သေးတယ်ကွ၊ မင်းအကြောင်းပြောတော့
တင်းနေတဲ့အထာနဲ့၊ မင်းကလည်း ချောလိုက်စမ်းပါကွာ၊
တောင်တောင်အိအိတွေ လျှောက်စဉ်းစားမနေစမ်းပါနဲ့၊
မင်းနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးက မေကျက်သရေပါ”

“ချစ်သူထားတယ်ဆိုတာ လိုက်ဖက်တာကို ရွေးထားတာ
မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းလည်း ချစ်သူရှိတာပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး
ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့”

“စာလိုပြောနေတာပေါ့၊ အမ်ချမ်းဘိုနဲ့ဆိုရင် မင်း စိတ်
ညစ်ရမှာ”

“ဟေ့ကောင် လောလောဆယ်မှာတော့ ငါ ပျော်နေတယ်
ကွ သိလား”

ပြောရင်းဆိုရင်းမှာပင် သူ့ဖုန်းက အသံမြည်လို့လာ
သည်။ သူသည် Displayပေါ်မှာ ပေါ်နေသည့်နံပါတ်ကို မြင်လျှင်
ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟူသော
သံသယစိတ်အပြင် ဝမ်းသာသည့်စိတ်ကြောင့်ပါ ငေးကြည့်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကြည့်စမ်း ... သူမဆီက ဖုန်းသံကို သူ အသည်းအသန်
ချွတ်လင့်နေမိတာပါလား။ သူမဆီက အဆက်အသွယ် မရမချင်

ရေဝေးကြာလို နွမ်းနေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူမ ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

မေလေးကို သူ ရင်ထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာ မချစ်ခဲ့ ခြင်းကြောင့် ၈၀၀၀၀ အတွေးတွေနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမကိုတော့ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိသွားသောကြောင့် မသေချာမရေ ရာဆိုတာတွေသည်လည်း မရှိတော့။ အချစ်စစ်မှာ ဒီလူတစ်ယောက် ကို ချစ်သလား မချစ်ဘူးလားဆိုတာ ဝေဝါးနေစရာကို အကြောင်း မရှိပါ။ ဖုန်းပေါ်က Display ကို ပြီးကြည့်ပြီး ဖုန်းကသိုဏ်းရှု နေသော သူ့ကို ဖိုးဂျီက တံတောင်နှင့်တွက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဖုန်းမကိုင်ဘူး လား”

ဒီတော့မှ သူက ကပျာကယာဖြင့် ဖွင့်ကိုင်မိသည်။ သူက ဟယ်လိုဟု ထူးလိုက်လျှင် တစ်ဖက်မှ ချိုလွင်လတ်ဆတ် ရသော အသံရှုရှလေးက နားထဲသို့ စီးဝင်လာသည်။ သူမအသံ က မေလေးလို နူးညံ့တိုးသက်သော အသံမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ကြားနာသူရဲ့ တစ်ဖက်နားထဲမှာ Activeဖြစ်မှုကို ဝေ ခွမ်းသည်။

“ဟေး ... ယူ ဘယ်မှာလဲ”

“မင်းကများ ကိုယ့်ကို ပြန်မေးရတယ်ရှိသေး၊ တစ်နေကုန် ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ လေဒီချမ်း”

“ယူ တို့ကို ရှာနေတယ်ပေါ့”

သူမအသံက အပိုင်တွက်သလို မေးသောအသံမို့ သူ နည်းနည်းတော့ အမြင်ကတ်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဒါဟာ သူမရဲ့ စတိုင်လ်ဆိုတာ နားလည်ရသည်အတွက် အထွေ အထူးတော့ ခံစားမနေတော့ပါ။

“အင်း ... ရှာနေတယ်၊ မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“တို့နေရာ ပြောလိုက်ရင် ယူ လိုက်လာမှာလား”

သူ့ ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားမိသည်။ သို့သော် အကြောင်းထူး တစ်ခုခု ရှိရမည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ...

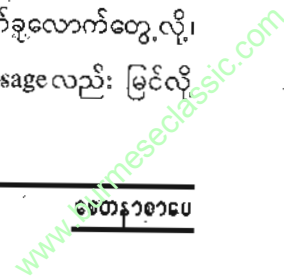
“မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ဆေးရုံကြီးမှာ”

“ဘာရယ် ... ဟေ့ ... မင်းကိုယ့်ကို လာဖုတ်မနေနဲ့နော်”

“ရော် ... တကယ်ပြောနေတာ၊ မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊

ယူရဲ့ Missed Calls တွေ ခြောက်ခုလောက်တွေ့လို့၊ တွေ့ရင် အကြောင်းပြန်ပါဆိုတဲ့ Messageလည်း မြင်လို့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ ...

ယူမှာ အရေးကြီးကိစ္စမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုလည်း ဒါပဲလေ”

“ဟာ ... နေပါဦး၊ မင်း ဆေးရုံကြီးမှာ ရောက်နေတာထော့ယုံသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မနေဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အဲဒီကိုတော့ လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ ပြော”

“အဆောင်(၃) အခန်း(A)မှာ”

“အိုကေ ... အတန်းပြီးပြီ၊ ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

“ဆီးယူ”

သူမက နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ သူ့ဘက်က တွေ့က သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... မင်း လိုက်သွားမလို့လား”

“အင်း ... လိုက်သွားမယ်၊ သူ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်”

“ဟာ ... ဘာလဲကွာ၊ မင်းဟာကလည်း ဖလော်ဆော်ဖီကနေတာပဲ”

“မသိဘူးကွာ၊ ငါလည်း ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောတာ၊ ကဲ ... ငါ သွားတော့မယ် ဘော်ဒါတို့”

“သွားဟေ့ ... သွား ... သွား၊ မင်းပါ ဝင်ပြရင်လည်း ပြခဲဦး”

သူက သူငယ်ချင်းတွေကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာကို သိသော်ငြားလည်း ဘာကြောင့် ပြည့်သူဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်နေရလဲဆိုတာကိုတော့ နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သူမ အိမ်ကလူတွေများ တစ်ခုခု တစ်စုံတစ်ရာ ... ? ?၊ ဒါလည်းပဲ သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ လျှောက်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲထားကာ ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမပြောသည့် အဆောင်ကိုလည်း အလွယ်တော့ ရှာ၍ရပါသည်။ သို့သော် လူကိုတော့ မတွေ့သေးသဖြင့် တာဝန်ကျဆရာမတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်လျှင် ...

“ဪ ... အမ်ချမ်းဘို့၊ သူက ဒီဘက်အခန်းထဲမှာ ခဏနားနေတယ်၊ သွေးလှူထားလို့ပါ၊ တွေ့ချင်ရင် ဝင်တွေ့လိုက်”

“ဗျာ ... သွေးလှူထားတယ်၊ ဟို ... ဘယ်သူ့အတွက်လှူတာလဲဟင်”

www.burmeseclassic.com

“ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လာတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကိုပါ”

ဗျာ ... သူ ဝင်တိုက်မိတာလား၊ စိုးရိမ်ရလား ဆိုတာတွေကိုတော့ သူက ဆက်မမေးချင်တော့တာ မဟုတ်ပါ။ မေးဖို့ အခွင့်မသာတော့အောင်ပင် ဆရာမက သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် စိတ်လျော့လိုက်ကာ ဆရာမပြသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ခန်းဆီးလိုက်ကာ လေးကို ဖယ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် သူမကို ထင်မထားသောပုံစံ ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထား တွေ့လိုက်ရသည်။ အဲဒီပုံစံသည် သူ့ရင်ကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားစေမှန်းမသိပါ။ တစ်မျိုး တော့ တစ်မျိုးပဲဖြစ်ပါသည်။

“လာလေ”

သူမက ပြုံးပြီးခေါ်လျှင် သူသည် အဲဒီအသံနဲ့ ဟန်လေးကို အဆုံးမရှိ ချစ်မြတ်နိုးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရမည်။ ကြည်စမ်း ... အချစ်ဆိုတာ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

သူက သူမရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ရပ်မိရင်းမှ ကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်မိကာ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ လေဒီချမ်းရယ်”

“ကလေးတစ်ယောက် တို့ရှေ့မှာတင် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ် သွားတော့၊ တို့က ကူညီပေးတဲ့သဘောပါ။ သွေးလိုတာ

သွေးလည်းလှူလိုက်တာ၊ ကလေးလည်း စိတ်ချသွားရပါ ပြီ။ သူ့အိမ်ကလူတွေလည်း ရောက်လာကြပြီ။ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားပြီ ...

တို့သာ သွေးလှူထားတာမို့ ဆရာဝန်က ချက်ချင်း ထမပြန်နဲ့ဦး၊ ကားမောင်းသေးနဲ့ဦးလို့ ပြောထားလို့ နားနေတာ”

သူမ စကားကို နားထောင်ပြီးသောအခါ သူ့ရင်ထဲ ဌိ တစ်မျိုးတစ်မည် ဆွတ်ပျံ့လို့သွားခဲ့သည်။ အများပတ်ဝန်းကျင် က လူဆိုးမလေးဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့သော ကောင်မလေးသည် ကိုယ်ကျိုးမပါသည့် ဝရဟိတအလုပ်ကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သတဲ့လား။

ဒါကို ဘယ်သူများ သိပါသလဲ။ သူတောင် သူမထံ ဝန်း... က်မိ၍ သိခြင်းဖြစ်သည်။

‘အတော်ပဲ၊ ယူမှ ရောက်မလာရင် တို့ ကားမောင်းပြန်ဖို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ခေါ်လိုက်ရတာ’

“လေဒီချမ်းရယ် ... မင်း နေရောကောင်းရဲ့လား”

သူက အင်မတန် သနားကြင်နာသောစိတ်ဖြင့် သူမကို စီးမိုးကြည့်ကာ ငဲ့ကိုင်ပြီး မေးလိုက်လျှင် သူမ မျက်ဝန်း ဆွဲကာ တစ်မျိုးတစ်မည် အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ သူတို့နှစ် ယောက်ရဲ့အကြည့်တွေသည် တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်တွင်းမှာကို

အနွေးဓာတ်တွေ ကူးလူးဆက်သွယ်သွားကြသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမက သူ့အကြည့်တွေကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလွဲသွားကာ အနွေးဓာတ်တွေကို ခြေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်းမူးနေတာကလွဲလို့ပါ”

“မင်း ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ တစ်ခုခုစားချင်လား”

“နွားနို့နဲ့ ကြက်ဥ သောက်ထားတယ်၊ ဘာမှ မစားချင်ပါဘူး၊ ထိုင်လေ၊ အဲ ... နေဦး ယူ အားရောအားရဲ့လား”

“အားပါတယ်၊ အတန်းပြီးသွားပြီပဲ၊ ညနေတောင်စောင်းနေပြီ လေဒီချမ်းရဲ့၊ မင်း အိမ်တွေ ဘာတွေကိုရော ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား၊ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

သူက သူမနဲ့ဘေးကနဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောလိုက်လျှင် သူမက ယောင်ယောင်မျှ ပြုံးသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ သူ့မျက်လုံးတွေက သရော်မော်ကားပုံစံသို့ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။

“ဒီအိမ်မှာ တို့ကို စိတ်ပူမယ့်သူ မရှိပါဘူး”

အဲဒီအပြောသည် ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာပါနေသော အသံမို့ ဝပူ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သူမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမရဲ့ပုံစံက ရွဲပြောနေတာ မဟုတ်သလို အတည်အတုံ့ဟန်ပန်ပြန် ရှိနေသည်။ သူက သူမကို ကြင်နာစွာဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်း အိမ်နဲ့ မခေါ်လိုလား”

သူ့အမေးကို သူမက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလျက် ...

“မခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မတွေ့တာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့အိမ်သားတွေနဲ့ တို့က တွေ့တောင်မတွေ့ ဖြစ်ဘူး၊ တို့အမေက တို့တစ်တန်းနဲ့စစ်လောက်က ဆုံးသွားတာ၊ တို့အဖေက တို့လေးတန်းမှာ နောက်မိန်းမယူတယ်၊ နောက်မိန်းမနဲ့ မွေးတဲ့ သားသမီးတွေကို တို့ထက်ပိုချစ်တယ်၊ ပိုအလိုလိုက်တယ်၊ သူ့အတွက် တို့က သမီးဆိုးပဲလေ ...

ပြီးတော့ ဒက်ဒီက အလုပ်များတယ်၊ အိမ်သိပ်မကပ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ တို့နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာများတယ်၊ မိထွေးဆို ဘလည်း အဆင်မပြေတော့ တမင်မတွေ့အောင် ရှောင်နေရင်းကကို မတွေ့ဖြစ်ကြတော့တာပါပဲ ...

တို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ အပြင်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာတို့ စိုးရိမ်တဲ့သူမျိုး တို့အိမ်မှာ မရှိပါဘူး”

သူသည် သူမရဲ့ စကားတွေကို တစ်ခါမှ မကြားဖူးသူလို ကြောင်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ဒီလိုမျိုးကျတော့လည်း သူမဟာ သူသိသည့် အိမ်ချမ်းဘို့ မဟုတ်သလိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူသိသော ကောင်မလေးသည် ဒီလိုခံစားချက်နက်သော စကား

များနှင့် ဒီလိုလေးနက်သော မျက်နှာပေးမျိုး မရှိပါ။ အမြဲတမ်း သွက်လက်သောစတိုင်လ်၊ သရော်မော်ကားအပြုံးများဖြင့် အပေ အတေဒီဇိုင်းဖြစ်သည်။

သူမထံမှ သူ မထင်ထားတာတွေလည်း ဆက်တိုက် ကြုံနေကြားနေရသဖြင့် သူသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ စကား လုံးတွေ တိတ်ဆိတ်ဆွဲအနေသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ သူမ မျက်နှာ ကို ငေးကြည့်နေရင်းမှ သူသည် သုမဘဝနဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားကို တုရေးရေး သိမြင်နားလည်သလို ဖြစ်လာလေသည်။ ဒီတော့မှ သူမကို တိုးတိတ်စွာ မေးမိသည်။

“မင်းက အဖြူရောင်ကို အရောင်ဆိုးခံလိုက်ရတဲ့သူမျိုးလား လေဒီချမ်း”

သူ့စကားကြောင့် ပြုံးနေသော သူမရဲ့မျက်နှာမှာ ဖျတ်ခနဲ တည်သွားသည်။ သို့သော် အဲဒါမှာ ခဏလေးပဲဖြစ်ပါ သည်။ မျက်လုံးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေက သရော်တော်တော်ပုံစံ သို့ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားလျက် ...

“လူတွေက ရိုးသားမှုနဲ့ မတန်ဘူး၊ ဖြူစင်မှုနဲ့ မတန်ဘူး လေ၊ တို့ ကျင်လည်ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝန်းမှာ က အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရောင်ပြောင်း ယူလိုက်တဲ့ သဘောပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အများနဲ့တစ်ယောက်၊ အမှားနဲ့အမှန်လေ အမ် ချမ်းဘိုရဲ့၊ အမှားတွေ အများကြီးထဲမှာ မင်းတစ်ယောက် တည်း မှားနေရင် မသိသာပေမယ့် အမှန်တွေ အများကြီး ထဲမှာတော့ အမှားသေးသေးလေးကလည်း သိသာတာပဲ မဟုတ်လား ...

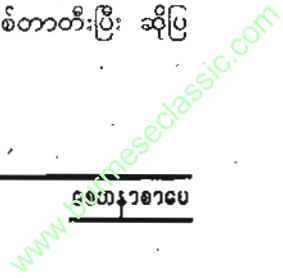
မင်းက ပင်ကိုစိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းရဲ့သားနဲ့ လူတွေကို ဘာကြောင့် အခွဲတိုက်ချင်နေတာလဲ၊ သိသိ ကြီးနဲ့ မှားတာမျိုးကကျတော့ ခွင့်လွှတ်ချင်စရာ မကောင်း ဘူးပေါ့”

သူမက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံပြုံးကာ ...

“ဘယ်လူကရော ခွင့်လွှတ်မှုကို တောင်းဆိုနေလို့လဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ တို့က ကိုယ့်ဘာသာပဲ မှားတာ၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်တဲ့အမှားမျိုး၊ သူများကို ထိခိုက်အောင် တော့မလုပ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း လူဆိုးကြီး တွေကို အားကျတယ်သိလား၊ တို့ သိပ်ကြိုက်တဲ့ သီချင်း တစ်ပုဒ်ရှိတယ် ...

နေဦး တစ်နေ့ကျမှ ယူ့ကို ဂစ်တာတီးပြီး ဆိုပြ ဦးမယ်”

“မင်းက ဂစ်တာတီးတတ်တယ်ပေါ့”

“တီးတတ်တာပေါ့၊ အရမ်းကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးတတ်တာပေါ့။”

“ဟုတ်တယ် ?။ အင်း ... မင်းသာ တီးပြမယ် ဆိုရင်တော့ နားထောင်ချင်သား၊ ဘယ်နေ့ လာတီးပြမှာလဲ”

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့၊ အဲလိုသာ တီးပြီး သီချင်းဆိုပြဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းဟာ တို့ ပထမဆုံးဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ”

အဲဒီစကားဟာ ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောသလဲတော့ မသိပါ။ သူ့လည် သူ့မကို ခပ်နက်နက်စိုက်ကြည့် ဖြစ်သွားသည်။ သူမကတော့ သူ့ကို သာမန်ပဲကြည့်နေကာ အတန်ကြာတော့မှ တစ်ချက်ပြုံးပြသည်။

“ဘယ်မှာ တီးပြ ဆိုပြမှာလဲ”

“မင်းတို့အိမ်ရှေ့မှာပေါ့”

သူ့မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ တည်သွားသည်။

“အဲလိုတွေ လျှောက်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ လေဒီချမ်းရာ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားစမ်းပါ။ အဲဒီလို စကားတစ်ခွန်းကို စည်းလွတ်ဝါးလွတ်ပြောတတ်တဲ့ အကောင်တွေကိုလည်း ပြင်ဦး၊ အဲဒါ မကောင်းဘူး ...

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Impression downစေတဲ့ အပြောမျိုးတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းအတွက် ပြောနေတာပါ”

“ယူက ဘာကြောင့် ခုတလော တို့ကို ပြုပြင်ရေးတရားတွေ ဟောနေရတာလဲ”

“မင်းကို ကောင်းစေချင်လို့ပေါ့”

“အခု တို့က ဆိုးနေလို့လား”

“မင်းရဲ့ပင်ကိုစိတ်ရင်းက မဆိုးဘူး၊ ဝီကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက တမင်ဆိုးအောင်နေနေတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရှံ့တိုက်နေတာ၊ အဲဒါတွေက ကြာခဲ့ပြီပဲ၊ အခု မင်းကောင်းအောင် နေနေတော့ပေါ့”

“လူတွေက ခက်တယ်နော်၊ ဘဝမှာ ကောင်းတာနဲ့ ဆိုးတာနဲ့ တစ်ဖက်စီပါလို့ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းတာနဲ့ မလုံလောက်ရတာလဲ မသိဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ငါ့ဆယ်က ဆိုးပြီး ငါ့ဆယ်ကကောင်းနေရင် အဆိုးဘက်ပဲ သတ်မှတ်ကြတယ်၊ လူကောင်းပါလို့ နာမည်ခံထားပေမယ့် လူဆိုးတွေအများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူကောင်းဟန်ဆောင်ထားတဲ့အတွက် လူတွေက အဲဒါကိုကျတော့ လက်ခံကြတယ် ...

www.burmeseclassic.com

တော်တော်အလိမ်ကြိုက်တဲ့လူတွေ၊ အဲဒီထဲမှာလေ တို့အဖေလည်းပါတယ် လောကကြီးမှာလေ လိမ်ညာတာ အခွန်မကောက်တာ တော်သေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အားလုံး မွဲကုန်ကြမှာ”

သူမရဲ့စကားတွေက တစ်ခုခုကို နာကြည်းသလိုနှင့် ပြောနေသော စကားမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အဖေကို နားမလည်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ငေးနေမိသည်။ သူမမှာ အရွယ်နှင့်မမျှ အောင် ဘာခံစားချက်တွေများ ရှိခဲ့လဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော နှလုံးသားဖြင့် အေးချမ်းစွာ ရှင်သန်စေချင် ပါသည်။ အခုတော့ သူ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ သူမရဲ့ပုံစံသည် အပြင်ဘက်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသဏ္ဍာန် ကတော့ နာကြည်းမှုများ၊ လောကကြီးကို အရှေ့တိုက်စိတ်နာမှုများ ဖြင့် ဒဏ်ရာတွေရှိနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ လေဒီချမ်း၊ နားလိုက်ပါတော့”
“အဲဒီစကားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ဘဝမှာ သိပ်ပင်ပန်း နေပြီလို့ ပြောတာလား”

သူက တွေးခေါ်တတ်လွန်းသော သူမကို သဘော ကျစိတ်ဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးကြည့်ကာ နဖူးကဆံစလေးတွေကို သပ်တင်

ပေးချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ သို့သော် အဲဒါကို ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း မဆိုးဘူး၊ ကိုယ် ဆိုလိုချင်တာကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်တယ်၊ မင်း အမောဖြေဖို့ ရင်ခွင် တစ်ခု လိုအပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ကို သဘော လိုက်ပါ၊ မင်းအတွက် ဆိုရင်တော့ အဲဒါအဆင်သင့် ပေါ့ ...

အဲ ... ဒါပေမဲ့ Just for you နော်”

သူမက သူ့စကားကို မွဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးကာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခုတင်ပေါ်က ထ၊ဖို့ပြင်သည်။ သူက ကူထုပေးဖို့ သတိရသော်လည်း သူမ မနှစ်သက်မှာစိုးသဖြင့် လုပ်မပေးဖြစ် တော့ပါ။ ပြီးတော့ သူ ထင်ထားတာက သူသာ အဲဒီလိုပြောလိုက် လျင် သူမက တစ်ခုခု တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ အဲဒီ တုံ့ပြန်မှုပေါ်မှာ သူက စဉ်းစားလျှောက်လှမ်းသွားဖို့ စိစဉ်ထားခဲ့ သော်လည်း သူမက အဲဒီအထာတွေကို ကြိုသိနေသလားတော့ မပြောတတ်ပါ။

“ပြန်တော့မှာလား လေဒီချမ်း”

“ပြန်မယ်၊ ယူ မောင်းပို့မှာလား”

www.burmeseclassic.com

“ပို့မယ်လေ၊ မင်း အိမ်ကိုပဲ မဟုတ်လား”
 “အိမ်ကိုမပြန်လို့ ဘယ်ကို ပြန်ရမှာလဲ”
 “ဪ... မသိပါဘူး၊ မင်းများ တစ်ခုခု စားချင်မလားလို့
 ပါ”
 “နီး ... မစားချင်ပါ၊ သွားကြစို့”

သူမက တာဝန်ကျဆရာဝန်မကို သွားနှုတ်ဆက်ကာ သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။ ပြီးတော့ ကားနားသို့ရောက်သော အခါ သူ့လက်ထဲသို့ ကားသော့ထည့်ပေးသည်။ သူက ကားပေါ်သို့ ရောက်သွားလျှင် သူမရဲ့ ဂျစ်ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ သူမက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်း တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ အပြင်ဘက်သို့ ငေးရင်း ငြိမ်သက်စွာလိုက်လာခဲ့ပါသည်။ သူကလည်း အနောင့်အယုတ်မပေးချင်သဖြင့် စကားဆက်မပြောမိတော့ပါ။ ညနေစောင်းချိန်မို့ ကားတွေကျပ်နေသောကြောင့်သာ ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်ဖြစ်သည်။

သူတို့ရပ်ကွက်ဘက်သို့ ရောက်လာချိန်မှာကော့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေခဲ့သော သူမက သူ့ကို စကားလှည့်ပြောသည်။
 “ယူ့အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်လေ၊ တို့ အိမ်ကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဆက်မောင်းသွားလို့ ရပါတယ်”

“နေပါစေကွာ၊ ပို့မယ့်ပို့တော့ ကူ့တို့ရောက်အောင် ပို့မှာပေါ့”
 “ဪ... အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဆိုသေးပါဘူး၊ ယူလမ်းလျှောက်နေရမှာစိုးလို့ပါ”
 “အညောင်းပြေတာပေါ့”
 “သင့်ခံယူ ဂနိင်”
 “အင်း ... ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဦး၊ နားတော့”

သူမက မျက်လွှာအသာချပြကာ အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သူကလည်း အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ကာ လက်အသာပြရင်း နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ အောက်ကိုတော့ ထပ်ပြီးလှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။ နေရောင်လျှော့သွားသော ဆည်းဆာညနေခင်းသည် လိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့ကာလာ ခြင်္သေ့လွှမ်းမောစရာ ခမ်းနားနေသည်။ ဒီလို ခမ်းနားသော ညနေခင်းမျိုးမှာ ချစ်သူနဲ့အတူတူ လမ်းလျှောက်ခွင့်ရလျှင် ဘယ်လောက်များ ကြည့်နူးစရာ ကောင်းပါမည်လဲ။

သူ့ရင်ထဲတွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ နှမ်းလျသလို ခြင်္သေ့သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ရပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးသလို ခံစားရတာဟာလည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါ။ အပြုံးလေးဆင့်ကို ထာဝစဉ်ပိုင်ဆိုင်နေလိုသည်။ အမြဲတမ်း ငေးကြည့်နေ

၂၂၈

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ချင်မိသည်။ ဒီအပြုံးလေးဟာ လွတ်လပ်သန့်စင်ပါစေ။ သေချာနဲ့
ပါပြီ အမ်ချမ်းဘို။

မင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်လောကလုံးသိအောင်
ကြော်ငြာရတဲ့အထိ သေချာနဲ့ပါပြီ။

မြေကြည့်ပါ (၁၀)

အချစ်တစ်ခု ရှိတယ် ဆိုပါတော့။
အဲဒီအချစ်မှာ အရင်စချစ်မိတဲ့လူက
ပိုချစ်တတ်တဲ့လူလား။
ဒါမှမဟုတ် ပိုချစ်ရတဲ့လူလား ? ။

♥ ~ ♥

သူက ချစ်စနိုးခေါ်ဝေါ်ရသော လေဒီချမ်း ဆိုသည်
ကောင်မလေးရဲ့ အတိတ်ရာဇဝင်ကို သိချင်စိတ်ဖြင့် ဒီကောင်မ
လေးကို မေးကြည့်တော့လည်း သူမက မပြောပြခဲ့ပါ။ သူမ ဘာ
ကြောင့် ခပ်ဆိုးဆိုး နေခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ခပ်ပေပေတေတေ
နေခဲ့သည် စသဖြင့် သူက သိလိုသမျှ မေးမြန်းခဲ့သော်လည်း
သူမက မပြော။ သူမ ပြောခဲ့တာက တစ်ခုတည်းဖြစ်သည်။ သူ
ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“ယူ ဘာကို သိချင်တာလဲ။ တို့အကြောင်းတွေကိုသိပြီး
တို့ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲချင်တဲ့စိတ်မျိုးနဲ့ မေးတာလား။
ဒါမှမဟုတ် တို့နဲ့ခင်လို့ တို့အကြောင်းကို သိမှဖြစ်မယ်ဆို
ပြီး မေးနေတာလား။ အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး။”

“အဲဒါမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ History တို့
တော့ သိချင်တာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်တို့ဘုရားက ဟောထား
တယ်လေ။ အကြောင်းအကျိုး အားလုံးဟာ ဆက်စပ်နေ
တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဆိုးတယ် မကောင်းဘူးဆိုရင်
လည်း ဒါဟာ သူ့မှာ ဆိုးရတဲ့အကြောင်းရင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ
ကို ရှိရလိမ့်မယ် ...

ဘယ်အရာမှတော့ အကြောင်းအကျိုးမဲ့ ဖြစ်မလာဘူး
လေ”

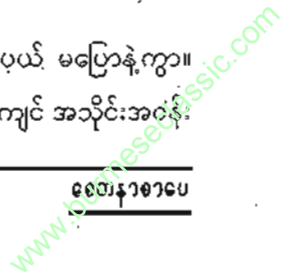
သူ့အပြောကို သူမက အတန်ကြာ ဝေးကြည့်နေ
သည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းယမ်းကာ ...

“ယူ တွေးသလို လူတွေအများကြီးက မတွေးကြဘူး။
အဲဒီအတွက် ယူ ထင်သလိုလည်း ဘယ်သူကမှ မထင်ကြ
ဘူး။”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ပြောင်းလဲရှင်သန်လာတဲ့ ပန်းလေး
တစ်ပွင့်အဖြစ်ပဲ မြင်ချင်တယ်။ ပြောင်းလဲစမ်းပါ အမ်ချမ်း
ဘိုရယ်။ မင်းကို ကိုယ် ယုံကြည်ချင်ပါတယ်။”

“တို့က လူတွေကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။”

“ဟား ... အဲဒီလိုတော့ လက်လွတ်စပယ် မပြောနဲ့ကွာ။
မင်းက လူတွေကြားထဲမှာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့

ထဲမှာ နေတာ။ လူတွေကို သိပ်ဂရုမစိုက်စရာ မလိုဘူးဆို ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ထိခိုက်လာတဲ့ကိစ္စမျိုး ဆိုရင်တော့ ဂရု စိုက်ရမှာပေါ့”

“ဒီမယ် မင်းဂနိုင်။ တို့ ဖစ်ဆစ်မှာ Newton ရဲ့ Inertia ဆိုတာ သိအိုရီတစ်ခု ရှိတယ်။ နေမြဲ နေလိုခြင်းပေါ့။ ရပ် တန့်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ရဟတ်တရက် မရွေ့ချင်ကြ ဘူး။ ရွေ့ချင်စိတ် မရှိကြဘူးပေါ့ကွာ။ ရွေ့လျက်ရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကလည်း ရုတ်တရက် မရပ်ချင်ကြဘူး။ အခြေအနေတစ်ခုမှာပဲ နေမြဲနေလိုတဲ့ သဘောထားရှိကြ တယ် ...

ပြောင်းလဲတယ် ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ပြောရရင် လူတွေဟာ အပြောင်းအလဲကို လွယ်လွယ်ကူကူ လက်မခံ တတ်ကြတာ။ တကယ်တော့ ရှေးဦးစွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကိုက သိပ္ပံသဘောတရားတစ်ခုပဲ။ Inertia (အင်နား ရှား)ပဲ။ လောကကြီးမှာရှိတဲ့ အရာတော်တော်များများဟာ Intertia သဘောတရားနဲ့ပဲ သွားတာ ...

အဲဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာက လည်း ချစ်မြဲချစ်လိုခြင်းပေါ့။ လွယ်လွယ်မပြောင်းလဲနိုင် ဘူး။ အဲလိုရှိတယ်”

“သိအိုရီတွေနဲ့ ကိုင်ပေါက်မနေပမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်း ဘာ ပြောချင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်”

“လောဘတွေ သိပ်မကြီးပါနဲ့ မင်းဂနိုင်။ ကိုယ် အခုနေ နေတဲ့ပုံစံက မင်းအတွက် မလုံလောက်သေးဘူးလား”

သူမရဲ့အမေးက သူ့ရင်ကို အေးခနဲ ဖြစ်သွားစေ သည်။ သူမ ဘာကိုဆိုလိုပြီး မေးတာပါလိမ့်။ သူမဟာ ခပ်အအ ခိန်းမကပ်ယောက် မဟုတ်သည့်အတွက် သူ့အကြည့်တွေက တစ်ဆင့် ပြောနေသော မျက်ဝန်းစကားတွေကို ဘာသာပြန်တတ် သူဟု ယုံကြည်ပါသည်။

သူသည် အသက်ကို ဝဝရှုလိုက်ကာ အန္တရာယ်ကြီး သော စကားတစ်ခွန်းကို ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အတွက်က မင်း ဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ အရေးမကြီး ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မင်းရဲ့ အရင်က ထင်ဟပ်ခဲ့တဲ့ Image ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရလိမ့်မယ် ...

လူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ မနေပါနဲ့ လေဒီချမ်း ရယ်”

“ဟင့်အင်း ... ယူ မှားနေပြီ။ တို့က ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ နေနေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အမြင်

www.burmeseclassic.com

တွေကို သုံးသပ်နေတာ။ တချို့လူတွေအတွက် မှားတယ်လို့ ထင်နေရတဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ မှန်နေတတ်တယ် ...

တချို့လူတွေအတွက် မှန်နေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အရာတွေကျတော့ ကိုယ့်အတွက် အမှား။ တဲကယ်တော့ လောကကြီးမှာ အဆိုးနဲ့ အကောင်း ရောထွေးနေတတ်တာပါ။ ကိုယ်က အဲဒါကို မြင်အောင်ကြည့်ပြီး ငယ်ရွယ်တဲ့ သံဘာဝနဲ့ မခံချင်စိတ်တွေ များလာတဲ့ အခါကျမှ လူတွေနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ရောက်သွားတာ ...

တို့က ငယ်ငယ်လေးတည်းက အမေမေတ္တာ ငတ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ။ မိခင်ရင်းရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဆုံးမပဲ့ပြင် သွန်သင်မှု အောက်မှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ တို့ကို လှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး။ မိထွေး တစ်ယောက် ရှာပေးထားပြီး အဲဒီမိထွေးရဲ့ ဆုံးမပဲ့ပြင်မှုနဲ့ တို့ကို ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ ...

အဖေရှေ့မှာတစ်မျိုး၊ အဖေရဲ့ကွယ်ရာမှာတစ်မျိုး ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ မိထွေးရဲ့ပရိယာယ်တွေကြားမှာ တို့က နာမည်တပ်ခံရတော့ Problem Child တဲ့လေ။ ငယ်ငယ်ကတော့

Problem Child ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကြီးလာတဲ့ အခါမှာကျတော့ လူ့ဘဝရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ချဉ်စုပ်တာနဲ့ပဲ ကိုယ်တိုင်က လက်ခံခဲ့တာ ...

ကိုယ့်အပေါ်မှာ အမြင်ကြည်ကြည်နဲ့ မကြည့်ဘဲ၊ မျက်မှန်စိမ်းတပ် ကြည့်ချင်နေတဲ့ လူတွေအတွက် ပြောင်းလဲမပေးနိုင်ဘူး။ တကယ်တမ်း လူတစ်ယောက် ဆိုးတယ်ဆိုတာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အများကြီးဆိုင်တယ်။ သူ ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်၊ လက်ဦးဆရာ စတာတွေဟာ အဲဒီလူအပေါ်မှာ အများကြီး လွှမ်းမိုးမှုရှိတယ်။ တချို့က အဲဒီလောက်ထိ နားလည်မပေးနိုင်ကြဘူး။”

သူမကတော့ ရှည်လျားစွာ ပြောရင်း စကားတွေကို အဆုံးသတ်သွားသည်။ သူက သူမရဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ဘာမှပြန်မပြောမိ။ သို့သော် အဲဒီညဘက် သူမဆီ ဖုန်းဆက်တော့ သူ မတောင်းဆိုရပါဘဲနှင့် စကားတစ်ခွန်း ပြောလာပါသည်။

“ယူ့ကို တို့ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြရမလား။”
“တကယ်လား။” ဆိုပြလေ
“ယူ့ရော ဂစ်တာတီးတတ်လား။”

www.burmeseclassic.com

“အင်း ... နည်းနည်းပါးပါးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းလောက် ကောင်းမယ် မထင်ဘူး”

သူမက အသာအယာ ရယ်မောကာ “နားထောင် ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါလေ” ဟု ပြောသည်။ ခဏကြာသောအခါ သူ့နားထဲသို့ ဘဝကျသံသဲ့သဲ့လေး တိုးဝင်လာသည်။ သူမဆိုမည့် သီချင်းစာသား၏ အလိုက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဂစ်တာသံသဲ့သဲ့ ကို စတင်ကြားရပါသည်။ ခဏကြာလျှင် သူမ၏ ချို့လွင်ကြည့်ရှု သော အသံလေးက သူ့နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

“ဝလုံးလေးမှ စိုင်းအောင်မရေးနိုင်ခင် ... ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ထမင်းဆီစမ်းရယ် အမေဆိုပြလိုက်တော့ ရွှေသားအတိပြီး တဲ့ လင်ပန်းကြီးပဲ မက်မောကာ ... ငါဟာ လောဘတက် လာတယ် ...

ပုခက်တွင်းမှဆင်း မြေကြီးပေါ် နင်းကာစ ... ရွှေ ယုန်လေးနဲ့ ရွှေကျားပုံပြင်ရယ် အင်မတန် ကောက်ကျစ်တဲ့ ယုန်ဆိုးလေးကို သိပ်ပြီး အားကျနေခဲ့မိတော့ ငါဟာ ကောက်ကျစ်တတ်လာတယ် ...

Cho: ဒီလိုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အမြင်တွေကို သုံးသပ်ရင်း လူတွေအပေါ် ... ဘယ်သူကမှားပြီး မှန်တယ်လို့ ... ဆုံးဖြတ်ခက်လာတယ် ... အဆိုးနဲ့အကောင်း ဒွန်တွဲနေတတ်

တာကို မြင်နိုင်ဖို့ လှေကျင့်ခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ အကျိုးဆက် က အများတကာ မေးငေါ့ကာ အမြင်ကတ်လို့ မုန်းစရာ ဖြစ်ကာ ... အရိုင်းအစိုင်းအဖြစ် မြင်လာ”

သူသည် သီချင်းထဲမှာ မျောနေသောကြောင့် ဘယ် အချိန်မှာ သီချင်းပြီးသွားမှန်းတောင် မသိပါ။ သူမရဲ့အသံက ဖောက်ထွက်လာတော့မှပင် သတိဝင်လာတော့သည်။

“ဟိတ် ... ကောင်းလား။ စိတ်ညစ်ဖို့”

“ဘယ်ကလား။ အရမ်းကောင်းတယ်။ စိတ်ညစ်ဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ နားထောင်လို့။ မင်း အဆိုတော်လုပ်ရင်တောင် ရတယ်။ Melody World မှာ ဝင်ပြိုင်ပါလား။ The Best ဆုကိုတော့ ရမှာသေချာတယ် ...

အခြေအနေပေးရင် မင်း အဆိုတော်တောင် ဖြစ်သွား နိုင်တယ်။ အခုလက်ရှိ တချို့အဆိုတော်တွေထက်တောင် မင်း အသံက ကောင်းတဲ့ဟာပဲ။ တကယ့်ကို အတီးရော၊ အဆိုရောက ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် တစ်ယောက်လို့ပဲ”

“ဟုတ်လား ... အရင်က ကော်ဖီဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်မှာ အန်ပလက်ရှင်း ဆိုသေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဂစ်တာတီး ပြီးတော့လေ။ အဖေက နာရင်းအုပ်ပြီး အိမ်ပေါ်က နှင်ချ တာနဲ့ မဆိုဖြစ်တော့တာ”

သူ့မှာ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဟူသော စကားကိုတောင် မပြောနိုင်ပါ။ သူမကတော့ ဘယ်နှယ်မှ နေဟန်မရှိ။

“ဘာလဲ ... မင်းအဖေစာ သီချင်းဆိုတာကို ခွင့်မပြုဘူးလား။”

“ဘယ်ခွင့်ပြုမလဲ။ သူက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆိုပြီးတော့လေ။ သူ့ကျတော့ Restaurant က သီချင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ပန်းကုံးစွပ်တာ နေ့တိုင်းပဲလေ”

“ဟာ ... ကိုယ့်အဖေကိုယ် အဲဒီလိုပဲ ပြောရလား။”

“ကိုယ့်အဖေကိုယ် ရှုတ်ချနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားကိုပဲ ပြောပြနေတာ။ အမှန်တရားကိုမှ လူတွေက လက်မခံကြတာ။ အဲဒါကြောင့် တို့က အခုန ဆိုပြခဲ့တဲ့ ‘မှားတဲ့ဘက်မှာ’ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဆိပ်ကြိုက်တာ။ လူတွေက မှားတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ Side တွေကနေ နေကြည့်တယ်။ မှားတဲ့ဘက်က ခံစားကြည့်တယ် ...”

အဲဒီတော့ သီချင်းထဲကလိုပဲ အမြင်ကတ်လို့ မုန်းစရာဖြစ်လား၊ အရိုင်းအစိုင်း မဖြစ် မြင်လာ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ဟင်း ... မင်းအတွက်နဲ့ ခက်ပါတယ် လေဒီချမ်းရယ်”

“ယူ ... သက်ပြင်းတွေ မချစမ်းပါနဲ့။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေစမ်းပါ။ တို့တောင် ဒီဘဝထဲမှာ အသားကျနေပြီ”

“မဟုတ်သေးဘူး လေဒီချမ်း။ ခိုင်းထီးဆိုင် ဆိုထားတဲ့ ကိုယ့်အချစ်နဲ့ အရာရာကို အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်စေမည်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို မင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“ကြားဖူးတယ်လေ၊ ယူရော အဲဒီသီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဂယနဏ သဘောပေါက်ရဲ့လား။”

သူမကတောင် မေးခွန်းပြန်ထုတ်သဖြင့် သူက ညည်းနည်း တွေသွားသည်။ သူ့ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး ထင်မဖြင့် သူမကပဲ ဆက်ပြောပါသည်။

“သီချင်းထဲမှာ ပါတယ်လေ၊ ပျိုတယ် အိုတယ်ဆိုတာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အယူအဆပါကွယ်၊ ကိုယ့်အချစ်နဲ့ အရာရာကို အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်စေမယ် ဆိုတာလေ ...”

သီချင်းရှင် ဆိုလိုတာက သူ့ ချစ်တဲ့သူဟာ ပျိုပျို အိုအို ဘာပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေ သူ့အတွက်ကတော့ သူ့အချစ်နဲ့ စင်းလုံးချောပဲ မြင်တယ်။ အကောင်းအတိုင်းပဲ မြင်တယ်။ အဲလို ဆိုလိုတာ”

“နိုး ... အဲလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အချစ်နဲ့ အရာရာကို အကောင်းအတိုင်း ပြုပြင်ဖန်တီးမယ်။ ကောင်းသွားစေမယ်။ အဲလို ပြောတာ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ စာသားထဲမှာ အတိအကျ ပါပြီ သားပဲ။ ပျိုတယ် အိုတယ်ဆိုတာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အထု အဆပါကွယ်တဲ့။ သူ့ တကယ်ချစ်တော့ ပျိုတယ် အိုတယ် တစ်ခုလပ် အဲဒါတွေကို မမြင်ဘူး။ အဲဒီအတိုင်းကို အရှိအတိုင်း လက်ခံတာ ...”

သူ ချစ်တော့ အရာရာကို အကောင်းအတိုင်း မြင်တာ။ ပြောင်းလဲဖန်တီးမယ်လို့ မပါဘူး”

“ဪ ... ဆိုလိုတာကတော့ အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်မည်ဆိုတာ ကောင်းအောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ သူ ချစ်တဲ့အတွက် စေတနာနဲ့ ကောင်းအောင် ဖန်တီးမယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟင် ... သူ ဖြစ်ချင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေပြန် ကံ ... အဲဒီပြဿနာကို အဖြေရှာချင်ရင်တော့ တေးသရာ စိုင်းခတ်လိတ် ရှိတဲ့ မန္တလေးကို လိုက်သွား ဖြစ်တော့မယ်”

“အင်း ... သွားမယ်လေ မန္တလေးကို။ မင်းသာ လိုက်မယ် ဆိုရင် သွားမေးကြမယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပြောသလို မင်း လိမ္မာလာမလား”

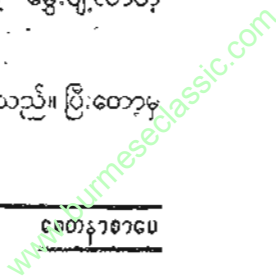
“ဟေး ... ယူ တော်တော်လွန်နေပြီနော်။ တို့က အခု ဘာ တွေဆိုးနေလို့လဲ”

“မဆိုးပါဘူး။ မင်းမှာ လိမ္မာတဲ့ ဝိကောင်းလေး ပါလာ တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ မင်းကိုလည်း နားလည် တယ်။ အပြည့်အဝကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် နားလည်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးလေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း နားလည်ဖို့တော့ လိုသေးတယ် ...”

အဲဒီအတွက် မင်း နည်းနည်းလေးတော့ အချိုးပြောင်း မှ ရမှာပေါ့။ ဥပမာ ... မင်းနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းကို မကြည်လင်တဲ့သူကိုဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းကစပြီး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဆက်ဆံတာမျိုးပေါ့ ...

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်း ပြောင်းလဲယူလိုက်ရင် ပတ် ဝန်းကျင်မှာ မင်းက ကောင်းသတင်းနဲ့ မွှေးပျံ့လာတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်လာမှာပါ”

သူမအက်မှ ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ အက်ကပ်သော အသံတစ်ခု ထွက်လာသည်။

“ယူ ဘာအတွက်ကြောင့် တို့ကို ဒီလိုပြောင်းလဲနေစေချင် ရတာလဲ”

“ကိုယ့်စေတနာကြောင့်ပါ”

“ဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေမှာ လူတွေက ကိုယ်ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အတ္တတစ်ခုကို လူကြားကောင်းအောင် စေတနာပါလို့ ပုံစံပြောင်းထားတာတွေလည်း ရှိတတ်တယ်”

“ဟာ ... မင်းက ကိုယ့်ကို အဲ့လိုထင်လား၊ လေဒီချမ်း ရယ်”

“ကြာရင်တော့ ထင်မိတော့မယ်။ ယူ့ကိုယ်ယူလည်း ဆန်း စစ်ကြည့်ပါဦးလေ။ နေပါဦး။ ယူ့ကို တစ်ခုမေးပါဦးမယ်။ ယူတို့ ယောက်ျားလေးတွေမှာ အချစ်ကို ပုံစံတစ်မျိုး သတ်မှတ်ထားတာ ရှိမှာပေါ့ ...

ယူ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချစ်ပုံစံတစ်မျိုးက ဘာလဲ။ အချစ်ရဲ့ပါဝါက ဘယ်လိုမျိုးလဲ။ အချစ်မှာ ပါဝါတစ်ခုရှိ တယ်။ အဲဒီပါဝါနဲ့ ဘာမဆို ပြောင်းလဲလို့ ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားလား။”

သူ နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ယုံကြည်ချက်အတိုင်းပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောလိုက်ပါသည်။

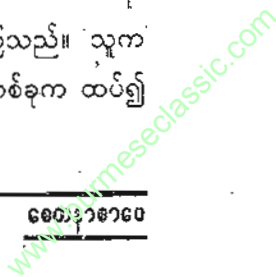
“ဟုတ်တယ်။ အချစ်မှာ ပါဝါတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်တယ်၊ နေရာ ပေးမိပြီဆိုရင် သူ့အတွက် ကောင်းတာတွေ ပြောင်းလဲလာ တာမျိုးပေါ့ ...

ဥပမာ ... ဒေါသကြီးတတ်တဲ့လူ၊ စိတ်ဆတ်တတ်တဲ့ လူက သူ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အဲဒါတွေကို လျှော့ချဆင်ခြင်တာတို့၊ သိပ်ချစ်လို့ ခွင့်လွှတ်တာမျိုးတို့ စတာတွေဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ အချစ်ရဲ့ပါဝါတွေ ပေါ့။ အချစ်စစ်တစ်ခုမှာ ကိုယ့်ချစ်သူကို စိတ်ချမ်းသာစေ ချင်တာမျိုးတွေ ပါတယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ... တို့ကတော့ အဲလို လက်မခံဘူး။ အချစ် စစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံရိပ်စစ် တကယ်ပဲ Image ကို အရှိအတိုင်း လက်ခံခြင်းပဲ ...

ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားပြီး ကိုယ် လိုချင်တဲ့ ပုံစံတစ်ခု ကိုရောက်မှ တကယ်ချစ်တာလို့ သတ်မှတ်တာ အချစ်စစ် လို့ မယူဆဘူး။ လက်မခံဘူး။”

သူမရဲ့ တိုးတိတ်အေးစက်သော စကားသံအဆုံး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ သူက နှစ်ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပဲ သူမထံမှ စကားသံတစ်ခုက ထပ်၍ ချက်ချင်းလာသည်။

“ယူနဲ့ တို့ရဲ့ အချစ်အပေါ် သဘောထားကတော့ ပြဒါး
တစ်လမ်း သံတစ်လမ်းပဲနော်”

သူက ဘာမှပြန်မပြောမိ။ ဒါဟာ မင်းရဲ့ တကယ်
ခံယူချက်လားဟု မေးမည့်ဟန်ပြင်တော့မှပင် သူက နှုတ်ဆက်
စကားဆိုကာ ဖုန်းချသွားတော့သည်။

“အိုကေ ... ကိုယ်ယုံကြည်တာကိုပဲ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့။

Good Night ကိုယ် အိပ်တော့မယ်”

သူ့မှာ တားချိန်လေးတောင် မရလိုက်။ ဖုန်းပြန်ခေါ်
ဖို့လည်း မစဉ်းစားမိတော့ပါ။ သူမ ပြောသွားသော စကားတွေ
ကိုသာ အထပ်ထပ် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ရင်း ရင်ထဲမှာ မောနေမိ
တော့သည်။ ဘာဖြစ်လို့များ လူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေးတွေ
ကို တွေးနေရတာလဲ လေဒီချမ်းလေးရယ်။

ပြေကြည့်ပါ(၁၁)

လူတစ်ယောက်ကို
ချစ်မိသွားတယ် ဆိုရင်
ယုံကြည်ခြင်းက ကပ်ပါသွားတတ်လား။

ဒီနေ့ ကျောင်းထဲက ကားပါကင်သို့ သူနှင့်အတူ
 ကားကို ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြိုင်တူ ပါကင်ထိုးလာသူမှာ သိ
 မဆုံတာကြာပြီဖြစ်သော မေကျွန်သရေ ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲ
 လည်း နီးလာပြီမို့ ကျောင်းလည်းပိတ်ခါနီးပြီ ဖြစ်လေရာ သူသည်
 မေလေးနှင့် သိပ်မဆုံဖြစ်ချေ။ ပြီးတော့ ခုတလော ဖစ်ဆစ်စာ
 သို့ ဓာတ်ကျတော်မူနေလေရာ မြန်မာစာက မေလေးကို သ
 မရနိုင်။ သူ့နှလုံးသားက ဘယ်ဟာကို အချစ်စစ် အချစ်မှန်
 ခွဲခြားသိမြင်ပြီးသွားသည့် နောက်ပိုင်းမှာ မေလေးကို ထင်ယ
 ထင်မှား ဖြစ်စေမည့် လုပ်ရပ်မျိုးလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါ။

အခုလို ထိပ်တိုက်တွေ့သည့် အချိန်မှာတော့
 မေလေးကို ပြုံးပြနုတ်ဆက်ရပါသည်။

“မတွေ့တာ ကြာပြီနော် မေလေး။ စာတွေရပြီလား။”
 “အင်း ... ရပါပြီ။ နေဦး မင်းဂနိုင်း။ ရှင် အချိန်ရလား။
 အချိန်ရတယ်ဆိုရင် ရှင်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

သူက ထူးဆန်းသော မေလေးရဲ့စကားကြောင့်
 တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ဖြစ်ကာ ...

“ရပါတယ် ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ။ အရေးကြီးလို့လား။
 ကန်တင်းမှာ ပြောမလား။”

“ကန်တင်းအထိ မလိုပါဘူး။ ပြောစရာ ဆိုတာကလည်း
 သတိပေးစရာရယ်ပါ။ ရှင် မသိသေးဘူး ထင်တာတွေကို
 အသိပေးရုံ သက်သက်ပါ။”

သူက မေလေးရဲ့စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်
 မျက်ခုံးတစ်ချက် ကြုတ်ကာတောင် ကြည့်လိုက်သည်။ မေလေး
 က တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကိုတစ်
 ချက် ဆတ်ကာ ...

“အမ်ချမ်းဘိုနဲ့ ကျွန်မက အမျိုးစပ်ရင် တော်တယ်ဆိုတာ
 သိလား။”

“ဘယ်လို ! အမျိုးတော်တယ် ! ဟုတ်လား။”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မက တူမိထွေးရဲ့ တူမပါ။
 အန်တီငယ် အစ်မက ကျွန်မရဲ့အမေ ဆိုပါတော့။ ဒါကြောင့်
 သူဟာ ကျွန်မနဲ့ အမျိုးစပ်ရင် တော်တယ် ...

ကျွန်မ ပြောချင်တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းက အဲဒါ၊ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့စိတ်နေသဘာဝနဲ့ စရိုက်ပါ။ သူက ကျွန်မတို့ကို မုန်းတယ် မင်းဂနိုင်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူ မုန်သမျှကို သူ့ဘက်ပါအောင်လုပ် ဖို့ ဝန်မလေးဘူး ...

သူ့ဘက်ရောက်သွားရင် သူ နိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ် တာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သူနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေထဲက သုံးလေးယောက်ဟာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ကြတဲ့ လူတွေပါ။ ဒီလို ပြောရတာ ရှက်ဖို့တော့ ကောင်းပေမယ့် ...

ဂနိုင် တစ်ယောက် သူ့အကွက်တွေအောက်မှာ ပါသွားမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပဲ ဂနိုင်”

သူသည် မထင်မှတ်သော စကားတွေကို ကြားကာ အံ့ဩလွန်းသောကြောင့် မေကျက်သရေကို ကြောင်ပြီး ဝေးကြည့် နေမိသည်။

“ရှင်နဲ့ သူ ဒီလောက်တွဲနေတာ သူ ရှင်ကို ပြောမပြဘူး မဟုတ်လား”

ဟုတ်နေသောကြောင့် သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ငြိမ်သက်ရင်းသာ ရှိနေသည်။ မေလေးက မဲပြီးတစ်ချက်ပြီးပြ ကာ ...

“သူနဲ့ ကျွန်မ အဲဒီလို တော်စပ်မှုရှိတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ပြောမပြဘူး ဂနိုင်၊ ဘယ်သူကမှလဲ မသိကြဘူး ...

အဲဒီတော့ ရှင် စဉ်းစားပေါ့။ ရှင်ရှေ့မှာ ဥပမာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မ တကယ်ခင်လို စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ ...

သူ ဘယ်အချိန်အထိ ဆက်ဖုံးကွယ်ထားပြီး ရှင်ကို ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်မလည်း စိတ်တော့ဝင် စားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှေ့ကလူတွေကိုလည်း သူ ကျွန်မကို အဲဒီလို စိန်ခေါ်ခဲ့ဖူးလို့လေ”

သူက မေလေးကို ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်မိ သက်လျှင် မေလေးက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို ပင့်ချီပြကာ အထက် ဆီးဆန်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးလျက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား သည်။ သူသည် နောက်ကျိရှုပ်ထွေးသော စိတ်တို့နှင့်အတူ ဝေဝေ အေးအေးဖြစ်ကာ ဒီအတိုင်း ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နားထဲတွင် မေ ကျက်သရေ ပြောသွားသော စကားတွေကမထွက်။ ယုံမရလို ယုံမရမလိုလိုဖြင့် အာရုံတွေ ချက်ချင်းပဲ နောက်လှာသည်။

မေကျက်သရေလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြော သွားသည့်အတွက်လည်း ပို၍ဦးနှောက်ခြောက်ကာ စဉ်းစားရခြင်း

www.burmeseclassic.com

ြင်သည်။ အမ်ချမ်းဘို သူ့အနားသို့ ရောက်လာခြင်းဟာ တကယ်ပဲ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ မေကျက်သရေ ပြောခဲ့သလို နောင်ယုက်လိုစိတ် သက်သက်ကြောင့်လား။ သူ တကယ်ပဲ မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။ သူ့ရှင်ထဲမှာ ချက်ချင်းပဲ နှမ်းလျှာလာပါသည်။ သူက နိုင်မာစွာ ချစ်သွားမိပြီဖြစ်သော အချစ်တစ်ခုရဲ့ နောက်ကွယ်တွင် ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေမှာပါလိမ့်။ အမ်ချမ်းဘိုက ရော သူ့အပေါ်တွင် တကယ့်မေတ္တာစစ်မျိုး ထားနိုင်ပါ့မလား။ မေလေး ပြောသလိုပဲ ဖြစ်နေမလား။ သီအိုရီအတိုင်း တွက်ကြေး ဆိုလျှင်တော့ သူမဟာ လူတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာနေလျက် မှားတာတွေကိုမှ သဘောကျသူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အရွဲတိုက်ချင် စိတ်ကလည်း ရှိနေသေးသည်။

သူသည် ရှင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူ မွန်းကျပ်လာမှုနှင့် အတူ ကန်တင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကန်တင်းမှာက သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး စုံနေကြပြီဖြစ်သည်။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာလျှင် ဟန်မဆောင်တတ်သော သူ့ရှပ်ကို အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကြကာ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ငြိလာတာလား။”

“အေးလေ ... ရုပ်က ရေချိန်မကိုက်တဲ့ အထာကြီးနဲ့”

သူက ခေါင်းခါသမ်းပြုရင်းမှနေ၍ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ လာမေးသော စားပွဲထိုင်းလားကို စူးပါလီမွန်တီးတစ်ခွက် ဟု မှာလိုက်သည်။

“လန်းချင်တယ်ပေါ့။ အေး ... အဲဒါ သောက်လိုက်။ မင်းလန်းသွားပြီဆိုမှ မင်းကို ငါ ပြောမရာတစ်ခုရှိတာ ပြောမယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ”

မိုးကိုက သူ့ကို တစ်ချက် အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီးမှ ...

“ငါ့ ကောင်မလေးဆီက ပြန်ကြားတာကွ။ သူက မေကျက်သရေတို့အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ခင်တယ်။ မေမိစံဝင်းနဲ့လေ။ အဲဒါ ဘာကြားလာရလဲဆိုတော့ မင်း အမ်ချမ်းဘိုနဲ့ မေကျက်သရေက ဆွေမျိုးစပ်ရင် တော်တယ်ဆိုပဲ ...

အမ်ချမ်းဘိုရဲ့ မိထွေးက မေကျက်သရေရဲ့ အဒေါ်တဲ့။ အမ်ချမ်းဘိုက မေကျက်သရေကို ရေလည်မုန်းတယ်ဆိုပဲ ...

မေကျက်သရေကို ဝိုက်တဲ့ တကယ့်လူတွေကို ဖြစ်ဖြစ် ခုတ်ခုတ်သွားတာတဲ့။ မေကျက်သရေနဲ့ ကြည်ခါနီးပြီဆို

သူ့နောက် ပါသွားလိုက်ပေါ့။ သူတင်မဟုတ်ဘူး။ သူ့မိထွေးရဲ့သမီး သူနဲ့ ဖိအော့တဲ့ မအော့တဲ့ ညီမရဲ့ ချစ်သူကို တောင်မှ ဖြတ်ခုတ်သွားကယ်လို့ ပြောတယ်။ တကယ် ဖြိုက်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမိန်းမတွေကို သက်သက် ဒေါက်ဖြတ်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီလို ဒီခိုင်းမျိုး ရှိတယ်လို့ ပြောတယ် ...။

အခုလည်း မင်းကို အဲဒီအထာမျိုး လုပ်နေပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒီတစ်ခါကတော့ တကယ် အော်ပရေးရှင်း ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဘာတကယ်အော်ပရေးရှင်းလဲ”

“ဪ... အရင်လူတွေနဲ့ မေကျက်သရေနဲ့က အဲဒီလောက် မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းကိုကျတော့ မေကျက်သရေကိုယ်တိုင် က favour ပေးတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို လည်း အားလုံးက စောင့်ကြည့်နေကြတာ မဟုတ်လား ...

ပြီးတော့ ... မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အမ်ချမ်းဘိုကလည်း သူ့ယော့တွေကို အားလုံးရှင်းထား တယ်ဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ အော်ပရေးရှင်းက ကြီးတယ်ပေါ့ ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ မင်းကိုလည်း စား သွားမှာပဲပေါ့ ...

မေကျက်သရေတို့ အုပ်စုက အဲဒါကိုပဲ လောင်းကြေး ထပ်ထားကြတယ်”

အဲဒီစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲကွင် တင်းခနဲ ဖြစ် သွားသည် စိတ်တွေလည်း နောက်ကျိရုပ်ထွေးလို့ လာရပါသည်။ ညိုမင်းက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းက အမ်ချမ်းဘိုနဲ့ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“သူနဲ့က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် !။ နေဦး ... ဒီကိစ္စကို မင်း သိပြီးသားလား။ အမ်ချမ်းဘိုက မင်းကို မေကျက်သရေဟာ သူ့မိထွေးရဲ့ တူမပါလို့ ပြောလား”

“မပြောပါဘူးကွာ၊ မေကျက်သရေ အကြောင်း ဆက်တောင် မဆက်စပ်မိဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် တမင် မပြောတာလား”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ သူလည်းပဲ မဖြေနိုင်ပါ။ ဖွင့် မပြောသောသူက မရိုးသားစတမ်းဆိုလျှင် သူ့ကို ပြောပြခဲ့သော မေကျက်သရေက တကယ်ပဲ ရိုးသားသူလား။ အမ်ချမ်းဘိုကရော ရှေ့ကကိစ္စတွေကို တကယ်ပဲ ကျူးလွန်ခဲ့တာလား။ ဒါကိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ငြင်းစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ သူ့မကိုယ်တိုင်က မှား ဘဲဘက်မှာဟု ဝန်ခံထားပြီးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်တောင်

လူ့ဆိုးတွေကိုမှ အားပေးပြီး ကြိုက်တတ်သူ၊ ရွှေယုန်နဲ့ ရွှေကျား ပုံပြင်မှာ ရွှေယုန်ဆိုးလေးကိုမှ နှစ်သက်တတ်သူ သူမဟာ သူ့ အနားကို ရိုးရိုးသားသားရော ရောက်လာခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

သူ့အိမ်အထိ လိုက်ပြီး ဆေးလိမ်းပေးခဲ့တာဟာ တကယ့်စိတ်ရင်းမှန်လား။

တစ်ခုခုအတွက် စုစည်းမှုလား။ သူ့ မျက်မှောင်တွေ ကြုတ်သထက် ကြုတ်လာသည်။

“ငါ အခု ကားပါကင်မှာ မေလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူက လည်း ငါ့ကို အဲဒါတွေ ပြောပြလိုက်တယ်”

“ဟာ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားကြသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသား ဘရက်ပစ် ကို ငေးသလို အားလုံးက ဝိုင်းငေးနေကြပါသည်။ သူသည် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် ခေါင်းတွေကို ခါယမ်းနေမိ သည်။ ဘယ်ဟာက အမှန်၊ အမှားလဲတော့ မခွဲခြားတတ်တော့ ပါ။ ယောက်ျားမာနလေးကလည်း ရှိသဖြင့် သူ ကစားခံရမှာ၊ အသုံးချခံရမှာကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။

“ဒါကြောင့် ငါ မပြောဘူးလား၊ အမ်ချမ်းဘိုက ရှော့ရှိပါ တယ်လို့”

“အေး ... မင်း သေချာလည်း ကြည့်လုပ်ဦးနော်။ ရှေ့မှာ လည်း ရာဇဝင်တွေက ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့။ ဟင်း ... မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ ရင်မောရပါတယ် ...

မင်းဟာက ဧိတ်လှုပ်ရှားရတာနဲ့လည်း မကာမိပါ ဘူး ...

ကိုယ့်ဟာကိုယ် မကျက်သရေနဲ့ ငြိမ်နေရင်လည်း ပြီးရော”

“နေပါကွာ၊ အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့။”

သူက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် ဟန့်တားလိုက်ပြီးနောက် ခံတံပျက်လက်ပျက်ဖြင့် စားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်ကို ကောက် မော့လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အမ်ချမ်းဘို၏ သရော်တော် ဆော် အပြုံးများကို မြေ့၍မြင်ယောင်လာသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါ ဘုန်းက သူမရဲ့ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်ကို သူ့အား အသုံး ခဲ့ခဲ့ပုံများ၊ စကိတ်နှင့် ဝင်တိုက်ခဲ့ပုံ စသဖြင့် သူ့အာရုံထဲ၌ တရေးရေး မြင်ယောင်လို့ လာသည်။ သံသယစိတ်ဆိုတာ လူ တစ်ယောက်ကို မွန်းကျပ်စေမှန်း သိသော်လည်း အဲဒီစိတ်ဝင်သွား ငြိဆိုလျှင် ဖျောက်ဖျက်လို့ မရတာကလည်း ကြံဖူးသူတွေမှ ဘယ်ချင်းစာတတ်ကြပေလိမ့်မည်။

“မေကျက်သရေက မင်းကို လာဖွင့်ပြောပြတယ်ဆိုတော့ သူက တကယ့်စိတ်ရင်း စေတနာနဲ့ဆိုတာ သိသာတယ်ကွ။ အမ်ချမ်းဘိုက သူနဲ့ မေကျက်သရေ ဒီလိုတော်စပ်တာကို ပြောမပြတာကတော့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“အဲဒီအကြောင်းက ဘာအကြောင်းဖြစ်မှာလဲ၊ မေမိတို့ပြော နေသလို မင်းကိုချိုးဖို့ အကြောင်းသက်သက်ပဲ မဟုတ်လား။”

“ဒီကောင်ကိုတော့ ချိုးစရာ ဘာအကြောင်းရှိလဲ။ ချိုးချင်း ချိုး မေကျက်သရေကို ချိုးတာပေါ့ကွ”

“မိန်းကလေးတွေကလည်း ခက်ပါတယ်ကွာ။ ဘာအထာ တွေမှန်းကို မသိဘူး။”

“မင်းကို သူ့အိမ်အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်ဆိုရင် သူ့ မိထွေးအကြောင်းလည်း ပါမှာပေါ့။ သူ့မိထွေးနဲ့ ဆက်စပ် ပြီး မေကျက်သရေ အကြောင်း ပြောမပြဘူးလား။”

“မပြောပါဘူးကွာ။ ငါလည်း ဒီမနက်မှ မေလေး မြောလို့ သိရတာ။ မသိတော့ဘူးကွာ။ စိတ်ထွေရှုပ်တယ်”

“ငါ တစ်ခုမေးမယ်။ ဒီလိုကိစ္စတွေ သိလိုက်ရတော့ မင်း အမ်ချမ်းဘို အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဖိလင်ရှိလဲ။ ချစ်နေတုန်းပဲ လား။”

“ချစ်တာကတော့ ချစ်တာသက်သက်ပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အစက သူပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ငါ ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့တာ။ အခုတော့ ဒီကိစ္စနဲ့ပါ ဆက်နွယ်နေလားဆို တာ စဉ်းစားလာရပြီ”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ”

“ငါက ပြောတယ်လေ။ လူတစ်ယောက်က တကယ်ချစ် တတ်လာပြီဆိုရင် အချစ်အတွက်နဲ့ အရာရာကို အကောင်း ဘက်ရပ်တည်ပြီး ပြောင်းလဲလာကြတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူ အတွက် မကောင်းတာတွေကို စွန့်လွှတ်တတ်ကြတယ်ပေါ့... ”

အဲဒါကို မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ သူက လက်မခံဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် အရှိအတိုင်းပဲ လက်ခံ ရမှာပေါ့။ အရှိအတိုင်း လက်ခံတာကမှ အချစ်စစ်ပေါ့။ သူက ပြောသေးတယ်။ ခပ်ဆိုးဆိုး ကောင်လေးတစ်ယောက် ကို လိမ္မာမှ ချစ်မယ်ဆိုတာမျိုးက အချစ်စစ် မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ။ ဆိုးတာကို ဆိုးတဲ့အတိုင်း ချစ်တာမှ အချစ်စစ် ပေါ့။ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်လိုချင်သလို ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ထားတာက အချစ် မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟား ... ဒါဆို ဘာလဲ။ မင်းကို ပုံစံမသွင်းနဲ့လို့ ပြော တာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်။ သူကတော့ သူ့ဘက်က သဘောထားကို ဖွင့်ပွင့်လင်းလည်း ကြေညာလိုက်တာပဲ။ မင်းဘက်ကပဲ လိုတော့တယ်”

“သေချာစဉ်းစားပါဦးကွာ။ ငါတို့ကတော့ မင်းကို ပွဲဦး ထွက်မှာ မရူမလှ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး ...

မင်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံးက မေကျက်သရေပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က မင်းကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်ဆိုတော့ သူ့စိတ် နေစိတ်ထားနဲ့ စေတနာကိုတော့ အသိအမှတ် ပြုရလိမ့် မယ်။ မင်းတို့ ဇာတ်လမ်းဟာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားဆိုရင် ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းက မင်းသား၊ မေကျက်သရေက မင်း သမီးဖြစ်ပြီး အိမ်ချမ်းဘိုကတော့ ဗန်ပဲဟေ့”

“တချို့တွေက ဗန် မဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်ရတာ ဟုတ်ပေမယ့် သူကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကကို ဗန် ဖြစ်ချင်နေတာပါ”

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့စကားတွေကို နားမလည် သလို ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူကတော့ နားထဲတွင် သူမ ဆို ပြခဲ့ဖူးသော သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ကြားယောင်လာပါသည်။

“ဘိုင်စကုပ်ကြည့်တော့ လူကြမ်း ကိုအံ့ကျော်ကို အလွန် တရာနှစ်သက်ခဲ့တယ် ... ငါ့နံ့ဘေးနားက ချစ်သူလေးက တောင် တဖြည်းဖြည့် ငါ့ကို လန့်ကာ ... ကြင်နာတတ်မယ့် တစ်ယောက်ကိုရှာ ...”

ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်တောင် လူဆိုးတွေကိုမှ ကြိုက်တတ် တဲ့ ကောင်မလေးရေ။ အပြင်ဘက်ဘဝမှာလည်း မင်းကိုယ်တိုင် က လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ တကယ်ဖြစ်ချင်ခဲ့တာလား။ သိပ္ပံပညာ ရဲ့ Inertia သဘောတရားမှန်ကြောင်းကို သက်သေပြနေခဲ့တာ လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ငါ့ရင်ခွင်မှာ လာသက်သေမပြပါနဲ့လားကွာ။

နေ့ကျောင်းပိတ်ခါနီးပြီမို့ ကျောင်းထဲတွင် ရွက်ကြွ
 ခြောက်တွေက လွင့်ဝဲနေကြသည်။ မတ်လဆန်းပြီမို့ နွေ၏သရုပ်
 သည် ပီပီပြင်ပြင် စ၍ပေါ်နေပြီဖြစ်သည်။ မနစ်က နာဂစ်ကြောင့်
 ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့၏ သစ်ပင်များကြောင့် ဒီနှစ်နေ့
 သည် ဘယ်လောက်တောင်များ ပူပြင်းဦးမှာပါလိမ့်။ အခုလော
 လောဆယ် နွေအဝင်မှာတောင် ရာသီဥတုက တော်တော်ပူနေခဲ့
 ပြီဖြစ်သည်။ နွေအပူနှင့် စာမေးပွဲသည် ကျောင်းသားတိုင်းအတွက်
 အမှတ်တရလားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူသည် ကားပါကင်မှာ
 အမ်ချမ်းဘို ဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စောင့်နေသည်။

သံသယစိတ်နှင့် တစ်နှစ် ရှင်သန်နေခြင်းသည်
 လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော နှလုံးသားဖြင့် တစ်ရက်ရှင်သန်ခြင်း
 လောက် မကောင်းနိုင်ဟူသော အယူအဆကို လက်ခံပြီးသည့်
 နောက်မှာ သူတစ်ယောက် သူ့မကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဖေးဖွဲ့
 ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် နောက်ဆက်တွဲ အကျိုး

ဆက်များကို သူ သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ပါ။ လောလောဆယ်မှာ
 သူ့ရင်ထဲ၌ မွန်းကျပ်နေသည်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းပူလောင်နေ
 သည်။ သူ့အချစ်တွေကို ကြားထဲက စားစာခံတော့ အဖြစ်မခံ
 နိုင်ပါ။ ဒီအတွက် နည်းနည်းစွန့်စားရတော့မည် ဆိုလျှင်လည်း
 ခွန့်စားရုံပဲ ရှိတော့မည်။

သူမကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ မဟုတ်ဘဲ သိချင်
 သော မေးခွန်းလေးတွေ ဖွင့်ပေးဖို့ အရေးမှာကို သူ့နှလုံးသားတွေ
 ဘဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်မှာ ထူးတော့ ထူးဆန်းပါသည်။ သူမက
 ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူက သူမအနားသို့ လျှောက်သွား
 သောအခါ သူမက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

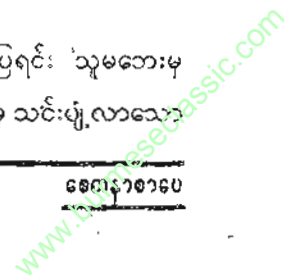
“အမ်ချမ်း ... မင်းကို မေးစရာရှိလို စောင့်နေတာ”

သူမက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို လှစ်ခနဲ ပင့်လိုက်
 ခဲ့...။

“အဆန်းပါလား။ ဘာများလဲ (နာရီကို တစ်ချက်ပင့်ကြည့်
 ရင်း) အတန်းချိန် နည်းနည်းနီးနေပြီ။ လမ်းလျှောက်ရင်း
 ပြောသွားလို့ ရမလား။”

“ပြောကြတာပေါ့လေ”

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆုတ်ပြရင်း ‘သူမဘေးမှ
 နှစ်ပါလာသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် သူမထံမှ သင်းပျံ့လာသော

ရှေးဆွေးနဲ့လေးကို ရှုရှုရိုက်မိသည့် အခိုက်တွင် ဒါ နောက်ဆုံးလား
ဟဲ့ တွေးမိသောအခါ ရင်ထဲ၌ တိုက်ခိုက်သွားသည်။ လေပွေတစ်
ချက်က သူမရဲ့ဆံနွယ်တွေကို ပွတ်တိုက်သွားသောအခါ သူမက
ဆံနွယ်တွေကို သပ်တင်ရင်း ဟားခနဲ ရေရွတ်ကာ ...

“နွေရဲ့ စတိုင်လ် စစ်စစ်ပဲနော်၊ ဟိုသီချင်းလေးကို သတိရ
မိတယ်။ နွေရောက်ပြီလေ ... ရိုးတဲကျကျ ပင်အိုတို့ အလှ
ချင်းလည်းပြိုင် ... ဆိုတာရော ...

အင်း ... စာသင်နှစ် semester တစ်ခုကလည်း
ဘာမှမကြာလိုက်သလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် အမ်ချမ်းဘို့။ ကိုယ့်အတွက်တော့ First
semester ဟာ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ကြာတယ်
ထင်ရတယ်”

“အဟုတ်လား။ အဲဒါ Relativity Theory ပဲလေ။ သီတယ်
ဟုတ်။ အိုင်းစတိုင်းရဲ့ သိပ္ပံလောကတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်
သွားစေတဲ့ သီအိုရီပေါ့”

“ဘယ်လို သဘောမျိုးမို့လို့လဲ”

“အိုင်းစတိုင်းက ကောလိပ်တစ်ခုက ကျောင်းသားတွေကို
သူ့ရဲ့ Relativity Theory ကို ဒီလိုရှင်းပြခဲ့တယ်။ အမောင်
တို့ လှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်နာရီလောက်

ထိုင်ရတဲ့အခါ တစ်မိနစ်လောက်သာလို့ အမောင်တို့ ထင်
ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမောင်တို့တစ်တွေ ပူနေတဲ့ မီးပူပေါ်မှာ
တစ်မိနစ်လောက် ထိုင်ရတဲ့အခါ အမောင်တို့ နှစ်နာရီ
လောက် ထင်ရတယ်။ အဲဒါဟာ Relativity ပဲတဲ့”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့နှင့် ရှေ့တူရူမှာ လျှောက်
လာတာက မေကျက်သရေ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့မှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် သူမနှင့် မေလေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားဖြင့်
ဆုံဖူးတော့တာ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကိုယ့်ခံစားချက်တွေကိုတောင်
မေ့လျော့လျက် သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အနေအထားကို မှင်သက်
စွာ အကဲခတ်နေမိသည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အေးဆေး
ပင်။

မေလေးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ
ကြည့်လျက် စတင်နှုတ်ဆက်သည်။

“အမ်ချမ်းဘို့ ... နေကောင်းတယ်နော်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

သူမကလည်း မခေပါ။ ခပ်သင်းသင်းလေးပဲ တုံ့ပြန်
သည်။ မေလေးက မဲပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးကာ ...

“ကယ်လိုလဲ ဒီကစစ်ခါရော ဒါ နင် သက်သက်ဆပ်ထားတဲ့
ခွင်ပဲလား”

မေလေးရဲ့ စကားက စနတ်တံကို မီးရှို့လိုက်သလိုပဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့် အမ်ချမ်းဘိုရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ သူမကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သရော်မော်ကား အပြုံးဖြင့် ...

“နင် ထင်ချင်သလိုသာ ထင်လေ”

အဲဒီအပြောကြောင့် သူ့သွေးတွေ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါ သူ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်သော စကားလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မေလေးက အဲဒီအပြောကိုတော့ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်မဲ့ကာ ...

“အေးပါ။ ဒါဆိုရင်တော့ ငါ ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေပြီ ပေါ့။ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်။ အဲဒီလိုလုပ်တိုင်း နင် ငါ့ကို နိုင်နေတယ် ထင်မနေနဲ့။ နင့်ရဲ့ဘောင်မဝင်တဲ့ စွမ်းဆောင်မှုတွေဟာ နင့် impression ကိုပဲ ပြန် down စေတာ ...

အဲဒါကို ကျပ်ကျပ်မှတ်ထားဦး”

“မလိုပါဘူး။ အဲဒါ ငါ့ အကန့်ပါ”

“ငါ သိပါတယ်။ နင်က သေမထူး နေမထူးပဲ။ နင့်အတွက် နာမည်ပျက်ဆိုတာ ဆန်းတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တော့တာ ...

ဂနိုင် ... ရှင့်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး ”

မေလေးက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူသည် ရင်ထဲမှာ တဖျစ်ဖျစ် မြည်လာသော ခံစားမှုများနှင့်အတူ သူမကို ခပ်တင်းတင်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမကလည်း တည်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် ရှိပါသည်။

“မင်းကို မေးစရာတစ်ခုရှိတယ် လေဒီချမ်း”

“ကြိုက်တာ မေးလို့ရတယ်၊ အားမနာနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပဲမေး”

သူက သဘောပင် ကျရသေးကာ ဟက်ခနဲပင် ရယ်မိသည်။

“မင်း ပြတ်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားတွေထဲမှာ မေကျက်သရေနဲ့ ပတ်သက်ဖူးတဲ့လူတွေ ပါလား”

“ပါတယ်”

သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ ဖြေသည်။ နှစ်လုံးတည်း သော အဖြေစကားပေမယ့် အဲဒီအဖြေသည် သူ့နှလုံးသားကို ကျပန်ကင်ဒိုစားနှင့် ခပ်ပါးပါးလေး ဆွဲချလိုက်သလို ရှုပ်ခနဲနေပေမယ့် တော်တော်ပြတ်သွားသည်ဟု ပြော၍ရသည်။

သူမ အဲဒီလို ပြောလိုက်သောကြောင့် သူ့မှာ ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိပါ။ နင်နေသလို ဖြစ်နေပြီးမှ ...

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါ မင်း တမင်ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်တာလား အမ်ချမ်းဘို။ တမင် မေကျက်သရေကို Lessons ပေးတာလား။”

“အဲဒီလို ပြောရင်လည်း ရပါ့မယ်”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်။ နားထဲတွင် မေလေး ပြောခဲ့သောစကား။ သူ့ငယ်ချင်းတွေ ပြောခဲ့သောစကား။ အခု သူမနဲ့ မေလေးပြောသော စကားတွေကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြား ခဲ့ရသော စကားများ စတာတွေကို ချိန်ဆမိလျှင် သူသည် အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ စားမိသော သွေးတိုးရောဂါ ရှိသောသူလို ချက်ချင်း ပဲ သွေးတွေ ဆောင့်တက်ကာ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်လာသည်။ မူးဝေ နောက်ကျိလာပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်း ကိုယ့်အပေါ်ကိုရော ဘယ်လိုသဘောထား ခဲ့လဲ။ မင်းမိထွေးရဲ့ တူမဟာ မေကျက်သရေ ဆိုတာကို ဘာလို့ ကိုယ့်ကို မပြောပြခဲ့ရတာလဲ”

“နေပါဦး။ အကြောင်းကိစ္စမှန်သမျှတိုင်း ယူ့ကို ပြောပြရ မှာလား။”

“ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကတော့ မင်း ပြောပြသင့်တာ ပေါ့။ မင်း မိသားစုရေး ခံစားချက်တွေကို ပြောပြခဲ့သေး တာပဲ။ မေကျက်သရေနဲ့ မင်းနဲ့လည်း သိနေရက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေကို လျှို့ထားရတာလဲ”

သူမ မျက်လုံးတွေက လက်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ကို စူးစူးရှရှ ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေက ချက်ချင်းပဲ သရော်မော်ကားပုံစံလို ပြောင်းလဲသွားပါသည်။ အခါများစွာက မြင်ဖူးခဲ့သော ပုံစံသည် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့အတွက် အခါးသီးဆုံး ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

သူမက ဟက်ခနဲ ရယ်မောကာ ...

“ဟား ... လျှို့ထားတယ် ဟုတ်လား။ တော်တော်လှတဲ့ စကားလုံးလေးပဲ။ ယူ့ကို တို့က လျှို့ထားတယ်ပေါ့။ လျှို့ ထားပြီး ဘာလုပ်မယ် ထင်လဲ။ ယူ့အသည်းကို ခွဲမယ် ပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

“အမ်ချမ်းဘို ... မင်းက ဒါ ဘာအထာလဲ”

သူမက ဘာမှမပြောဘဲ ပခုံးနှစ်ဖက်စလုံးကို အသာ ဘွန်းကာ ...

“ယူ ထင်ချင်သလို ထင်လို့ရပါတယ်”

သူက တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းခေါက်ကာ သူမ ပခုံးကို ဆွဲလှည့်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်တွေက လေထဲမှာ အပေါ်အောက် စုန်ချိဆန်ချိ ဖြစ်နေလျက် ...

“မင်း ... မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ ဘာ အငြိုးကြောင့် အဲဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ နှလုံးသားဆိုတာ မင်း ဆော့ကစားဖို့လား။”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲ ... ဒီလိုမေးရအောင် မင်းက တို့ကို နှလုံးသားပေးထားလို့လား”

သူမက အဲဒီလို မေးလိုက်တော့မှပင် သူ မှားသွားပြီး စကားကျဲသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ သူမကတော့ သွေးအေးစွာ တည်ငြိမ်ရက်စက်ကတ်သူ၊ ရှေ့မှာ အများကြီးပဲ နှလုံးသားတွေကို ကြိုးပေးခဲ့သူ စသဖြင့် ဂုဏ်ပုဒ်ထူးတွေနှင့် ဖြစ်သော်လည်း သူမကတော့ မှန်မှန်ကန်ကန်သမား သွေးဆူတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် သူမထက် ပိုမှားသွားပြီဖြစ်သည်။

သူ့အမှားကို သိချိန်မှာ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူက နှုတ်ခမ်းတွေကို အထက်စီးဆန်ဆန်ပြုံးကာ မျက်ဝန်းတွေကို မှေးကျဉ်းထားရင်းမှ ...

“ယူ့ကို တစ်ခုမေးမယ် မင်းဂနိုင်။ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးမှာ ဘာအဓိကကျလဲ သိလား”

သူက ပြန်မဖြေမိဘဲ သူမကိုသာ ပေတီပေစောင်းကြည့်နေမိသည်။ သူ မဖြေသော်လည်း သူမက ဆက်ပြောပါသည်။

“ယုံကြည်မှုပါ မင်းဂနိုင်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးမှာ ယုံကြည်မှုက အဓိကပါ။ မင်းကို တို့ ခင်မင်ပတ်သက်ခဲ့တာရဲ့ နောက်မှာ သံသယစိတ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး ...

အခု ယူကတော့ တို့ကို ရှိလာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် တို့ ယူ့ကို ဖြေရှင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မပေးပါဘူး။ ယူ့ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ ...

ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဇွတ်ဖန်တီးယူရတာမျိုး မကောင်းပါဘူး ... မင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး။ မင်း ကိုယ့်အပေါ်ကို ဘယ်လိုသဘောထားတာလဲ။ ဘာအကြောင်းနဲ့ ကိုယ့်အနားကို ရောက်လာရတာလဲ”

“ပြောနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ တို့ သွားတော့မယ် ဂနိုင်။ ဆောရီးပါ”

သူမက အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားဖို့ ပြင်သည်။ အဲဒီအကြည့်သည် သူ့နှလုံးသားကို ဝှုတ်တိုက်စားသွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နင့်သွားပါသည်။ သူမနဲ့ သူ့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်သည် ဒီလိုမျိုးနဲ့ ပြီးသွားရမည် မဟုတ်ပါ။ သူမထံမှ ဖြေရှင်းစရာစကား တစ်စုံတစ်ရာ ဘာကြောင့် မကြားရတာလဲ။ သူမ တစ်ခုခု ပြောလိုက်လျှင်ကို သူ ကျေနပ်ချင် ကျေနပ်သွားနိုင်သည်။ အခုတော့ ...

သူက သူမရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ကာ ...

www.burmeseclassic.com

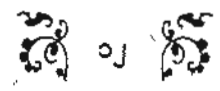

“အမ်ချမ်းဘို ... မင်းသာ ကိုယ့်အပေါ် ရိုးသားတယ်ဆိုရင် တစ်ခုခု ပြောနိုင်ရမယ်လေ။ ဖြေရှင်းချက် ပေးနိုင်ရမယ်လေ”

“တို့ အဲဒီလို လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယူ သိပါတယ်။ နေခဲ့ပါ။ ဂနိုင်း။ တို့တစ်တွေ ကိုယ်ယုံကြည်တာကိုပဲ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

သူမက စကားကုန် ပြောပြီးသွားသလိုဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဘာမှ ဖြေရှင်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးမသွား။ သူသည်လည်း နေရာမှာ အသက်မဲ့သလို ငုတ်တုတ်မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူမဟာ မေကျွတ်သရေကို မကျေနပ်ခြင်းနဲ့ပဲ သူ့ကို တမင်ပတ်သက်ခဲ့တာလား။ အားလုံးကလည်း ဒီလိုပဲ ယူဆသည်။ သူ့ကလည်း အဲဒီလို သံသယရှိသည်။ သံသယရှိနိုင်စရာ အကြောင်းတွေကလည်း ရှေ့မှာရှိခဲ့သည်။ ဒါကိုလည်း သူမက ဝန်ခံခဲ့သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဝန်ခံမသွား။ ငြင်းလည်း မငြင်း။ သူ့ကို လမ်းဆုံမှာ ချထားခဲ့သည်။ သူ ဘယ်လမ်းကို လိုက်ရမှာတဲ့လဲ။ ဒီကလေးမကို သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် လေနေသော စိတ်ဓာတ်များဖြင့် ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်ပါ။ စာမေးပွဲနီးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း စာထဲသို့ ကောင်းကောင်း အာရုံမထည့်နိုင်။ အရင်တည်းက စာတွေပုံမှန်လုပ်လာသူမို့သာ တော်တော့သည်။ သင်္ချာတော်သော ကျောင်းသားတွေမို့ ကျက်စရာလည်း သိပ်မရှိသဖြင့် စာမေးပွဲအတွက်ကတော့ ပူစရာမရှိ။ ပူလောင်တာကတော့ သူ့နှလုံးသားအတွက်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ဒီလို ရှုပ်ထွေးသော အခြေအနေတွေကြောင့် သူ့ဟာ သူမကို တကယ်ချစ်နေတာပါလား ဟူသော အဖြေကလည်း တိတိကျကျ ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် အတ္တကတော့ မကင်းစင်သေး။ သူ့နှလုံးသားကို သူမရဲ့လက်ထဲမှာ ဓားစာခံ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ အနင်းချေမခံနိုင်ပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း သူမရဲ့အချစ်ကို ရချင်သေးသည်။ သူ့ကိုနှစ်ယောက်ချင်းသိသော မျက်ဝန်းစကားတွေ၊

အကြည့်တွေ၊ လူချင်းအတွေ့မှာ ရခဲ့သည့် ရင်ခုန်လှိုက်မောမှုတွေ၊ သတိရမှုတွေ၊ တမ်းတမှုတွေ၊ ဘောင်ဝင်သည့် ခံစားမှုတွေ၊ ဘောင်မဝင်သေးသည့် ခံစားမှုတွေ စသဖြင့် အဲဒါတွေဟာ ဘယ် ကိုဦးတည်နေသလဲဆိုတာ သူတို့ချင်း သိကြသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့နှလုံးသားချင်း နားလည်ကြသည်။ အဲဒီအတွက်လည်း ကျိတ်၍ပျော်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဒါတွေသည် ပြိုကွဲမယ့် ပြိုကွဲ၊ ပျက်စီးမယ့် ပျက်စီးတော့လည်း ခဏလေးလိုပင်။ ဒါပေမဲ့ အပြီးတိုင် ပြိုကွဲ သွားတာလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်သေး။

မတင်မကျ ဖြေသွားသော Yes or No မသဲကွဲသေး သော အခြေအနေသည် သူ့ကို ဆုံငင် ဆုံငင်နှင့် မသေမရှင် အခြေအနေကြီးကို ကြုံစေသည်။

သူ့အဖြစ်ကို မြင်တွေ့နေရသော ညိုမင်းကတော့ တစ်ခွန်းတည်းသော အားပေးစကား ပြောသည်။

“အဓိကကတော့ မင်း စိတ်အပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ် သူက မင်းအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးသွားတာပဲ”

“ဘာလမ်းလဲ၊ ငါ အနင်းခံရမယ့်လမ်းလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ကြားဖူးတဲ့စကား တစ်ခုရှိတယ်။ တကယ်အချစ်စစ်တစ်ခုမှာ သာတာတွေ နာတာတွေ မတွေ့က်ဘူး။ ကိုယ့်အချစ်တစ်ခုဟာ ကိုယ်နဲ့

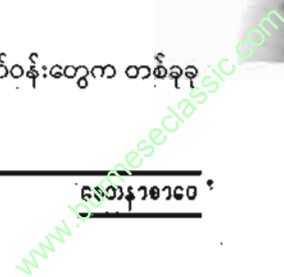
ဆိုင်တယ်။ သူ့ဟာသူ ဘယ်လိုပဲ သဘောထားထား အဲဒါ သူ့အလုပ် ...

ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး ...

မင်း လုပ်ရပ်က မင်းရဲ့အဆင့်အတန်းပဲ။ သူ့လုပ် ရပ်က သူ့ရဲ့အဆင့်အတန်းပဲ။ မင်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက် လုပ်ရင် မင်း တာဝန်ပြီးမယ်၊ အခုဟာက မင်းတာဝန် မပြီးသေးလို့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေရတာ”

ညိုမင်းကို သူက ခပ်နက်နက် ကြည့်မိသော်လည်း ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ညိုမင်း စကားကိုတော့ အပြည့်အဝ မထောက်ခံမိပေမယ့် အားလုံးကိုလည်း မငြင်းပယ်လို။ သူမထံ လည်း ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တော့။ ဒီလိုနှင့် စာမေးပွဲဖြေသည် ရက် တွေသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့က သိပ္ပံဘာသာတွေတွေမို့ ဖြေ ချိန်ခြင်းတူသည်။ အဲဒီတော့ ကားပါကင်မှာ မေဂျာချိန် ပေးပါ ဝမ်းဖြေသည့်နေ့က ဆုံပါသည်။ သူမသည် မတွေ့ရသည့် တစ် ဝတ်အတွင်းမှာ ဘာမှမပြောင်းလဲ။ အညိုရောင် ဆံနွယ်လိပ်တွေများ၊ ချက်လုံးမည်းမည်းများနှင့် အနည်းငယ် အိုက်လာသော ရာသီဥတု ကို ချည်ထည်လက်ပြတ်အင်္ကျီ အဖြူလေးဖြင့် တုခံထားကာ သွေ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ရှိနေသည်။

သူ့ကိုမြင်သောအခါ သူ့မ မျက်ဝန်းတွေက တစ်ခုခု ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်သည်။

အဲဒီအကြည့်တွေကြောင့်လည်း သူ့ရှင်ထံ၌ လှိုက်
ဆေးသွားသည်။

သူသည် သူမအနားကို အသာလျှောက်သွားမိရင်း
မှ မျက်နှာကို နူးညံ့နာကျင်စွာ ဝေးကြည့်မိသည်။

“အမိချမ်း”

သူမက မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြန်ထူးသည်။ သူက
နာကျင်မှုတချို့ကို လည်ချောင်းထဲမှ မျိုချရင်း ...

“မင်း ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု ပြောစရာ မရှိဘူးလား”

“ဘာပြောစေချင်လို့လဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့။ မင်းဆီက အမှန်တရား တစ်ခုကို ကိုယ်
သိချင်တယ်”

သူမက သူ့ကို စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်
ကြည့်ကာ ...

“ယူက သိပ်အတ္တကြီးတဲ့လုပ် ဂနိုင်း။ အစက ယူ့ကို အဲဒီ
လောက် အတ္တကြီးမယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဘူး ...

ဘာလဲ ... တို့ဆီက အမှန်တရားတစ်ခု သိရမှ ယူ့
ဆီက အမှန်တရားတစ်ခုခု စကားတစ်ခုခုကို သိရမယ်ဆို
တဲ့ အထာလား”

သူမစကားက သူ့ ရဲ့အရိုက်ကို ထိသွားစေသည်။
မှန်လွန်းသောကြောင့် သူ ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ သူမက ရှင် မပြော

နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ အပေါ်နှုတ်
ခမ်းလေးကို တွန့်ရုံ ပြုံးလိုက်သည်။

“တို့တွေ ကိုယ် ယုံကြည်ရာကိုပဲ လုပ်မယ်လို့ ပြောပြီး
သားပဲ။ ဆော့ရိုး ဂနိုင်း”

သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နွေလေပူ
တစ်ချက်က ဝေခနဲ တိုက်ခတ်လျှင် သစ်ပင်မှ ရွက်ကြွေတချို့
သည် လေနှင့်ရာနှောက်သို့ ရှဲခနဲ ပါသွားသည်။ သူ့နှလုံးသား
သည်လည်း လေနှင့်ရာနှောက်သို့ တရွတ်ဆွဲပါသွားသလိုပင်။
သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးထောက်လျက် ခေါင်းကို မိုးကို
ဆောက်ကာ ဟားခနဲပဲ ရေရွတ်မိသည်။ အသက်ပြင်းဖြင်း ရှူခိုက်
ရာ လေပူတွေက သူ့နှလုံးသားထဲသို့ ဖြတ်စီးလာသည်။

စကားပုံတစ်ခု ကြားဖူးသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
သွင် ဘာမှမလုပ်ပါနှင့်တဲ့။ သူ့နှလုံးသားသည် ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေချိန်မှာ အချိန်ကာလတစ်ခုကို စောင့်ဆိုင်း
ဘာပဲ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် ဘယ်အချိန် ဘယ်
ကာလမှာ လင်းလက်လာမည် မသိရသော အချစ်အနာဂတ်အတွက်
တိတိမောကာ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပင်ပန်းနေတာကတော့ တကယ်
ပဲ ဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီနေ့က စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုစလိုက်သောကိစ္စမှန်း မသိဘဲ စာမေးပွဲနောက် ဆုံးနေ့တွင် သူတို့အုပ်စုနှင့်အတူ အခြားမေကျာက သူငယ်ချင်း တွေပါ ကန်တော်ကြီးထဲတွင် ပစ်ကန်စစ်ထွက်ကာ ဂိမ်းတွေ ဘာ တွေ ဆော့ကြဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။ သူက မလိုက်ချင်သော် လည်း ဖိုးဂျီတို့က ဇွတ်ခေါ်သဖြင့် ပါလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဟို ရောက်တော့မှ မေကျက်သရေတို့ အုပ်စုပါ ပါနေတာကို တွေ့ရ သည်။ မေကျက်သရေကို မြင်တော့လည်း သူသည် ထူးထူးခြား ခြား သိပ်ခံစားရတာမျိုး မရှိပါ။ မေလေးကို အနည်းငယ်မျှသာ နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

မေလေးကလည်း သူ့ကို အမ်ချမ်းဘို ကိစ္စနှင့် စကားမစပ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးမှာ ပထမပိုင်း တော့ ဂိမ်းတွေဆော့၊ ပဟောဠိတွေဖွက် စသဖြင့် ဆော့ကြသေးသည်။ နောက်တော့ သူတို့က မဆော့တော့ဘဲ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်ဖို့

စိတ်ကူးကာ ခဏထွက်လာခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတွေသာ ကျန်ခဲ့ ခြင်းသည်။ ဖိုးဂျီနဲ့ ဖိုးကိုကလည်း သူတို့ကောင်မလေးကို ခဏ ခွင့်ပန်ကာ သူတို့နဲ့ လိုက်လာသည်။ စားသောက်ဆိုင်အရောက် တွင် ဖိုးဂျီက စိတ်မပါ လက်မပါ ဖြစ်နေသော သူ့ကို နှာခေါင်း တစ်ချက်ရုံပြကာ ...

“မင်းကလည်းကွာ၊ မေလေး တစ်ယောက်လုံးပါလာတာကို တစ်ခါတည်း ခွင့်တည့်အောင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အမ်ချမ်းဘိုနဲ့ကလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့ နှလုံးသား မရှိတာ ကျနေတာပဲ။ မင်းတို့မှာလည်း ရည်းစားတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့”

“ဟာ ... အဲဒါဆိုလည်း မင်း အမ်ချမ်းဘိုကို ဖွင့်ပြောလိုက် ပါလားကွ။ အဲဒီလိုကျတော့လည်း မပြောရဲဘဲနဲ့”

“မပြောရဲတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“မပြောချင်တာ မဟုတ်လား။ အခြေအနေတွေကို တွက်ဆ နေတာ။ သူကများ ငါ့ကို လုပ်သွားမလား၊ ကျော်သွား မလား၊ အဲဒါတွေကို တွေးနေတာ ...

အသာတွေ အနာတွေ တွက်နေတာ”
“ဟေ့ကောင်တွေ ... အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့။ မင်းတို့ ငါ
နေရာကလည်း ဝင်ခံစားကြည့်စမ်းပါဦး။ ရှေ့မှာလည်း
example တွေ အများကြီး ရှိခဲ့တယ် ...

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံထားတယ်။ ငါ့ကိုကျ
တော့လည်း ဘာဆိုတာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မပြောဘူး။
အဲဒီတော့ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်း တကယ်ချစ်ရင်တော့ စွန့်စားပေါ့ကွ။
သူက မင်းစိတ်ကို စမ်းချင် စမ်းနေနိုင်တာပဲ”

ညိုမင်းက အဲဒီတစ်ခွန်းတည်းပဲ ဝင်ပြောသည်။
သူက ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းနေမိသည်။ အဲဒီအချိန်
မှာပဲ ဖိုးဂျီရဲ့ဟန်းဒီဖုန်းက ထမြည်လာသည်။ အားလုံးက အမှတ်
အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ပေမယ့် ဖိုးဂျီရဲ့ “ဟာ” ခနဲ အသံကြားရမှာတော့
အားလုံးက ဖိုးဂျီကို အာရုံစိုက်သွားကြသည်။ ဖိုးဂျီရဲ့မျက်နှာမှာ
တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်သော မျက်နှာထားနှင့်မို့ အားလုံး ဖိုးဂျီကို ဝိုင်း
ပြီး အကဲခတ်နေတုန်းမှာပဲ ဖိုးဂျီက အင်း ... အင်း လိုက်ကာ
ဖုန်းကို အမြန်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူတို့အားလုံးကို ဝေကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ပြဿနာတော့ တက်ပြီ။ မေကျက်သရေ
ရေနစ်လို့တဲ့”

“ဘာ ... ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ဘေးက လူတစ်ယောက်ကတော့
ဆင်းဆယ်နေတယ် ပြောတယ်။ တို့ကို အမြန်လိုက်လာဖို့
လှမ်းခေါ်တာ”

“ဟာ ... ဒါဆို သွားရမှာပေါ့။ ပြဿနာပဲ။ သူတို့က ရေ
မကူးတတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... သူတို့ ရေမကူးတတ်ကြဘူးတဲ့”

“ကျွတ် ... ဒီကောင်မလေးတွေတော့ ဒုက္ခပဲပဲကွာ၊ ထ ...
ထ”

သူတို့မှာ စားသောက်လက်စများကိုတောင် ကုန်
အောင် မစားနိုင်တော့ဘဲ ငွေအမြန်ရှင်းကာ ထထွက်လာကြသည်။
ဂိမ်းဆော့သောနေရာနှင့် စားသောက်ဆိုင်က နည်းနည်းလှမ်းသည်
မို့ ကားနှင့် ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေရာ ဖိုးဂျီက ကားကို ခပ်
မြန်မြန်ပဲ မောင်းလာခဲ့သည်။ ကန်တော်ကြီးထဲမှာမို့ သိပ်ကြာကြာ
မမောင်းရဘဲ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။ တစ်အုပ်စုလုံးမှာ
ပျာယာခတ်နေလျက် ရေနစ်နေသော မေကျက်သရေကို တစ်ခု
တစ်ယောက်က ကြိုးစားပမ်းစား ဆယ်ယူနေသည်။ သို့သော်

www.burmeseclassic.com

ကျက်သရေက ကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်နေသည်မို့ ကယ်ရတဲ့ သူက ခရီးမတွင်။ အဲဒီလိုနှင့် ရုန်းရင်းကန်ရင်းပင် ရေနက်ပိုင်း သို့ ရောက်သွားကြသည်။ မဖြစ်တော့ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူသည် ဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားမိသည်။ မေလေးတို့နှစ်ယောက်ရှိရာသို့ ကူးခတ်သွားကာ မေလေးကို ဆယ်ယူ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ အဲဒီနောက် ကမ်းစပ်သို့ သယ်ဆောင်ခေါ်လာ ရသည်။

အဲဒီနောက် သူငယ်ချင်းတွေက မေလေးကို စိုးရိမ် တကြီးဖြင့် ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းဖြင့် ပြုစုနေချိန်မှာ သူကလည်း မောဟိုက်သဖြင့် တဟောဟော တဟဲဟဲ ဖြစ်နေရသည်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ မသိစိတ်ရဲ့ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ရေထဲက တက်လာသူကို နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ရေတွေစို မောဟိုက်နွမ်းလျ နေသော အမ်ချမ်းဘိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ ရေထဲကတက် လာပုံမှာ ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကားထဲက ဟယ်လီဘယ်ရီ ရေထဲကတက် လာပုံလို Sexy မကျပါဘဲနှင့် သူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့် ကာ ငေးမောနေမိသည်။ ရေထဲမှာတုန်းက နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်နှင့်မို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသဲကွဲ မရေရာခဲ့။ အခု တော့ ...

“အမ်ချမ်း”

သူ့ ရဲ့ဝေဝေဝါးဝါး ခေါ်သံကို သူမက အေးစက်စွာ ကြည့်ကာ ...

“မေကျက်သရေ အပေါ်မှာ အကြွေးတင်ခဲ့တယ် ဆိုရင် လည်း ဒီနေ့မှာ အပြီးဆပ်ပြီးပါပြီ”

“မင်း ... မင်း ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ”

“ယူတို့ကို လာချောင်းတယ်များ ထိုင်နေလား။ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ကားနဲ့ဖြတ်သွားရင်း အသံကြားလို့ ဆင်းကယ်တာ ပါ”

* “အမ်ချမ်း ... မင်း ...”

သူက ဆိုနှင့်စွာဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မထွက်နိုင် ခင်မှာပဲ သူမက သူ့ကို ခံစားချက်မဲ့သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“တကယ်တော့ ယူနဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံးဟာ မေကျက်သရေ ပါ။ ယူ ရွေးချယ်မှု မမှားပါစေနဲ့၊ ဝိုင်း သွားတော့မယ်”

သူမက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသော ဂျစ်ကားထဲ သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ သူသည် ရေတွေ စိမ့်နှစ်နေသော သူမရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးကာ ဆိုနှင့်မူက ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် နားလည်ရခက်တဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေရတာပဲ။

သူသည် ဒီအချိန်မှာ သူမကို ချစ်တယ်လို့များ ဖွင့်ပြောမိသွားရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ အရမ်းသိချင်သွားသည်။ ကားပေါ်တက်တော့မည့် သူမကို ဒီတစ်ခါတွေ့ရတာဟာ နောက်ဆုံးဟုထင်ရတာလည်း ထူးဆန်းသော အာရုံတစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“လေဒီချမ်း”

သူ့ရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သူမက ကားပေါ်တက်ခါနီးမှ လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ သူသည် သူမနားသို့ အပြေးသွားမိသည်။ အဲဒီမှာပဲ မထင်မှတ်တာ တစ်ခုက ခလုတ်တိုက်မိကာ ခြေခေါက်လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လျှပ်တစ်ပြက် အခြေအနေလေးမှာ ပေးလာသော အခွင့်အရေးကို မသုံးချတတ်သည်အထိ သူ မအခဲပါ။ သူသည် သူမနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ခူးထောက်လျက် အနေအထားမျိုးဖြင့် ရှိသွားသည်။ သူမက သူ့ပုံစံကို တအံ့တဩဖြင့် ငဲ့ကြည့်သည်။ ဒီနေရာမှာ ပြောရမည့် ဒိုင်ယာလော့ခ်များကို သူ မမေ့ခဲ့ပါ။

“လေဒီချမ်း ... ကိုယ် မင်းကို ခူးထောက်အရုံးပေးလိုက်ပါပြီ”

“ဘာရယ် ... ? ”

“မင်း သဘောအတိုင်းပါပဲ။ မင်းဆီမှာ ကိုယ် အမှန်တရား တစ်ခုကို ဝန်ခံပါတော့မယ်။ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်။

အဲဒီအတွက် မင်း ကိုယ့်ကို ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ပါတော့”

“ယူ ဘာပြောနေတာလဲ၊ တို့က ယူ ကို ကစားသွားမှာ ယူ မကြောက်ဘူးလား”

“အဲဒါ မင်းအပိုင်ပဲ လေဒီချမ်း။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိစ္စကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတော့တယ်”

သူမက အရမ်းလှပစွာ ပြီးပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့အနားသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ အဲဒီအချိန်တွင် သူ့ရင်ခန့်သံတွေမှာ ဘင်ခရာတီးခိုင်းလို ဆူညံပြီးနေသည်။ သူမက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“တကယ်လား ဂနိုင်း။ တို့ကို မင်း အချစ်တွေနဲ့ ပြုပြင်ယူလို့ ရမယ်တော့ မထင်နဲ့နော်။ အချစ်စစ်ကို တို့ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထားလဲ ...

မင်း သိတယ် မဟုတ်လား ...

လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ပုံစံသွင်းပြောင်းလဲလို့ရမှ ချစ်တယ်ဆိုတာ အချစ်စစ် မဟုတ်ဘူး”

“အိုကေ ... မင်းသဘောပါ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က မင်းကို ချစ်နေပြီပဲ၊ နားလည်လိုက်ပါပြီ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ မင်းကို အရုံးပေးလိုက်ပါပြီ”

သူမ မျက်လုံးတွေက လက်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ရှေ့မှာ မုဆိုးခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလာပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂနိုင်း။ တို့လက်ကိုတွဲပြီး ထလိုက်ပါ”

သူက သူမရဲ့လက်ကိုတွဲကာ အားပြုပြီး ထလိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို ပြီးပြီးထဲကြည့်လာသည်။ သူသည် ဒီအခြေအနေအတိုင်း စိတ်မကျရဲသေးပါ။ သူ့ရင်ခွင်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာကို သေချာချင်ပါသေးသည်။

“လေဒီချမ်း ... ! မင်းကို ကိုယ် ခူးထောက်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်ထားတယ်နော်။ မင်းသဘောထားကရော”

“တို့သဘောထားကတော့ မင်းရဲ့ခူးနာမူကို စိုးရိမ်နေတယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

သူမက လှစ်ခနဲပြုံးကာ သူ့ခြေထောက်နားက အုတ်နီခဲကို အဝေးသို့ ပိတ်ကုန်ပစ်လိုက်လျှင် သူသည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဘယ်နားသွားထားရမှန်း မသိအောင် ရှက်သွားသည်။ သို့သော် သူမက သူ့ရဲ့လက်ဖျားလေးများကို ညင်သာစွာ အားပေးဖျစ်ညှစ်လာပါသည်။

“ယဲ့ရင်ထဲမှာသာ တို့အတွက် အချစ်စစ်တစ်ခုရှိရင် ချော်လဲလို့ ရောထိုင်လည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး ...

ယူ့အတွက် တို့အချစ်ကလည်း နယူတန်ရဲ့နိယာမအတိုင်းပါပဲ ဂနိုင်း။ အချစ်စစ်အတွက် ဝံ့သော အချစ်စစ်ပါ”

ဖစ်ဆစ်ကျောင်းသူလေးက ဖစ်ဆစ်သီအိုရီဖြင့် အဖြေပေးသျှင် သင်္ချာကျောင်းသားလေး သူကလည်း သင်္ချာကျောင်းသား ပီသစွာ အကြင်နာပေးဖို့ ဝန်မလေးတော့ပါ။ ရေတွေ့စိုနေသော အေးစက်ဆက် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို နွေးထွေးခြင်း အလို့ငှာ။

www.burmeseclassic.com

- (၁) အချစ်စစ်ကိုတွေ့ဖို့ စောင့်ရမယ့် သတ်မှတ်ချိန် နဲ့ပါဘူး။ အချစ်စစ်ဆိုတာ သူ ရောက်လာမယ်လို့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားလေ့ မရှိပါဘူး။
- (၂) ချစ်တတ်တဲ့ စိတ်အခံက လူတိုင်းမှာ ရှိပြီးသားဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ချစ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်တွေ့သွားတဲ့အခါမှာ ရင်ထဲက အချစ် ဆိုတာ ပိုပြီးပိုပြင်လာပြီး ခံစားမှုအားကောင်းသွားတတ်တယ်။
- (၃) နှစ်ခုလုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ ကြိုက်ပြီးမှ (နှစ်လိုစိတ်ဝင်စားမှု) ချစ်စိတ်ဝင်လာတာ များပါတယ်။ ကာလတို၊ ကာလရှည် ကိုယ့်ခံစားမှုနဲ့လိုက်ပြီး အချစ်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန်လာပါတယ်။
- (၄) ချစ်သူတွေကြားမှ နားလည်မှု ရှိရင် တော်တော်များများ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ထားခဲ့ရင်တော့ ဝေးရမှာပါ။

တစ်ခါတလေမှာ အခု

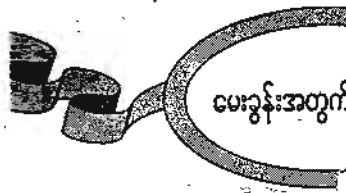
- (၅) အဓိကကျတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အဲဒီလူရဲ့ အတွင်းစိတ်နဲ့ **ပီ အ စ န်**
- (၆) လူတစ်ယောက်ကို နားလည်
- (၇) Valentine's Day က အဖူးဖူးပဲ ကိုယ့်ချစ်သူက အဖြေပေး ဖြစ်တာတွေအကုန်လုံး ကြာလို့သာ Valentine's Day အကုန်လုံးကို ညီမကြိုက် ရှိရတာပါ။ ခွဲခြင်းဖြိုခွဲ စာအုပ် ချစ်သူတွေရဲ့ နှစ်ပတ်လည်နေ့တွေကြားတဲ့ စာရေး တစ်ယောက် ဘယ်လောက်သည်းခံပြီး နာတယ်။ သလဲဆိုတဲ့ ဂုဏ်အင်္ဂါတွေကို ဖော်ပြနေပုံ
- (၈) များသောအားဖြင့်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက် သိပ်မထားတဲ့ အချစ်က ကိုယ့်အတွက် ပိုကောင်းတတ်ပါတယ်။
- (၉) သေချာတာကတော့ လူတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ် ကာကာ ချစ်မိနေပြီဆိုရင် ဒါဟာ အချစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယရှိစရာ မလိုအောင် တိကျသေချာ ခိုင်မာနေ တတ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဆုမြတ်မွန်မွန်

သံသယရှိနေရင် အချိန်ကာလရဲ့
အတိုင်းပါတယ်။

ပိုချစ်ရတဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်
ပေးခွန်းအတွက် ဘူးတတ်တာမျိုးလည်း ရှိပါတယ်။

ပုကယ်ချစ်မိသွားရင် ယုံကြည်ခြင်း

ငါ့ စဉ်းစား တော်အလိုလို ရောက်လာတတ်

- (၁) အချစ်စစ်ကိုတွေ့ဖို့ စော
အချစ်စစ်ဆိုတာ သူ ရှေ့ ယုံကြည်နေတာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်း
ကြားထားလေ့
- (၂) ချစ်တတ်တဲ့ စိတ်ပိုနိုင်စရာကောင်း မကောင်း ဆိုတာကတော့
ကိုယ်ချစ်သည့် ဖ ဖြစ်ပါတယ်။
ရင်ထဲက

အားလုံးသော ပရိသတ်များ

အချစ်စစ်နဲ့ ဆုံတွေ့နိုင်ပါစေ

ဆုမြတ်မွန်မွန်

12:10(A:M)

24th Feb. 2009.

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရ အစီအစဉ်

မမဆုမြတ်မွန်

ညီမ မဆုမြတ်ရဲ့ ထွက်ပြီးသမျှ စာအုပ်တွေအကုန်လုံး
ညီမ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်အကုန်လုံးကို ညီမကြိုက်
ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' စာအုပ်
ကို ညီမ အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ် ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေး
ဆရာမကြီး ဖြစ်ပါစေလို့ ညီမ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မဆုမြတ်ရဲ့ ထာဝရ သရီသတ်

မချိုချိုလွင်

အမှတ် (၂၃)၊ ကန်လမ်း။

ဆူးပန်းလမ်းသွယ်၊ ဗုသိမိမြို့။

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ် ၇၇ အစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမဆု ဆီကို ပထမဆုံးအကြိမ် မိတ်ဆက်စာရေးတာပါ။
ဝေက မမဆုရဲ့ အမြဲတမ်း စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမဆုရဲ့
စာအုပ်တွေက အရမ်း ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ လစဉ်ထွက်သမျှ
ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ဝေ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်ကတော့ 'သစ်ရွက်စိမ်း
လေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ' ပါ။ ဝေ မမဆုကို အားကျတယ်။ ဂုဏ်ယူ
လေးစားပါတယ်။ မမဆု စာတွေကို စဉ်ဆက်မပြတ် ထာဝစဉ်
ရေးသားနိုင်ပါစေလို့ ဝေဆုတောင်းလျှက်ပါ။

ခင်မင်စွာဖြင့်
ဝေမာဇင်
ပေါ်ရူ အထည်ဆိုင်
အမှတ် (၁) မြို့မဈေးအတွင်း
ရုံ(၂) ဆိုင်နံပါတ် ၂၁/၂၂ ပခုက္ကူမြို့။

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ် ၇၇ အစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်

မြတ်ဆုက ဆရာမရဲ့ထွက်သမျှ စာအုပ်တွေကို မလွတ်
တမ်းဖတ်နေတဲ့ ဆရာမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ဆရာမရဲ့
စာအုပ်တွေကို မြတ်ဆု အရမ်းခိုက်တယ်။

ဆရာမရဲ့ ထွက်သမျှစာအုပ်ထဲက 'အလွမ်းတိုင်းမရပ်တဲ့
သံယောဇဉ်ရထား'ထိ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ မြတ်ဆု အရမ်းကြိုက်ပါ
တယ်။ နောက်ထွက်မဲ့စာအုပ်တွေကိုလည်း အမြဲတမ်းအားပေး
သွားပါမယ်။

၁.

ဆရာမကို အမြဲအားပေးနေတဲ့

နန်းမြတ်ဆုဝေ
၃၁/၀၁ ညောင်ပင်သာရပ်ကွက်၊
အ.ထ.ကကျောင်းအနီး
ဆိုက်ခေါင်မြို့၊ ဆီဆိုင်မြို့နယ်။
-ရှမ်း/တောင်

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မ

နေကောင်းတယ်နော်။ မရဲ့ စာအုပ်တွေကို လတိုင်းမလွတ် စေရဘူး။ အားလုံးထဲကမှ 'မှော်ကဗျာရွှေရုပ်'ကို ရင်ထဲမှာ အထိ ဆုံးပါ။

မကို အမြဲထာဝရ အားပေးနေမယ့်

မြင့်မြင့်အောင်
အမှတ် (၁၉)၊ စမ်းချောင်း (၃)လမ်း၊
မြောင်းမြမြို့။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

စာရေးဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

စာရေးသက်တမ်း ကြာလာတာနဲ့အမျှ 'မဆုမြတ်'ရဲ့ အရေး အသားတွေ တိုးတက်လာတာ တွေ့ရတဲ့အတွက် 'မဆုမြတ်' အစား ဝမ်းသာရုဏ်ယူမိပါတယ်။ 'အသက်သွင်းလိပ်ပြာလေးရဲ့ ရာဇဝင်' လို့မျိုး ဇာတ်ဆုံးခါနီးရောက်လေ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း လေဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုပိုကြိုက်တယ်။ 'အလွမ်းတိုင်းမရပ်' တဲ့ သံယောဇဉ်ရထားရဲ့ မျက်နှာဖုံးက အရမ်းလှပြီး ဇာတ်လမ်း ကလည်း ယခင်လထက်ပိုပြီး လေးနက်တယ်။

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့
ထာဝရ ပရိသတ်

အောင်စိုးပိုင်
အမှတ်(၁) ရွှေကျွန်း(၂)လမ်း၊
(၂)ရပ်ကွက်၊ မော်လမြိုင်ကျွန်းမြို့။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မမဆုမြတ်

မမဆီကို မိတ်ဆက်စာလေးတစ်စောင် ရေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မက မမရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့အရေးအသား အတွေးအခေါ်တွေ အားလုံးကိုကြိုက်တယ်။ သဘောကျတယ်။ မမရဲ့စာအုပ် တော်တော်များများကို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။

“ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄” စာအုပ်ကို ဖတ်ရတာ အရမ်းကောင်း တယ်။ အရသာရှိတယ်။ မမရဲ့ဝတ္ထုတွေဟာ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့် ရှိတယ်။

မမကို အမြဲထာဝရ အားပေးနေမဲ့

Luk Saunt (R. လဲ့လဲ့ခိုင်)

A.Y.A.S(အရှေ့ကုန်း)

ပုဆိုးကွင်းလမ်း၊ မြောင်းမြမြို့။

ဧရာဝတီတိုင်း။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရှင်

ညီမလေး ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မဆုမြတ်မွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေအားလုံး ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဇာတ်လမ်းက မဆန်းပေမဲ့ သုံးထားတဲ့ စကားလုံးက အရမ်းပီပြင်ပါတယ်။ စာအုပ်ရဲ့နာမည်နဲ့ ဇာတ်လမ်းက အတော်ကိုလိုက်ဖက်ပါတယ်။ စာအုပ်ထဲက စာကြောင်းတိုင်းဟာ အပိုမရှိဘဲ အဓိပ္ပာယ်အပြည့် အဝခံစားရပါတယ်။ မဆုမြတ် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ စာအုပ်တွေ အမြဲရေးပါနော်။ ညီမလေး အမြဲအားပေးနေမှာပါ။ မဆုမြတ် စာပေလောကမှာပါ ထဝရလင်းလက်တောက်ပနေတဲ့ ကြယ် လေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျှက် ...

သူစာနွယ်

အမှတ် (၁၄) မြင်သာဆန်းတန်း။

အောင်သီရိလမ်း၊ ပခုက္ကူမြို့။

မကွေးတိုင်း၊ ဧရာအနောက်မြို့နယ်။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်တို့က မရဲ့ ပရိသတ်ပါ။ စာအုပ်တော်တော်များများဖတ်ပြီးပါပြီ။ မရဲ့ စာအုပ်တွေက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးမရတောင်မှ စာဖတ်သူကို ဖတ်ချင်အောင်ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်။ မရဲ့ စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ သိပ်မဖတ်ရဘူး။ လစဉ်လည်း မရောက်ဘူး။ မရဲ့ စာအုပ်(၂၄)အုပ်တော့ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ကြွယ်ကလေးရဲ့နှစ်ဖက်'နဲ့ 'အညှိုးမြစ်'တို့ကို ဇာတ်ကားတော့ကြည့်ပြီးပြီ။ စာအုပ်ဖတ်တာလောက် သိပ်မကြိုက်ဘူး။

အစဉ်အားပေးနေမယ့်
မရဲ့ ထာဝရ ပရိသတ်
စန္ဒာတင်ထွန်း၊ ဝတ်ရည်ဝင်းဇော်

ဝတ်ရည်ဝင်းဇော်
ဦးဇော်ဝင်း + ဒေါ်ရီရီဝင်း
နန်းဦးမြို့သစ်ရပ်၊ စစ်ကိုင်းမြို့။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ 'အချစ်ဦးနှင့်လွဲပြီးသည့်နောက်ဖူးစာ' စာအုပ်ကို မထမဦးဆုံးဖတ်ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီစာအုပ်ကနေစပြီး ကျွန်တော်ဟာ မဆုမြတ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ။ မဆုမြတ်ရဲ့ ထွက်ပြီးသည့် စာအုပ်တိုင်းလိုလို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ မဆုမြတ်ရဲ့ အရေးအသားတွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ တခြားစာရေးဆရာ/မတွေနဲ့မတူဘဲ အရမ်းကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အရမ်းမိုက်တယ်။ ခုလို အောင်မြင်နေတဲ့အတွက် မဆုမြတ်ကို လေးစားမိတယ်။ ဂုဏ်ယူမိတယ်။

နောက်နောင်လည်း ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့...
ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

ဝဿန်မိုး
မင်းကျောင်းဆောင်၊
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ကန်အောက်ရပ်၊ တောင်ကြီးမြို့။
၅၅မ်း/တောင်။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမွန်

မမက အရေးအရမ်းကောင်းတယ်နော်။ မမရေးတဲ့ ဝတ္ထု
တိုင်းမှာ မိန်းကလေးတွေကို တင်စားရေးထားတယ်နော်။ သမီး
အရမ်းသဘောကျတယ်။ သုမီးက မမစာအုပ်တွေထဲက 'နူးညံ့
ခြင်းဖြိုင်ပွဲ'ကို ပိုကြိုက်တယ်။

T.T

အမှတ် (၁၃)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊
(၂)ရပ်ကွက်၊ သုံးခွ။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်

ရင်းနှီးမှုလေးနဲ့ မမွန်လိုခေါ်လိုက်ပါရစေ။ မမွန်ရဲ့ စာအုပ်
တွေကတော့ အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဗျာ။ လူကိုတောင် စာ
ဖတ်ဝါသနာပါအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့အတွက် ချီးကျူးပါတယ်။

ရဲသီဟ

မ/ဥက္ကလပဖြူ၊ င/ရပ်ကွက်၊
သန္တာ (၁၇)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရ အစီအစဉ်

မဆုမြတ်

အစ်မရဲ့ အမာခံပရိသတ် တစ်ဦးပါ။ ယနေ့ယို မဆုမြတ်
ရဲ့အမာခံပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မဆုမြတ်ရဲ့ စာအုပ်တွေကိုအားပေး
နေဆဲပါ။ မမဆုမြတ်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းတွေကို သဘောကျတယ်။
မဆုမြတ်တစ်ယောက် အောင်မြင်မှုအပေါင်း ပြည့်စုံပါစေ။

လဝန်းအိမ်

အမှတ်-၁၁၉၊ ရွှေပေးကျေးရွာ၊
မြိတ်မြို့၊ တနင်္သာရီတိုင်း။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရ အစီအစဉ်

မမဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမက မမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မမ ရေးသမျှ
လုံးချင်းဝတ္ထုတွေရော၊ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
တွေရော အကုန်ဖတ်ရပါတယ်။ အရေးအသားပိုင်းကျွမ်းကျင်ပြီး
ပညာပေးလေးတွေပါ ပါတဲ့အတွက် လူငယ်တွေ အတုယူချင်လာ
အောင် နောက်ထပ် အဲဒီလို အကြောင်းအရာမျိုးလေးတွေ များ
များရေးပေးပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ဆန္ဒနဲ့ဘဝ တစ်ထပ်
တည်းကျဖို့ အဓိမတန်ရှားပါးတဲ့ လောကကြီးမှာ မမ မျှော်လင့်
တဲ့ စာရေးဆရာမဘဝနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်တဲ့အတွက်လည်း ဂုဏ်
ယူပါတယ်။

မမ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ
ခင်မင်တတ်တဲ့ ညီမ...

ဂုဏ် (ဒိုက်ဦး)၊
(၇)ရပ်ကွက်၊
မြတ်ကီသာလမ်း၊ ဒိုက်ဦးမြို့။

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမွန်မွန်

သတိရခြင်းများစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဝတီက မဆု
မွန်ရဲ့ အမာခံပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ 'တစ်သက်မှာတစ်ခါ တစ်ခါမှာ
တစ်ယောက်' ဝတ္ထုစာအုပ်လေးကို ဝတီ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဖတ်ပြီး
တိုင်းလည်း ရင်ထဲမှာတစ်ခုခုတော့ ကျန်ခဲ့တာကြီးပဲ။ စာအုပ်
တစ်အုပ်ချင်းစီမှာ မတူညီတဲ့အချက်ကလေးတွေရှိတာကို
သဘောကျတယ်။ မဆုမွန် စာပေလောကမှာ ရတုအဆက်ဆက်
ရရှိနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရင်း

မဆုမွန်ရဲ့ ပရိသတ်

ပိုးဝတီ

စေတနာစာပေ
၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမွန်လို့ ခေါ်မယ်နော်။ မဆုမွန်က အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့
စာရေးဆရာမဖြစ်နေတာကိုလည်း အရမ်းအားကျပါတယ်။ မဆုမွန်
ရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက အတုယူစရာ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးပါ။
မဆုမွန်ကို အားပေးနေမှာပါရှင် ...

အိအိမွန်

ထန်းတော်၊ မဲဇလီအုပ်စု၊
မင်းဘူးခရိုင်၊ ပွင့်ဖြူမြို့နယ်၊
မကွေးတိုင်း။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမလေး ခင်မင်စွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ညီမလေးက မမရဲ့ စာအုပ်တိုင်းကို မလွတ်တမ်း အားပေးနေတဲ့ သူပါ။ အားလုံးထဲမှာ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ'ကို အကြိုက်ဆုံးပါပဲ။ မမဆုမြတ်မွန်မွန်တစ်ယောက် ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေ။

ညီမလေး

ခင်စန္ဒီ

တိုက်-၃၈၊ အခန်း (၅)

ပြည်တော်သာ၊ မကွေးမြို့။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆု

ကျွန်မက မဆုရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မဆုရဲ့ စာအရေးအသားက အရမ်းကောင်းတာပဲ။ 'ကြွင်းကျန်ရစ်သော သစ္စာ'နဲ့ 'နူးညံ့ခြင်းပြိုင်ပွဲ' အဲဒီနှစ်အုပ်ကတော့ ရင်ဘတ်ထဲ heart ထိသွားတာပဲ။ ဆင်းရဲသား ဇာတ်ကောင်တွေလည်း ရေးပေးပါဦး။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းမှာ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ပေါင်းရတဲ့အခန်းတွေ များများရေးပေးပါ။ နောက်ထွက်ရှိလာမယ့် စာအုပ်တွေကိုလည်း ထာဝရအားပေးနေမှာပါ။ မဆုတစ်ယောက် ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ။

မတင်မာလင်း

အင်ကြင်းမြိုင်ရပ်ကွက်၊

ဘုရင့်နောင်လမ်း၊ မော်လိုက်ခရိုင်၊

ဖောင်းပြင်မြို့၊ စစ်ကိုင်းတိုင်း။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမွန်

ကျွန်တော်က မမဆုမွန်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မမ ဆုမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေက ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။ ဇာတ်လမ်းဇာတ် ကွက်တွေက အရမ်းကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စာ အုပ်ဆိုင်တွေမှာ မမဆုမွန်ရဲ့ စာအုပ်တွေက စာဖတ်သူပေါတော့ တစ်ခါဖတ်ဖို့ရာ အကြာကြီးစောင့်ရတယ်။ မမဆုမွန် စာအုပ်တွေ ထဲက 'အချစ်သို့ တစ်ချက်ကြည့်စဉ်'ကို ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်။

မမ စာအုပ်တွေ များများဆက်လက်ရေးသားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

နေမျိုးလင်း

ဇွာတန်း၊ ရွှေအိုင်ကျေးရွာ၊

ရမည်းသင်းမြို့နယ်။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

ဆရာမကို ရိုသေစွာစာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အားလုံးဖတ်ပြီး အရမ်းသဘောကျလို့ ဆရာမထံ ကို စာရေးလိုက်ပါတယ်။ သန္တာက ဆရာမရဲ့ အရေးအသားကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်အမူအရာနဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေ ကိုလည်း အရမ်းသဘောကျပါတယ်။ ဆရာမလို စာရေးကောင်း တဲ့သူမျိုး မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပေါ်ပေါက်လာတာ အရမ်းဝမ်းသာပြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဆရာမဟာ ယခုချိန်မှာရော၊ အနာဂတ်မှာပါ အောင်မြင်ကျော်ကြားမြဲ ကျော်ကြားပါစေလို့ ထာဝရဆုတောင်း ပေးနေမှာပါ။

ဆရာမရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ထာဝရပရိသတ် အဖြစ်လည်း ရပ် တည်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။

ထာဝရ

ဆရာမကို ဂုဏ်ယူနေမယ့်

သန္တာစိုး

ခ-ဓာတုဗေဒ၊ မြိတ်တက္ကသိုလ်

ဝေတနာစာပေ
၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

မမမြတ်

မမမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထုအားလုံးကို ကျွန်တော် အရမ်းကြိုက်ပါ
တယ်။ မမမြတ်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင် အောင်မြင်မယ်လို့
ထင်တယ်။ စကားအသုံးအနှုန်းတွေကြားမှာ English လိုများများ
ထည့်ပေးပါလား။ ဝတ္ထုထဲမှာရေလည်တော်ကီလ်ကောင်းတယ်။
ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဝတ္ထုလေးတွေရေးပေးပါလား။

ကမ္ဘာကြီး တည်တံ့နေသရွေ့ မမမြတ် အရေးအသားတွေ
တည်တံ့နေပါစေ။

မမမြတ်ကို လေးစားတဲ့

ဗူးရှုထက်မြတ်
မြေမြင့်ရပ်ကွက်၊ မြစ်ကြီးနားမြို့၊
ကချင်ပြည်နယ်။

ဝေတနာစာပေ
၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

သို့

မင်္ဂလာပါ မမဆု

မမကို ရင်းနှီးစွာပဲ မမဆုလို့ ခေါ်မယ်နော်။ မမဆုရဲ့ စာ
အုပ်တွေကို အစကနေအဆုံးအထိ အားလုံးဖတ်ပြီးပါပြီ။ အား
လုံးကောင်းပါတယ်။

ညီမလေး အကြိုက်ဆုံးက 'အနမ်းဆက်တိုင်း' နှင့် 'ဖေဖော်
ဝါရီ ၁၄' ပါပဲ။ မမဆု ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေ။

ခင်မင်ရင်းနှီးစွာဖြင့်

မမဆုရဲ့ ညီမ
Polite. (N.T.S)
M.L.M.

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမြတ်မွန်မွန်

ခင်မင်စွာဖြင့် မမမြတ်လို့ခေါ်ပါရစေ။ အသက်(၂၅)နှစ်နဲ့ အခုလို အရမ်းအောင်မြင်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်။ အားလည်း ကျမိပါတယ်။ မမမြတ်ရဲ့ အရှေးအသားတွေက တစ်အုပ်ဆို ဆိုသလောက်စွဲကျန်နေပါတယ်။ စကားလုံးလေးတွေကို သဘော ကျပါတယ်။ ဝတ္ထုတွေဆိုရင် အားလုံးဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ မမမြတ် ရဲ့ရူပါက တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်နော်။

နောက်ထွက်မယ့် စာအုပ်တွေကိုလည်း စောင့်မျှော်နေပါ တယ်.... ။

ရင်စုန်သံမရပ်သရွေ့အားပေးနေမယ့်
မရဲ့ပရိသတ်
နိုးနိုး
အမှတ် (၅၂)၊ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း။
(၂)ရပ်ကွက်၊ သုံးခွမြို့။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမမြတ်

အရင်းနှီးဆုံး မမမြတ်လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်။ ညီမလေးက မမမြတ် စာအုပ်ကို အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မမမြတ် ... စာအုပ်တွေက အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ် သိလာ။ စဖတ်ပြီးဆိုတာတနဲ့ လက်ကမချချင်လောက်အောင်ကို ကောင်းတယ်။

မမက လှတယ်နော်။

မမမြတ် အောင်မြင်သထက် အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း ...

မမေဇူးမြင့်

စေတနာမွန်၊ ဥသျှန်ပင်၊
ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်း။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

သို့

မမဆု

သမီးက မမရဲ့စာအုပ်တွေကို အခုမှ စဖတ်ဖြစ်တာပါ။
'ဖေဖော်ဝါနီ ၁၄' စာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။
မမဆု စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက အောင်မြင်စွာ
လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့

ဆုတောင်းလျက်

အေးပျော်

၈/၆/၂၀၄၂ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ရွှေပြည်သာ။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ် ၈၇ အစီအစဉ်

မမဆုမြတ်

သမီးက မမဆုမြတ်ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ အခုမှစရေး
တာမို့လို့ အမှားပါရင်ခွင့်လွှတ်ပါ။ မမရဲ့ စာအုပ်အားလုံးကို သမီး
သဘောကျပါတယ်။ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ'ကို သမီး
အကြိုက်ဆုံးပါ။ မမဆုမြတ် သမီးရဲ့ ခင်မင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုရင်
ပြန်စာနဲ့ မမရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ထည့်ပေးပါ။ သမီးချစ်တဲ့
မမတစ်ယောက်၊ စာပေတလွှားမှာ နာမည်ကျော်ကြားပါစေလို့
ဆုတောင်းလျက် ...

မျိုးဇင်သက်
"မျိုး" အမျိုးသမီးဆောင်
၂-လမ်း၊ ၃-လမ်းကြား၊
စက်မှုဇုန်၊ မိတ္ထီလာမြို့။

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

သို့

မဆုမြတ်မွန်မွန် လို့ ခေါ်ပါရစေ။
ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေ အကုန်ဖတ်ပါတယ်။
စာအုပ်တွေအားလုံး ရသမြောက်ပါတယ်။
ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ ထာဝရပရိသတ်တစ်ဦးပါ။

ရှင်သန်လွန်း
C/O ရှင်ဓနသာရ
ပညာဓိကာရုံပရိယတ္တိစာသင်တိုက်
အုန်းပင်ခြံရပ်ကွက်၊ စဉ့်ကိုင်မြို့၊
မန္တလေးတိုင်း။

ဝေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မမဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမ ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်နော်။
ညီမက မမရဲ့ ထာဝရ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ မမရဲ့ စာအုပ်
တွေ အကုန်လုံးလိုလိုကို ညီမ ဖတ်ရပါတယ်။ ဖတ်ရတဲ့ စာအုပ်
တွေအားလုံးဟာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ညီမက မမတို့လို
အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်
တယ်။

လေးစားခင်မင်ခြင်းများစွာဖြင့်
မိုးပပခိုင်
J-သခ-၁၄၅
ဝဲဇူးဒီဂရီကော လိပ်

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မယုမြတ်မွန်မွန်

ခင်မင်လေးစားချစ်ခင်စွာဖြင့် စံ မိတ်ဖွဲ့ပါရစေ...။ မမရဲ့ ထွက်သမျှ စာအုပ်တွေစောင့်ပြီး အားပေးနေတဲ့ မမရဲ့ ပရိသတ် တစ်ဦးပါ။ မမရဲ့ စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ နာမည်တွေ စံ အကုန်ကြိုက်တယ်။ မမက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ စာရေးဆရာမဖြစ် တာ အရမ်းတော်တာပဲ။

မမစာပေလောကမှာ အောင်မြင်မှုအပေါင်း သရဖူဆောင်း နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလျက် ...

အေးမိစံ

အမှတ် (၂/၁၂၄၈)

တေဇာခင်ဦး (၅)လမ်း၊

(၂)ရပ်ကွက်၊ တောင်ငူမြို့။

စေတနာစာပေ

၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ

မမဆုလိုပဲ ခေါ်ပါရစေ။ 'မျက်နှက်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ'ကို ပထမဦးဆုံး ဖတ်လိုက်ရလို့ အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ မမရဲ့ စာအုပ် တွေကို ကျော်မဖတ်ချင်လောက်အောင်ကိုဖြစ်သွားတာ။ အရမ်း ကောင်းတာပဲမမရယ်။ အဲဒီကစပြီး ညီမလေး ထွက်သမျှစာအုပ် ကိုဖတ်တယ်။ (၁၂)လပိုင်းထွက်မယ့် စာအုပ်တွေတို့ မျှော်နေ မယ် ...

ညီမလေး အိအိလွင်

ဦးမောင်မောင်ဝင်း+ဒေါ်တင်တင်ဝင်း

အမှတ် (၁၂) ရပ်ကွက်၊

ဂျီတ္တောလမ်းဆုံစားသောက်ဆိုင်။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမ္မန်ရဲ့ စာအုပ်တွေကို အတော်လေးကြိုက်နှစ်သက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မမ္မန်ရဲ့ တချို့စာအုပ်တွေဆို ဝယ်ပါတယ်။ မမ္မန်က စာရေးတာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်။ မမ္မန်ရေးတဲ့ ဇာတ်လမ်းက သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ ခဏခဏဖတ်မိတယ်။ ကျွန်တော့် ဖတ်ရသမျှ စာအုပ်တွေထဲမှာ 'သစ်ရွက်စိမ်းလေးရဲ့ နွေဦးဒဏ္ဍာရီ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုသိပ်ကြိုက်တယ်။ မမ္မန်ရဲ့ စာသားတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ မမ္မန်လှသလောက် အချစ်ဝတ္ထုတွေ အများကြီး ထုတ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မမ္မန်ကို လေးစားလျှက်
လွမ်းနောင်(ခ)အောင်မင်း
မဟာမိတ်နာရီဆိုင်း
ရွှေတိုမြို့။

စေတနာစာပေ ၏

အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမ္မန်လို့ခေါ်ပါရစေ။ ကျွန်တော်က မမ္မန်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အရမ်းနှစ်သက်နေမိသူပါ။ မမ္မန် ဝတ္ထုတွေ အရမ်းကောင်းတာပဲနော်။ မမ္မန်ရဲ့ ဝတ္ထုကို 'လသုံးစင်းနှင့်ကခုန်ခြင်း' ကနေစဖတ်ဖြစ်တာပါ ...။ နောက်လည်း ထွက်သမျှစာအုပ်တွေကို အကုန်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ပရိသတ်အပေါ် အရေးထားတဲ့မမ္မန် တစ်ယောက် အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ အမြဲပျော်ရွှင်ပါစေလို့ တောင်းဆုပြုလိုက်ပါတယ်။

မမ္မန်ရဲ့ ပရိသတ်
မောင်သန့်ဝင်း
ဦးစံမောင်(ခ)ဦးငမဲ+ဒေါ်ဦးသန်းကြည်
လက်သမား၊
ညောင်တီ (က) ရပ်ကွက်၊
နန်းရွှေဂူကျောင်းဝင်လမ်း၊
စစ်တွေမြို့၊ ရခိုင်ပြည်နယ်။